

Ik leerde den dood kennen.

Eindelijk trad hij mijn cel binnen, doch ik vond hem heel vreemd en vroeg: „Is er iets, Dectar?”

Hij gaf mij geen antwoord en bleef mij maar aankijken. Opnieuw vroeg ik: „Is er iets met het kind?”

Dan zei hij: „Leerling-priester van Isis, wij zullen verder gaan om u van de wetten van dezen Tempel te vertellen, die Isis groot maakten.”

Ik keek naar hem en dacht een krankzinnige te zien. Bliksemsnel stelde ik mij op hem in, doch mijn meester, vriend en broeder was voor mij geheel gesloten. Ik beefde van angst en vroeg:

„Zeg mij, Dectar, is er iets?”

Doch hij deed alsof ik lucht was en ging verder.

„Gij moet naar mij luisteren en geen vragen stellen. Ik ben uw meester en de Hoogepriesters willen, dat gij naar mij luistert.”

Opnieuw vroeg ik: „Zeg mij, Dectar, wat er is? Dreigt er gevaar? Spreek, en laat mij niet in onrust.”

„Ik ben uw meester en uw leeraar, vergeet dit niet.”

Nu begreep ik, dat er iets was. Een verschrikkelijke invloed kwam tot mij. Ik wilde in hem afdalen, doch hij was voor mij onvindbaar. „Ben je gek, Dectar? Ben je bezig op te lossen?”

„Gij kunt op deze wijze niet denken, leerling-priester, of gij zijt bezig u zelf re vernietigen. Gij vergeet, dat ik uw meester ben.”

Dit was voldoende en ik zei: „Is het u heilige ernst, Dectar?

Beantwoord mij deze vraag.”

„Ik ben uw meester en gij hebt naar mij te luisteren. Ik wensch niet, dat gij mij zoekt. De wetten van dezen Tempel verbieden u zulks en gij hebt mij in alles te volgen en uw hoofd te buigen, anders zult gij de wetten leeren kennen.”

„Gij schurk, huichelaar, bezoedelaar van echte liefde, ga weg, ga uit mijn cel, of ik wurg je. Vervloekt ben je, gemeen dier, 255

demon, ga weg, zeg ik je, of ik vergeet mij. Mijn macht is groot en ik zal je verpletteren.”

Zijn oogen doorboorden de mijne, maar ik voelde mijn vriend niet meer. Dectar was voor mij gestorven. Ik haatte hem en allen, die zich meesters noemden. „Je bent een verrader, een schurk, je bezoedelt mijn ouders en jezelf. Ga weg, ga uit mijn cel, blijf hier niet langer.”

Hij bleef en keek mij doordringend aan, doch sprak geen woord. Hij was als een sfinx, rondom hem lag een geheimzinnigheid, waar ik nu niet doorheen kon kijken. Wat verschrikkelijk, ik

voelde mij bedrogen. Een felle haat steeg uit mijn innerlijk omhoog, het bloed vloog naar mijn hoofd en mijn hart klopte in mijn keel. Ik sprong op en wilde hem wurgen, doch onder mijn

sprong overviel mij een verlamvend gevoel en ik zonk op mijn rustbed terug.

Hij stond daar nog steeds en keek naar mij. Onmiddellijk herstelde ik mij en vervloekte hem opnieuw. Hij bleef mij aankijken.

„Wat wenscht gij van mij, hoe moet ik tot u spreken? Hoe wenscht de eerwaarde aangesproken te worden? Huichelaar,” liet ik er op volgen. Als het niet zoo indroevig was, zou ik zijn aanstellen wonderlijk vinden, doch het was hem heilige ernst. Hij stond daar als een groot raadsel.

Nog eens vroeg ik: „Is er iets, Dectar?”

Geen antwoord. Weer overviel mij die felle haat, feller dan ooit te voren en ik vervloekte hem. Nu werd ik sarcastisch en vroeg: „Wil de meester niet op wolken plaats nemen? Niet naar hen zien, die hem mismaakten? Niet weten, of er meer dieren in één dier aanwezig zijn? Gemeene huichelaar, gij ondankbare, vernietiger van alles, van mijn geluk en mijn leven. Ik haat u, meester van Isis.

Zal je goed op jezelf letten? Ik zal een Vader en een Moeder voor je zijn, beste Venry, en al mijn liefde aan je geven. Hoe kan ik de Goden danken. Hoe heb ik gebeden voor dit één-zijn. Vervloekt ben je.”

Een ijskoude stroom voer door mij heen. Opnieuw trachtte ik in hem af te dalen, doch hij was voor mij afgesloten. Dat begreep ik niet, maar ik moest het aanvaarden. Onze muur was ingestort, ik stond op een puinhoop.

Toch stelde ik mij weer op hem in, want ik kon het niet aanvaarden. Om hem lag een kracht, een wonderlijke kracht en ik dacht die afsluiting te voelen. Toch slingerde ik al mijn zien en voelen weer van mij af, want ik geloofde mijzelf niet meer.

Toen ik wat rustiger werd, had ik hem alles kunnen vergeven, het drong echter nog steeds niet tot mij door, dat ik hem als mijn broeder had verloren. Eén iets was mij duidelijk, in concentratie was hij mijn meester. Ik had mij in mijzelf dus vergist, want ik dacht gereed te zijn, en toch kon ik in hem niet afdalen. Zijn ziel was dicht en voor mij geheel afgesloten. Of speelde hij soms een spel? Was het hem heilige ernst? Dit te aanvaarden was mij nog niet mogelijk.

Nog vroeg ik hem: „Zou de meester zich met mij in de ruimte kunnen verbinden?”

Ik wachtte op antwoord, doch ik dacht te sterven, toen hij antwoordde: „Als uw leven u lief is, denk dan alleen aan Isis en aan uw priesterschap. De Hoogepriester van Isis droeg mij op, met u tot hem te komen. Wilt u mij volgen?”

„Wat zegt u?”

„Ik wilde u zeggen, dat gij op gewijden grond gaat en dat u mij moet volgen!”

Ik vond dezen mensch afschuwelijk. Hij was voor mij een raadsel, maar ik had mijn zelfbeheersching terug.

Nog zei ik: „Is dat uw liefde? Wat zal mijn leider hiervan

zeggen?"

„Bent u gereed, leerling-priester?"

„Ja, meester," doch innerlijk vervloekte ik hem. Ik wilde echter niet alles vernietigen en zei: „Ik ben gereed, meester Dectar, nog nimmer was ik zoo gereed als nu, gereed, als u het weten wilt, ik ben gereed."

Hij ging echter nergens op in en ik volgde hem naar de meesters. In dezen korten tijd voelde ik mij eeuwen verouderd. Wij betraden het heiligdom van de meesters.

Bij den Opperpriester waren drie andere meesters aanwezig. Dectar trad op hen toe
257

en zei, zoodat ik dacht gek te worden: „Vader, meester der meesters, hoofd van den Tempel van Isis, mijn leerling volgt de wetten niet op."

Dit waren leugens. Dectar beklagde zich over mij ? Hij is gek, dacht ik. Toch bleef ik rustig, maar voelde mijzelf niet meer.

Dan stelden de meesters zich op mij in en ik werd gepeild. Ik stond hier als een kind, maar van mijn leider voelde ik niets.

Liet hij mij hierin alleen?

Mijn Vader doorboorde mij. Dan zei hij tot mij: „Waarom neemt gij uw taak niet ernstig op?"

Ik gaf geen antwoord.

„Gij zult spreken, leerling-priester."

Ik zei, doch door een andere kracht die plotseling boven, in en om mij zweefde: „Ik weet waarlijk niet, waarom ik hier ben.

Ik ben mij van geen kwaad bewust en doe mijn best. *Ik weet, hoe mijn leven is en ik ben de Goden dankbaar, omdat ik mag bijdragen om Isis groot te maken. Daarvoor zal ik mij geheel geven en mij al de wetten eigen maken. Ook zal ik trachten dieper en natuurlijker te denken en zal mij gereed maken. Als u mij deze genade wilt schenken? Ik zal dienen en mij met lichaam en ziel daaraan geven.*"

„Kunt gij uw meester uw vertrouwen schenken? Wilt u hem in alles volgen?

„Als ik mijzelf van ontrouw beschuldigen kan, groote meester, zoo zal ik mijn hart doorsteken en mijn ziel aan de Goden offeren, of aan u vragen, hoe ik mij daarvan kan bevrijden, zoodat de wetten van den Tempel van Isis de mijne worden."

„Gij zijt krachtig, maar nog heel jong. Gij moet weten, dat wij u helpen. Wij vragen volledige overgave, wij allen hebben u kunnen volgen en de klachten van meester Dectar zijn gerechtvaardigd.

Gij moet u duidelijker trachten in te stellen, vooral,

wanneer gij rust en uw dagtaak ten einde is. **Gij neemt rust en slaapt, doch in den slaap zult gij wakker blijven. In u is geen heilige ernst en gij speelt met uw leven.**" (mijn meester die op zijn heilige ernst grond staat)

Er volgde diepe stilte en een opnieuw instellen op mij; mijn

Vader zei: „Gij zijt nog niets, leerling, gij verdwaalt in uw eigen
258

leven en gij zijt geen kenner van den dood en uw pad is onbegaanbaar.

Gij zoudt reeds groote vorderingen hebben kunnen maken, maar er is geen ernst in u. Wij willen, dat gij dient en de wetten opvolgt. Ik begrijp nu waarom meester Dectar klachten over u heeft. Wij als de meesters van dezen Tempel willen, dat gij alles doet, om aan u zelf te werken. Ik acht, dat gij den dood niet kent en gij moet daarmede één zijn. Gij vergeet, dat gij tusschen leven en dood leeft."

Tot Dectar zei hij: „Ga nu, meester Dectar, en volg mijn bevelen op."

Ik volgde Dectar naar buiten, maar voelde hem niet, nog was hij voor mij onbereikbaar.

Mijn vriend was dood.

Het deed mij pijn en ik sleepte mij voort naar mijn cel terug.

Toen wij daar binnentraden schrikte ik. Waar mijn rustbed had gestaan, stond nu een doodkist. Deze kastijding begreep ik, daarvan had Dectar mij verteld. Waarom werd ik gestraft? De warmte, die ik in hem had gevoeld, was nu uit hem weg. Ik kon wel schreien van smart en pijn.

Hij zei tot mij: „Ziet u, leerling-priester, de dood wacht u en gij kunt inslapen. Dit is om u één te maken met Zijne Majesteit den Dood. Gij zult hem nu leeren kennen, want daarachter leeft uw eigen weten en waarom gij hier zijt. Gij speelt een spel met u zelf. Maak u daarom één met hem en gij weet waarom dit is.

Gij slaapt nu in een bed, dat ons allen wacht, doch gij leert hem nu reeds kennen.

Hierin hoort gij zijn harteklop, dien men „dood" noemt en gij zult leeren hem te aanvaarden, zoodat heilige ernst in u is."

„Ben je het zelf wel, Dectar," vroeg ik mij af, „of ben je bezeten, of behoort u tot al die vreeselijke menschen, die ik hier heb leeren kennen?" Maar hij voelde mij niet, hij wilde mij niet meer voelen of begrijpen. „Welnu," zoo dacht ik, „heel goed, van nu af aan volg ik mijn eigen weg. Je bent voor mij dood."

„Ga in, leerling-priester van Isis en strek u uit en slaap, als gij

denkt te kunnen slapen.”

Ik keek naar hem en stond in gedachten, doch opnieuw zei hij:
259

„Ga in, leerling.”

Ik legde mij in mijn doodkist neer. Op iederen hoek brandde een klein licht, mijn doodsbed was prachtig. Ik sloot mijn oogen.

Op mijn lendedoek na was ik naakt. Mijn armen legde ik naast mij en **ik voelde Dectar's hevige inwerking. Toen voelde ik een nieuwe wereld in mij komen, die mij één maakte met Zijne Majesteit den Dood.** Inslapen was mij niet mogelijk en ik begon te denken. Allereerst bracht ik een nieuwen muur om mij heen, die van ons beiden was vernietigd. Ik moest nu aan mijzelf denken en de ernst van mijn hier-zijn voelen en begrijpen. Nog voelde ik Dectar, doch tevens, dat hij heenging. Toen dit geschiedde, dacht ik dat mijn hart brak.

Nu was ik alleen met den dood. Ik barstte in tranen uit. Den geheelen avond en tot diep in den nacht schreide ik en kon maar niet ophouden. **Eindelijk kreeg ik mijn zelfbeheersching terug.**

Toch voelde ik mij wat ontspannen. Ik bouwde mijn eigen persoonlijkheid weer op en begon opnieuw te denken. Maar thans

anders dan voorheen. Van mijn meester voelde ik mij geheel los en dit was, wat ik had trachten te bereiken.

Nu stelde ik mij op mijn nieuwen toestand in. Toch keerde ik weer tot hem terug en ik begon opnieuw vragen te stellen. Dectar was een demon of niet meer normaal. Als ik mij had vergeten, waarom had men mij dan niet vernietigd? Of moest ik nog grootere domheden begaan? Hoe meer ik dacht, des te onduidelijker werd alles wat met hem had te maken. Hoe mooi was onze band en ons één-zijn, maar daarvan was niets meer over. Voor mij was hij als een Vader en Moeder geweest en nu dit einde?

Niets was er meer van over. **Ik zou nu een eigen muur en bescherming opbouwen en daarin zou ik blijven.** Van mijn leider

voelde ik niets, wellicht was ook hij kwaad. Als dat zoo was, geloofde ik niets meer en wilde ik zijn stem niet meer hooren en behoorde ook hij tot de demonen. Hoe gevaarlijk was dit leven. Toch nam ik mij voor, mij geheel aan mijn taak te wijden en mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zou behalen.

In deze weinige uren was ik reeds een geheel ander mensch geworden.

Nu moest ik alleen verder gaan, maar ik tartte hen

260

De dood van Iseués.

Ik vroeg aan hem mij te willen ontvangen; ik hoopte, dat hij mij nog eenmaal wilde zien. Van gevoel tot gevoel zond ik mijn verlangen tot hem; doch hij liet mij wachten. In den avond werd ik geroepen. Wij waren den vorigen dag aan het hof geweest; mijn leider toonde nieuwe wonderen, waardoor ik bereikte wat hij nimmer had gekund. **Als een oud man keerde hij naar den Tempel terug.** Ik ging tot hem en vroeg:

„Vader van Isis, mag uw leerling u helpen? Met al de krachten, die in mij zijn ben ik voor u gereed, als u mijn hulp wilt aanvaarden. Mijn handen zullen u oprichten en gij zult opnieuw sterk en gereed zijn, om Isis groot te maken. Alle priesters wenschen u geluk en kracht toe.”

Ik kreeg geen antwoord. Zijn oogen waren met bloed doorloopen en ik begreep wat hij deed en op zichzelf toepaste. **In korten tijd sloot hij zijn eigen leven af; een doodelijke suggestie had hij op zichzelf ingesteld. Op deze wijze sloot hij zijn eigen leven af. Dan zei hij tot mij: „Ik verkies uw gif niet.”**

Ik bleef rustig en antwoordde: „Voor u zelf niet, Vader van Isis, maar voor mijn lieve Moeder en mij had u voldoende. U ziet het, ik leef.”

Hij keek mij aan, richtte zich van zijn rustbed op en riep mij toe: „Ga weg van mij, gij satan, wat doet gij hier?”

„Ik ben tot u gekomen om u te helpen.

U heeft mij herkend? Beste Iseués, ik ben uw kind, maar heb niets van u, mijn bloed is niet besmet, uiterlijk en innerlijk ben **ik als mijn lieve Moeder. Zelfs uw stoffelijk gif bleef verre van mij, want Ardaty was een meester.**”

„Ga heen, gij satan.”

„Juist Va, der Iseués, gij ziet thans heel duidelijk, op mijn hoofd rust een ster, mijn Moeder was een prinses, wanneer ik bij den Koning ben leef ik in mijn eigen huis. Waarom komen de dieren tot mij? Ze behoren mij toe, Vader Iseués, zij zijn van mijn Moeder. De Goden wilden dat ik ze terug ontving en gij hebt dat kunnen volgen. En toch, Vader van Isis, nu gij weet wie ik ben,
363

ster boven mijn huis

buig ik mijn hoofd nederig voor u. Ik kom tot mijn Vader als een kind en leerling-priester en als Hoogepriester. In al die persoonlijkheden

*wil ik u bijstaan met alles wat in mij is. **Ik vraag***

u vergiffenis, ik zal alles goed maken en vergeten, doch de Tempel van Isis zal stralen, ik moet haar zuiveren van alle gif. Het geestelijke vuur verschroeide uw vleugelen en u viel neer als een vuursteen. Maar is dat mijn wil? Gij wilt niet meer leven, omdat die lafheid in u ligt. Lafheid en leegte, meer is er niet in u. De jeugd zegeviert, Vader Iseués, omdat de Goden het willen. Nog vraag ik u. Wilt u mijn hulp aanvaarden? Kunt gij mij vergeven?”

„Ga heen, de duisternis kome over u en de uwen. Uw Moeder vroeg mij haar tot mijn ziel te maken en zij ” Verder kwam hij niet. Ik sprong naar hem toe, maar werd plotseling tegengehouden. Tusschen ons beiden stond mijn Moeder en met haar Ardaty.

Zij zei tot mij: „Mijn lieve jongen, zou je nu alles weer willen vernietigen? Wil je je vleugelen verbranden, omdat het vuur van haat in je komt? Je daalt in haat af, beste Venry, en ik heb je daarvoor gewaarschuwd. Is dat volgen, wat je groot maakte? Is dat dankbaar zijn? Is de „Liefde” in mijn kind? Kan ik nu trots op je zijn, beste Venry? Dat niet, mijn jongen, je vernedert je. Keer terug tot jezelf, Venry. Wanneer hij je hulp niet wil, kun je hem ook niet helpen. In onze wereld laat men hen aan hun lot over, totdat zij hun hoofd buigen en onze hulp willen aanvaarden en aan een ander leven willen beginnen. Ga heen, mijn kind, en maak je werk af. Je hebt hier niets meer te doen. **Hij zal**

„ingaan”, beste Venry, omdat hij het wil, niemand kan hem tegenhouden. Zie je Ardaty? Hij lacht je toe en wij zijn heel gelukkig. Eens ben je met Lyra voor eeuwigdurend bij ons, beste Venry. Mijn lieve jongen, keer terug tot je werk, je meester wacht je. Ook wij keeren terug, want nu is alle gevaar voorbij en heb je mijn hulp niet meer nodig. De God van ons allen waakt over Zijn kinderen, ook over hem. Dag, mijn beste Venry. Groet Dectar van ons beiden, wil je? Dag, mijn jongen.”

Ik ging heen, zijn gif volgde mij, het deed mij echter geen kwaad
364

meer. Ik had hem alles vergeven en was bereid hem te helpen, doch hij had mijn hulp niet nodig. Den volgenden morgen konden wij ook hem balsemen en werd hij bijgezet. De Pharao riep mij tot zich. Ik werd nu de Vader van den Tempel. Toch wilde mijn leider, dat hij mijn opvolger zou benoemen. Meester Sma zou mijn opvolger zijn. De andere priesters aanvaardden mij. In de jaren die voorbij gingen, maakten wij ons grootsche werk af. Wij beschreven de fysische en psychische wonderen en daarbij kwamen mijn eigen belevenissen, die ik door mijn leider had mogen ontvangen. Toen wij gereed waren, schonk ik dit ontzaglijke werk aan den Pharao; het hoofd van Egypte zou het bewaren, de nieuwe Isis was in zijn bezit. De oude had ik door hogere machten afgebroken met Dectar en de anderen die ons volgden. Wij waren zeer gelukkig en tevreden en wachtten op de nieuwe gebeurtenissen.

Het einde van den Tempel van Isis.

Mijn leider kwam tot mij en zei: „Beste Venry, je tijd is nu kort, maar ons werk is gereed. Laten wij samen bidden en de Goden danken. De wonderen heb je mogen ontvangen. Zie nu, wat ik je zal laten zien en vertel het eerst dan aan den Pharao, wanneer ik het je laat voelen. Hij zal dan over Isis waken en na hem anderen. In den tijd dat je voelt, dat er andere wonderen zullen geschieden, ben ik bij je. Dectar en Myra zullen elkaar op de „weide” zien. Jij kunt de wetten niet ontlopen, ook Lyra en Dectar niet, je zult ze opvolgen, zoals je Moeder en Ardaty ze hebben beleefd. Ik kom terug, maar ik dank je nu reeds voor alles. Zie nu, beste Venry.”

Een onheilspellende duisternis kwam er over dit land. Daarna zag ik, dat de wateren buiten hun oevers traden en de hemel vuurrood gekleurd werd, zoals ik in mijn jeugd reeds had gezien. Ik begreep dit visioen onmiddellijk. Dan ging mijn leider heen.

Op aarde maakte de eene mensch het den ander ondraaglijk, konden men niet leven zooals men wilde; door anderen werd men daar gestoord.

Mijn leider liet mij zeggen: „Ook ik ben daar, doch de Goden zeggen, **dat gij geduld moet hebben en eerst dan kunt heengaan, als mijn organisme daar niet meer is.**”

Een vloek ving ik van hem op en hij zei: „Gij denkt toch niet dat gij een God zijt?”

Ik was gereed en antwoordde: „Als ik een God was, zou ik van u een pad maken, want uw denken en voelen behooren daartoe.”

Dit was ontzettend, iets dergelijks had men in den Tempel nog niet beleefd. **Toen loste mijn organisme voor hun oogen op.** Mijn meester bracht dit wonder tot stand. Voor het paleis van het hoofd van Egypte kreeg ik mijn organisme terug en ik leefde weer op aarde. Ik trad het paleis binnen. Een boodschapper van den opperpriester ging mij voorbij, maar ik volgde hem naar den Pharao. De Koning was ten eerste verwonderd toen ik hem duidelijk maakte wat er was geschied. Hij zond een boodschapper naar de Koningin en er kwamen hoogwaardigheidsbekleeders, zoo ook de raadgevers van den Pharao. Toen de Vader van Isis en zijn gevolg binnentraden werd er onmiddellijk met de zitting begonnen, want de Pharao moest rechtspreken. Het schrift werd gecontroleerd en ging van hand tot hand. Daarna stelde de Koning zijn eerste vraag aan mij. Ik voelde mij rustig, doch Isis zou vallen of opstaan, óf hij werd vernietigd, óf Dectar en ik gingen den dood in. Maar mijn leider was ook hier bij mij.

De Koning begon: „Priester van Isis, gij zijt zeer begaafd en wij zijn dankbaar voor deze wijsheid en danken de Goden. Kunt u ons hetgeen gezegd is verklaren?”

Ik antwoordde: „De Goden zullen al uw vragen beantwoorden. Zij zijn gereed, groote Pharao.”

Hij vroeg: „Wij hebben gezien, dat er stoornissen zijn, waaraan schrijft gij die toe?”

„Groote Pharao, de vragen die men stelde voerden mij van het eene wonder naar het andere en de ruimte is onmetelijk. De Pharao kan het schrift volgen en de antwoorden controleeren. De Goden vonden het zeer onduidelijk, want het was het gevraag van een onbewuste; de opperpriester van Isis is voor deze
346

zittingen niet gereed.”

„Gij zijt duidelijk in uw antwoorden, priester van Isis. Beste Iseués, wat is uw antwoord?”

„Kan de groote Pharao voelen, wanneer ik zeg dat de wonderen, die tot ons komen, machtig zijn? Ik wil al deze wonderen onderzoeken. Niet weer zal er geschieden, wat wij voor eenige jaren hebben beleefd.”

„Ook uw verklaring is heel duidelijk en natuurlijk. Wat is uw antwoord, priester van Isis?”

„De Goden zeggen, groote Pharao, dat ik een hoogepriester ben en zij achten hun tijd verknoeid, als er op deze wijze vragen worden gesteld. Wat de Goden zeggen moet men onmiddellijk

aanvaarden, ik ben geen leerling-priester, maar ik bezit de allergrootste vleugelen.”

De Farao sprak tot den opperpriester en zei: „Het is mij volkomen duidelijk, beste Iseués, wij zien, dat gij verschillende vragen hebt gesteld, maar daarin bent u zeer verstrooid geweest. Ziehier, beste Iseués, dit zijn uw vragen.”

Het geschrevene ging opnieuw van hand tot hand en de Vorst reikte het aan den opperpriester over, waarna hij vroeg: „Priester van Isis, vertel ons: Is men in de ruimte zeker van alle gevoelens en worden de vragen naar die gevoelens beantwoord?”

Ik voelde wat hij bedoelde en antwoordde: „Vraag aan alle gevleugelden, allen zullen u zeggen, wat ik u thans zal verklaren.

Wanneer de Goden de vragen beantwoorden, willen zij, dat al die vragen duidelijk en op één doel gericht zijn. De wetten van Isis schrijven ons priesters voor, dat wij duidelijk spreken en natuurlijke vragen stellen. Het is niet mogelijk dat wij andere vragen stellen alvorens het wonder geheel verklaard is, eerst dan kunnen wij verder gaan. Zij die de wetten niet opvolgen ontvangen hun kastijding. Dit zijn de wetten van Isis, groote

Farao, maar ik ben in de ruimte en moet de wetten van de Goden opvolgen; ik ben daar één met de Goden. Ik kan niets, niets anders zeggen dan dat, wat ik door de Goden ontvang. Hoe onnatuurlijk en streng ook, ik moet het doorgeven. De Goden zeggen, dat ook de Farao die wetten niet kent. Ik moet volgen, 347

omdat de Goden mij die vleugelen hebben geschonken; de Farao heeft voor de Goden een andere taak te verrichten.”

„Neen, priester van Isis, de vleugelen zijn niet in mijn bezit, ik moet dit erkennen.”

Den oppervriester vroeg hij: „Is deze verklaring onduidelijk?”

Mijn Vader was gereed en antwoordde: „Nu is het antwoord heel duidelijk, groote Farao, maar wij leven nu buiten de wetten.”

De Koning keek weer naar mij, dacht even na en vroeg: „Priester van Isis, is het voor u mogelijk in mijn huis deze zitting te beëindigen, zoodat ik kan rechtspreken?”

„Groote Farao, de Goden zijn gereed. Zooeven is mij gezegd, dat de Goden tot ons komen. K

Ik hoorde dat er aan mijn celdeur gerammeld werd en dat er iemand binnentrad. Wie het was, kon ik niet zien, ik lag te diep in mijn kist. Het was mij alleen mogelijk te voelen en mij daarop in te stellen. Dectar was het niet, zijn invloed en uitstraling was 269

anders. Een vreemd gevoel kwam in mij en daaraan stelde ik

die onbekende persoonlijkheid vast. Die gevoelens bouwden zich voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen. Dezen priester kende ik niet. Wat hij hier kwam doen beleefde ik al spoedig, **omdat hij mijn lichaam besprenkelde.**

Ook dat begreep ik, want ik nam het van hem over. Wie den dood inging had geen voedsel noodig. Dus kreeg ik niets, ik zou mij daarmee moeten vereenigen. Waarachtig, zoo dacht ik, Isis is machtig, ook hierin diep.

Opnieuw begon ik te denken, want ik kon niet inslapen. Den geheelen nacht had ik geen oog dicht gedaan, ik zou en moest wakker blijven, of ik leerde niets.

„Als gij wilt, tracht dan te slapen,” zei Dectar, maar het was mij niet mogelijk. Ook hierin was Isis groot en diep, ik zou bijna zeggen, volmaakt. Dan maar denken, steeds en steeds weer opnieuw denken, alles en alles van mijn jeugd af nabeleven en het mij eigen maken. Ik ging dan ook mijn geheele leven na, van klein kind af volgde ik alles. Niets was er verloren gegaan, alles keerde tot mijn bewustzijn terug, nu ik ook daarmee één was. Toen ik daarmee gereed was, was de dag alweer voorbij en naderde de nacht. Nu volgde ik hetgeen Dectar mij had geleerd en wij samen hadden besproken. Zijn voelen en denken zoog ik thans in mij op, want zijn wijsheid gaf mij nu rust en dankbaarheid, zoodat ik geen haat meer voor hem voelde. Het is toch merkwaardig, zoo dacht ik, als het nog lang duurt dan ben ik hem zelfs dankbaar voor alles wat ik thans beleven mag. Mijn liefde voor hem keerde weer tot mij terug en dat maakte mij heel gelukkig. Van mijn leider hoorde ik nog steeds niets. Maar hoemeer ik aan Dectar dacht, des te dankbaarder werd ik. Toen ik zoover gekomen was en hem weer aanvaardde, keerde ook mijn liefde weer in mij terug, doch ook de nacht was alweer voorbij, daar de zon opkwam. Te slapen was mij niet mogelijk geweest, ik moest wakker blijven.

Opnieuw beleefde ik dat besprenkelen van mijn lichaam en dat betekende een weldadige verfrissing voor mij. Twee dagen en nachten leefde ik reeds in mijn kist en nog steeds brandden 270

de lampjes en wilden niet sterven. Als die den dood ingingen, behoorde ik weer tot de levenden en was mijn één-zijn met den dood voorbij. En het was wel vreemd, dorst of honger voelde ik niet eens. Ik was te intens één en verbonden. Dus begon ik maar weer opnieuw te denken en ik volgde al die menschelijke sterfbedden en verlangde heel innig, **dat de dood weer tot mij kwam, want door Hem leerde ik heel veel.** Op den dag voelde ik Hem ver van mij verwijderd, maar in de duisternis was ik geheel één. De dag duurde mij nu een eeuw, zoo verlangde ik dat het duister werd. Ik begreep, dat de lampjes voorloopig nog zouden blijven branden. Alles ging dienzelfden weg, géén levend organisme kon hieraan ontkomen. Op den dag onderging ik deze doodelijke rust en ik maakte mij als 't ware gereed voor den nacht, om goed en duidelijk te kunnen luisteren. Den Tempel

van Isis en al de meesters was ik vergeten. Ik dacht alléén aan Hem, Zijne Majesteit „De Dood”.

Daarin was ik nu heel innig bewust, dit bewustzijn was eerst kort in mij gekomen. **Ik volgde toch de wetten van Isis en maakte ze mij eigen. Ook wilde ik mij de onzichtbare wetten eigen maken, waarvan „de dood” mij verteld had.** Langzaam ging de dag

voorbij en werd het weer avond.

Moeheid voelde ik niet, mijn lichaam stond echter strak, alsof er geen leven meer in was. Het was duister en de zon reeds lang onder, in den Tempel was iedereen ingeslapen, alleen ik was nog wakker. Zeer zeker, deze kastijding genas mij, bracht geestelijke diepte tot mijn arme ziel en het ontwaken voerde mij omhoog, zoodat er een andere stilte naderde, weer anders dan zoo straks, dan gisteren, en eergisteren, deze was wéér dieper, nog rustiger zou ik zeggen.

Het moet na middernacht zijn geweest, dat ik de zachte schreden van den dood hoorde naderen. Met Hem moest er een ijskoude luchtstroom tot mij komen; nu echter werd ik hevig warm.

Zijne Majesteit was in aantocht. Lang behoefde ik niet te wachten en als een waarachtige gestalte zag ik Hem voor mij. Hij zei tot mij: „Goeden nacht, beste Venry.”

„Goeden nacht, Majesteit, gij keert tot mij terug?”

271

„Ik heb je verlangens gevoeld, beste jongen, en dus kom ik je iets van mijn ervaringen vertellen, die ik zoo juist weer moest beleven.

Hij dacht na en zei: „Is dat de verklaring van hetgeen ik vroeg?”
Ik was gereed en antwoordde: „Is het voor u mogelijk, uw gevoelens en concentraties in te stellen? Weet u dan, dat het „veraf”-zijn, het „dichtbij”-zijn is? Dat gij u zelf moet verliezen, wilt u de wetten leren kennen en beleven? Was het u mogelijk, toen u in uw moeder sliep en het groeiingsproces zich voltrok, haar voor ongeluk te waarschuwen? Wanneer in ons het gevoel is, wat zeggen dan woorden, wat zijn zinnen en wat is een taal? Waarom te vragen, als het antwoord uw eigen leven uitmaakt? Waarom te zoeken naar warmte en naar wijsheid, als het eeuwige leven u gegeven is?”

Een ijzige stilte trad in en de Farao zei: „De Goden willen, beste Iseués, dat wij ons gereed maken, om hetgeen zij te zeggen hebben te verstaan en te voelen. Denkt gij niet, dat mijn gedachten verklaren, hetgeen gezegd is?”

Doch de opperpriester was zichzelf en antwoordde: „Mochten de Goden wat dichterbij komen, groote Farao, dan verandert alles en raakt hetgeen zij zeggen de aarde, waarop wij leven en dan zal ons verstand het begrijpen en de gevleugelde zal verwazen.”

De Farao begreep hem en trachtte een glimlach te onderdrukken. „Is er ontevredenheid in u, beste Iseués, dat gij de Goden dwingt wat dichterbij en tot ons te komen? Lijkt u het middel, waardoor zij spreken, te ver weg?”

Er was opstand in mijn Vader, die den Farao vermaakte en met hem allen die aanwezig waren. Onze strijd, van bloed tegen bloed, jeugd tegen ouderdom, had nu een aanvang genomen. Doch hij was zichzelf en antwoordde:

„Tusschen leven en dood liggen vele werelden, groote Farao, waarvan wij allen nog niets weten, doch die wij wellicht mogen waarnemen.”

Zijn antwoord begreep ik, ook de Farao aanvaardde het, maar zijn gevoelens en gedachten waren anders. Ik boog diep voor de Koningin en zei: „De Goden zeggen mij, wijze Koningin, dat ik u de krachten en machten moet toonen, die tusschen leven en dood als wetten worden beleefd. Gij allen kent de wetten niet en gij zult ze van de Goden aanvaarden, omdat ze u worden
298

getoond.”

Ik stond in hun midden en zij luisterden gespannen naar de woorden, die ik nu tot hen allen sprak.

„U ziet, het, mijn handen zijn leeg. Hier in deze ruimte zie ik prachtige vruchten, maar ze zijn voor u onzichtbaar. Ik zie dus in een andere wereld, waarin de Goden leven. De Goden willen nu, dat ik eenige vruchten voor u pluk, zoodat het wonder voor uw oogen zal geschieden.”

Mij tot den opperpriester wendend zei ik: „Ziet u, Vader van Isis, dat ik met de Goden één ben? Kunt u al dit prachtige leven zien? Ziet u daar voor U die mooie bloemen?”

De Farao vroeg aan den opperpriester: „Is hetgeen hij zegt

waarheid?"

Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel priesters leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld niet, groote Pharao.”

Ik keek naar de Koningin, strekte mijn handen uit, trad naar haar toe en voelde een enorme kracht in mij komen; ik werd met het wonder verbonden. Ik zag de vruchten voor mij en plukte ze, bracht ze tegelijk naar de aarde en allen zagen het wonder gebeuren. In mijn handen lagen de geestelijke vruchten, vol van heerlijk sap en ik bood ze de Koningin aan, met de woorden, die ik van mijn leider moest zeggen: „De Goden vragen u dit wonder te aanvaarden en de vruchten voor hun oogen te proeven. De Goden vragen u, of ze echt, of ze natuurlijk zijn. Het eeuwige leven is in rijkdom niet te overtreffen en uw ontroering voelen de Goden, want het wonder is machtig.

Als er innige liefde in u is, groote Koningin, dan verwachten de Goden dat u allen ontwaakt en dan zal uw vergezicht zijn, dat u het wonder aanschouwt en deze vruchten, die hier leven en waarvan de ruimte is gevuld, proeft. Als het kinderlijke bewustzijn in u is, kunt u al deze wonderen waarnemen, zoodat het geluk over uw huis kome. Wij leven daarin, wijze Koningin, ook al denken wij dat het slechts gedachten zijn, want ook dat bewustzijn is daaruit ontstaan. Mijn concentratie zijn gedachten, gericht op dit wonder, van één-zijn en voelen, doch door mijn gaven, 299

door de Goden aan mij geschonken, geschieden al deze wonderen.”

„Hem”, die aan u allen het leven gaf.”

Toen ik was uitgesproken keek ik naar hen allen. Thans was ik gereed om zijn vleugelen te verlammen, indien het mij toege343 staan werd. Nu ik hieraan dacht, kwamen die gevoelens tot mij, waardoor ik begreep, dat ook dat tot mijn taak behoorde. Ik zei tot hem: „Gij sluit uw oogen af, omdat gij denkt dat ze moe zijn en gij dan duidelijker kunt waarnemen, maar gij weet, zooals wij allen het weten, dat wij innerlijk, dus geestelijk, waarnemen en dat ons zien met de stoffelijke oogen niets te maken heeft.”

„Vanwaar en door wien spreekt u, priester van Isis.”

Ik gaf hem nu geen antwoord, want ik wachtte op mijn leider, doch opnieuw schreeuwde hij mij toe: „Spreek! Gij zult spreken!”

Ik wachtte en mijn leider wachtte, doch hij vroeg: „Gij zult mij antwoorden en anders spreken dan gij thans doet.”

Dan voelde ik dat ik moest antwoorden en zei: „Waarvan ik spreek ontvang ik van de Goden.”

„Gij denkt te zien.”

„Opperpriester van Isis, de Goden zullen u daarop antwoorden.

Als gij doorgaat geestelooze vragen te stellen, dan moet gij u verwijderen en zal er een ander voor u vragen stellen. De wonderen waarin u leeft zijn heilig, maar u bent niet gereed, gij schept disharmonie, gij breekt Isis af, gij zijt een kracht die , stoort.”

Hij antwoordde niet, maar tot den hoogwaardigheidsbekleeder zei hij: „Hoort gij dat, hoe de woorden zijn die een priester van Isis tot het hoofd van den Tempel spreekt?”

Ik wachtte nu niet en zei: „Als gij uw hulp daar denkt te moeten zoeken en die op aarde tracht te vinden, volgt gij niet de Goden, doch de menschen. Waarom zijn wij dan tezamen? Laat mij dan terugkeeren en deze zitting sluiten. Is de hoogwaardigheidsbekleeder een gevleugelde? Bezit de Pharao vleugelen? Is ook

hij niet gereed te aanvaarden? Wil de Pharao niet alles weten en is hij de Goden niet dankbaar? Volgt ook hij de wetten niet op? De Pharao is ons aller meester, maar kent de Pharao al deze wetten? Gij zijt ons aller meester en de Vader van Isis, maar uw vragen zijn onbewust en gij gaat thans in duisternis. Gij zijt rood van woede, maar ik zeg u, ik volg de Goden en ben slechts een dienaar. Gij moet als een kind zijn en heel dankbaar, zooals ik hier ben en mij voel, wil ik de wonderen kunnen waarnemen.

344

Het is een genade, dat de Goden tot ons komen.”

„Priester van Isis, gij kunt dit voor uw Koning herhalen.”

Ik wachtte af. Nadat hij zich weer had hersteld, vroeg hij: „Waar bent u, priester van Isis?”

Ik kreeg het antwoord en zei: „Als een leerling-priester van Isis tweemaal hetzelfde vraagt, groote meester, dan voelt hij de wetten niet en die zal hij dan leeren kennen, doch door een kastijding. Bent u gereed?”

Onder hen was er verwarring ontstaan, allen waren zichzelf niet meer, alleen Dectar voelde zich rustig. **Maar de opperpriester**

vroeg: „Is er duisternis over u gekomen, zoodat gij tot ergernis komt? Of wilt gij uw onkunde verbergen?”

Ik wist werkelijk niet hem daarop te antwoorden en wachtte

af. Doch opnieuw vroeg hij: „Zijt gij u van niets meer bewust?

Die wetten zijn ons bekend en wij kunnen ze u verklaren. Hebt richting omgekeerde

gij uw vleugelen verloren? Zien wij aanstonds, dat gij als een

vuursteen neervalt, om in de aarde te verdwijnen, of tot daar

terug te keeren waar gij nu leeft?”

Hij voelde zich weer oppermachtig en geheel bewust, want nog steeds gaf ik hem geen antwoord. Weer vroeg hij, maar op

sarcastische wijze: „Gij denkt thans na, of gij zelf scheppend zijt? Ook die wetten kunnen wij u verklaren, priester van Isis.”

Hij keek naar al de meesters en voelde zich tot alles gereed.

Toen echter kwam er iets in mij, zoo grootsch en machtig en ik antwoordde: „Het vuur dat nu in mij is en dat de Goden mij schenken, omstraalt mijn geheele wezen, waarmee ik straks uw vleugelen kan verschroeien, of, u gereed maken als een vogel, die uw maag vult en aan uw lichaam nieuwe kracht schenkt.

In de duisternis en in het licht waarin ik nu leef, zie ik uw eigen nietigheid en die van ons allen. Er kan slechts dankbaarheid in mij zijn, nu ik zie, dat mijn vleugelen mij die macht hebben geschonken. In u is duisternis en onbewustzijn, gij leeft niet „in” de wonderen, maar er naast. Gij moet andere vragen stellen, Vader van Isis, nu bent u levend dood.”

„Hoort gij dat, priester van Isis? Wij gaan naar den Koning, ik sluit deze zitting.”

De

hemel lag in een zilverachtig waas gehuld, waarin zich de natuur weerspiegelde. Alles weerkaatste in het zilverachtige uitspansel.

voor de duisternis heb je muur nodig

Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen. .

Lyra.

In den hoogen koepel van den Tempel kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen. Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. **Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.**

Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. **Ik schreef mijzelf de rust voor,** die ik dacht noodig te hebben, want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten. Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. **Dectar zou**

„de weide” zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders dan dat van hem. **Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde”. Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken.** Als zij deze liefde wilden begrijpen, zou een ieder het groote geluk ontvangen, doch daarvoor moest men dienen. Ik liet Dectar tot mij komen en hij zei: „Is de grootmeester gereed om mij te ontvangen?” „Kom, Dectar.”

„Wanneer de Goden willen, dat je nog groter wordt, beste Venry, dan ik zien en voelen kan, maakt het mij angstig. Ik vraag mij af, Venry, ben je wel zeker van jezelf? Ik kan de Goden niet voelen, maar in mij kwam angst, toen al die wonderen zoo maar voor mijn oogen plaats vonden. Je bent machtig, als geen van ons. Ik dacht je moeder te zien, Venry, is dat mogelijk?”

„Lag er angst in haar, Dectar?”

„Dat heb ik niet kunnen voelen, Venry, maar ik zag haar heel
302

onverwachts en ik dacht haar te begrijpen. Je leefde eigenlijk in je eigen omgeving. Voelde je je daar thuis?”

„Je hebt goed gezien, Dectar, mijn lieve Moeder waarschuwde mij, doch in haar was geen angst. Toen ik kind was, heeft zij mij hiervan verteld en thans zijn wij zoover. **Maar bedenk, beste**

Dectar, ik ben slechts het instrument, ik ben eigenlijk niets. Al die wonderen zijn machtig en toch zoo eenvoudig. In hun oogen zijn het wonderen, omdat zij zich blindstaren op macht en het neerknielen van hun slaven heerlijk vinden. In mij zal je die eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig

te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem”, die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. **Er is slechts één God,** mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem”, door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht. Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?” „O, Venry, ik ben zoo gelukkig.”

„Ja, Dectar, nu zijn wij ons zelf, doch wij beiden gaan verder. Jij in de liefde, maar ik moet mijn taak afmaken. Ik vraag echter, vertel mij, als je alles weet en jezelf kent, **het bewustzijn in je gekomen is en op wolken zweeft,** als je je tweelingziel aan het hart drukt, die je door leed en smart hebt verdiend, wat je dan voelt?

Maar wanneer je straks op „de weide” bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, groter waren dan dit geluk? Ik wil weten, mijn vriend, of een kroon machtiger is dan de liefde, ook al ben ik ervan overtuigd wat je antwoord zal zijn, zooals het groote geluk dat nu in je is en uit je straalt, ook mij dan zal toelachen. Maar ik vraag mij nu reeds af, beste vriend, of je daarvoor wel de krachten bezit en of je niet zal bezwijken. Wat zal je doen, Dectar, als je hart is vervuld

303
van de liefde? **Wanneer je in het luchtruim zweeft en naast je je tweelingziel, hoe zullen dan je gevoelens zijn?”** Als je „ingaat”, beste Dectar, in een Tempel die ver boven alle Tempels verheven is, hoe zullen je gevoelens zijn, mijn vriend, als je **één-zijn volmaakt is?** Dat alles wil ik van je weten, Dectar, jij moet het mij zeggen, jij leeft in dat reine geluk. Doch ik ga thans zien, mijn vriend, luister.

Wij moeten heel voorzichtig zijn, want de Opperpriester is vertoornd. Maak je echter over niets ongerust, ik ben gereed. Doch nu het volgende. Nu beleef je dat machtige en onbegrepen geluk, doch later, Dectar, wellicht eeuwen later, ontvang ik die liefde en dan zal jij de groote vleugelen bezitten. In dat leven ben je dan geen priester, maar je hebt al de wetten leeren kennen;

daarvoor ben jij hier in den Tempel. In dat leven zal je de wonderen zien, zooals ik ze thans moet beleven. Dan leef jij tusschen leven en dood en zal je heel veel menschen gelukkig mogen maken. Nu leef je in je eeuwig geluk, dan vraagt men

aan jou, om alles te geven wat in je is en zal je moeten dienen. Maak je daarvoor gereed, Dectar. Dat je thans dit geluk leert kennen, is, omdat er in latere eeuwen het bewustzijn van al deze wonderen en van de wetten in je moet zijn; dat alles wordt je door de allegrootste vleugelen geschonken.

Ik zie al deze wetten en het zal geschieden, zooals de Goden het willen. Nu wacht je het geluk in astralen vorm, als ziel zal je

alles beleven, maar in vol bewustzijn, dan echter zweef je tusschen hemel en aarde heen en weer, van de aarde af naar de duisternis, naar hemelen en naar die plaatsen in de ruimte waar ik nu niet vertoeven zal. Maar misschien mag ik dan tot je komen en je alles verklaren. Ik zie thans ver, heel ver vooruit, Dectar, en het behoort bij al deze wonderen.

Aan mij is gegeven, beste vriend, jou te verbinden. Heden zal je „de weide” zien. Daarna ben ik gereed voor de groote gebeurtenissen, die men op Isis zal beleven.

Aan ons is dat gegeven, doch die na ons komen volgen dit pad, want het is lichtend.

Je hebt het gezien, Dectar, de wonderen zijn tot ons gekomen, vlugger dan wij dachten. Voor sommigen duurt het eeuwen en 304

zij hebben al den tijd zich daarvoor gereed te maken, wij echter, beste Dectar, gaan op vleugelen, in korten tijd zijn wij gereed.”

„Is onze muur nog noodig, Venry?”

„Meer dan ooit te voren, Dectar, ik wil op deze wijze verder

gaan, **zie in mij geen oppermacht. Tot het allerlaatste toe is de muur noodig. Wanneer de zon langen tijd onder is,** Dectar, dan kom ik je halen en gaan wij naar „de weide”.”

Dectar ging heen, ook ik had behoefte in de natuur te zijn en ik bezocht de tuinen van Isis. Ik moest alles wat ik had beleefd trachten te verwerken. De tuinen van den Tempel lagen thans voor mij open.

Er is hier geen licht en ook in u is geen licht.

157

Licht aan deze zijde te bezitten, waarde vriend, is weten.

Licht te bezitten is geluk, louter geluk en dat is, het leven, dat in alles is, hef te hebben. Dat is: het kruis, dat God ons

te dragen heeft gegeven, te aanvaarden. **Dat is liefde te voelen**

voor anderen en den ernst van het leven te begrijpen. Dan

spreekt men niet van stumperds; dan eerbiedigt men het

leven overal en altijd." **Ik meende door den grond te zinken;**

hij wist waaraan ik had gedacht.

„Dan liggen die andere gedachten verre van u,” ging de broeder

rustig voort en zag tot diep in mijn ziel. „Dan buigen we

ons hoofd en bidden we uit het diepst van onze ziel en smeeken

God om vergiffenis. Dan denken wij steeds door en behoeft

een ander geen tien of twintig maal iets te herhalen.

Dan wordt de mensch vervuld van eerbied. Dan speelt men

niet met het leven, maar voelt ontzag voor dat van een ander

en gaat men in liefde er in over. Ik hoop dat u ernstig zult

worden, want het vreeselijke van uw eigen toestand dringt

nog steeds niet tot u door. U dacht, maar hoe is uw denken?”

Ik schrok hevig.

„Het leven in de natuur,” vervolgde de broeder, „zal dus

eerst dan kunnen rijpen, wanneer een andere warmtebron

het zal bestralen. Hier is geen zon, geen licht en alles blijft

dus triestig en treurig. Ook in hen, die u ontmoette, en in u

zal het voorloopig zoo blijven. **Hier zult u een tijdlang moeten**

vertoeven en dat ligt aan u zelf. Dat hebt gij zelf in handen,

evenals zij, die u ontmoette. Zie mij niet zoo angstig aan; het

was noodig u den ernst van het leven te toonen. Heb ook

geen angst voor uw toestand, want er zijn reeds krachten

in u en niet alles is verloren gegaan van wat ik u zeide. **U**

zult echter voortdurend dieper gaan denken en schrede voor

schrede den weg volgen, dien wij hebben afgelegd. Zij, die

hier rondwandelen, denken aan hun leven op aarde en aan

het leven, waarin zij thans zijn. Zij denken en overdenken

al hun ervaringen, die zij in dit leven hebben opgedaan. Beide

levenstoestanden gaan zij vergelijken en zij trachten zich de geestelijke schatten daarvan eigen te maken. Zij mediteeren, 158

zij overdenken dus alles en trachten zich in een anderen maar hooger toestand te brengen. **Diep doorvoelen zij datgene, wat de broeders en zusters hun duidelijk maakten en toonden.** **Wat zij aan deze zijde beleven, wordt hun bezit.**

Zij gaan dus langzamerhand geestelijk denken en zóó in dit leven over. Zij doen niet anders dan zich van hun aardsche leven vrij maken en niemand zal hen daarin storen. Zij voelen en weten dat u hun voorbij ging, doch zij zijn te veel in zichzelf verdiept om op u te letten. Zij willen zich niet laten storen en ook heeft men hier eerbied voor den mensch, die zichzelf zoekt. Hier leven echter ook duizenden, die zichzelf nog niet zoeken willen en zij vertoeven hier reeds jaren.

Later zal ik u hen toonen; eenigen hebt u reeds waargenomen.

Zij, die zichzelf zoeken, wikken en wegen en scheiden de goede eigenschappen van de verkeerde, totdat zij hun stoffelijke gevoelens hebben afgelegd en in die van den geest hebben omgezet. Voelt u **wat** de bedoeling is van dit leven?"

Ik voelde spijt en had er reeds verdriet van, dat ik zoo onverschillig over deze menschen had gedacht.

„Daarom,” ging de broeder verder, „vinden zij, die hier binnentreden, dit leven zoo onbegrijpelijk. Toch is het eenvoudig, wanneer u eerst maar uw aardsche gevoelens hebt overwonnen.

Dit zult u in u zelf beleven en dat te beleven is de ontwikkeling in deze sfeer. Wanneer gij het onbegrijpelijke van dit leven gaat aanvoelen, wordt het begrijpelijk en dat is weten, dat is de wijsheid in den geest. Wanneer het in u gaat dooien, voelt u warmte, de warmte des geestes. Wanneer gij uw aardsche gevoel verliest, gaan uw geestelijke oogen open en zult gij de schoonheid van ons leven zien.

Gij moet trachten alle fantasie en onwerkelijkheid over boord te werpen, want in dit leven kennen wij geen fantasie. Alles is werkelijkheid en wie niet werkelijk en natuurlijk wil zijn, zal dit door strijd te leeren hebben, zal lang slapende blijven, geestelijk slapende, om opnieuw weer te beginnen. Dan eerst gaat het aardsche leven in dat van den geest over en kan de mensèh aan deze zijde gebruiken wat hij op aarde leerde.

1596 **Doch alleen dan, wanneer zij naar de aarde worden gezonden om voor de menschheid te werken. Doch daar heeft men krachtige geesten voor nodig die zich staande weten te houden. U heeft dus af te leggen wat gij op aarde leerde.**

Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de groote vreugde, zoo ook mijn heilige en reine stilte maar te bezoedelen. En toch, ik blijf, ik blijf overheerschen, al die gedachten en medicijnen, ik roep, beste Venry, en mijn stem, mijn bevel wordt opgevolgd.

Ziekte en andere verschijnselen, die het hart zeer doen, willen zij van mij niet ontvangen. En aanvaard ook dit, mijn jongen, het behoort mij niet eens toe, het is van mijn Meester, daardoor moeten zij mij leeren kennen. Je voelt zeker wel, wij beiden zijn in alles één en moeten één zijn, want en „Leven” en „Dood” zijn onaf scheidenlijk met elkaar verbonden. Wil ik het je nog duidelijker verklaren, dan zeg ik het volgende.

Uit het ééne ontstond het andere. Nog duidelijker, Venry, is, „na het „leven” of door „Het Leven” kwam „de dood”. De dood kwam uit het leven voort omdat er Leven was.”

Voel je het, Venry? Maar je moet hen zien, mijn jongen. Ik waarschuw hen steeds, en toch luisteren zij niet. Zij vergeten al die vermaningen telkens weer opnieuw en leven hun eigen leven en storen zich aan niets. Maar daarin zijn zij zot of krankzinnig, want wie spot er nu met deze zoo ongekende, ontzaglijke, onmetelijke, ja Goddelijke wet. Maar zij zijn en blijven lichtzinnig.

Natuurlijk, er zijn er ook, die zich geheel overgeven, maar dan hebben zij ook heel veel geleerd. De één komt rustig, een ander plotseling, sommigen door het gif van anderen. Weer anderen, door een ongeluk, en toch, beste Venry, allen komen tot mij. **Zij beleven maar één iets en dat is „ingaan”, in mijn Koninkrijk, waar geen „Dood” is, want ik ben „Het Leven”. Ik ben één met God, en wij zullen één blijven.” Zoo sprak de dood tot mij en ik hoorde alles.**

„Natuurlijk, zoo is het,” zei ik tot hem. „Zie de ruimte, waarin ik nu neerlig, ze is des bedelaars. Maar gij maakt geen verschil, allen, ook de rijken, allen liggen als ik in hun kist en moeten tot u komen. Het kleinste insect graaft zich „in” en is rijk, maar gij weet waarom dit zoo is. Ik kan u niet haten, ik ga liefde voor u voelen en ben reeds dankbaar, dat ik u zoo van dichtbij heb mogen leeren kennen en dat u tot mij gesproken hebt. Mag ik.

268

uw vriend zijn?

Ik voel nu reeds uw warme hart, uw hart klopt van reine liefde, in en om mij, maar ik hoor het heel duidelijk kloppen. In mijn doodkist is het niet koud, u bent heel warm. Maar arm bent u, mijn vriend, voor hen die u niet kennen. In wezen bent u onnoemlijk rijk, de **veelheid** van uw rijkdom overstraalt mij, het is in mij gekomen en het verzacht mijn verdriet **en** het verstomt mijn haat, zoodat ik alles kan vergeten en vergeven. Indien ik u thans ga kennen en uw machtigen wil ga voelen, komt dit, omdat ik in uw nabijheid leef en één ben met u, in leven en dood. Geen betere kastijding had men hier voor mij kunnen uitdenken. Ik leer en word bewust, en ben u zeer dankbaar. **Ik voel uw warmte in mij komen, die mijn ziel versterkt.** Ik wil aanvaarden en zal steeds in vreugde en rust, maar ook in leed en smart aan u blijven denken. De krachten, die ik thans voel, zullen mij helpen om mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zal behalen. Daarna zal ik, omdat ik u ken, de groote vleugelen bezitten. Gij zijt voor velen verschrikkelijk, maar de onmetelijke ruimte is in u en uw vergezicht is machtig.”

Uren lang sprak ik met den dood. In mij kwam diepte en geestelijke ouderdom. Mijn cel was geheel leeg, dit sloot alles en iedereen uit, ik was geheel één met den dood. Heilige ernst was er nu in mij gekomen en die zou in mij blijven. Hoe wonderlijk vlug was ik veranderd. **Mijn ziel hunkerde naar diepte en ik zelf werd daarin bewust. Diep waren de gedachten en gevoelens van den dood.** Het kinderlijke en speelsche was uit mij weg en gedood, in slechts korten tijd had ik mijzelf leeren kennen en ik voelde mij heel gelukkig.

De nacht maakte plaats voor den dag, maar ik was nog steeds bezig te denken, den dood te volgen in zijn duizenden stadia van sterven en doodgaan. De lichtjes brandden nog steeds, een tiende van hun inhoud hadden zij eerst verbruikt.

Ik hoorde dat er aan mijn celdeur gerammeld werd en dat er iemand binnentrad. **Wie het was, kon ik niet zien, ik lag te diep**

in mijn kist. Het was mij alleen mogelijk te voelen en mij daarop in te stellen. Dectar was het niet, zijn invloed en uitstraling was 269 anders. Een vreemd gevoel kwam in mij en daaraan stelde ik die onbekende persoonlijkheid vast. Die gevoelens bouwden zich voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen. Dezen priester kende ik niet.

dienzelfden weg, géén levend organisme kon hieraan ontkomen. Op den dag onderging ik deze doodelijke rust en ik maakte mij als 't ware gereed voor den nacht, om goed en duidelijk te kunnen luisteren. Den Tempel van Isis en al de meesters was ik vergeten. Ik dacht alléén aan Hem, Zijne Majesteit „De Dood”. „Goeden nacht, beste Venry.” „Goeden nacht, Majesteit, gij keert tot mij terug?” 271

On Tue, Feb 17, 2026 at 5:32 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Hoe

onnatuurlijk en streng ook, ik moet het doorgeven. De Goden zeggen, dat ook de Pharao die wetten niet kent. Ik moet volgen, 347

omdat de Goden mij die vleugelen hebben geschonken; de Pharao heeft voor de Goden een andere taak te verrichten."

„Neen, priester van Isis, de vleugelen zijn niet in mijn bezit, ik moet dit erkennen."

Den oppervriester vroeg hij: „Is deze verklaring onduidelijk?"

Mijn Vader was gereed en antwoordde: „Nu is het antwoord heel duidelijk, groote Pharao, maar wij leven nu buiten de wetten."

De Koning keek weer naar mij, dacht even na en vroeg: „Priester van Isis, is het voor u mogelijk in mijn huis deze zitting te beëindigen, zoodat ik kan rechtspreken?"

„Groote Pharao, de Goden zijn gereed. Zooeven is mij gezegd, dat de Goden tot ons komen. Kan de Pharao het licht iets verduisteren, zoodat ik kan inslapen?"

De hoogwaardigheidsbeksleeder, die de zitting had bijgewoond, sprak met den Pharao en ik begreep waarover hij sprak.

De Koning vroeg aan den opperpriester: „Beste Iseués, gij zegt niets van het wonder, dat gij allen hebt mogen aanschouwen? Is het wonder, dat voor uw oogen geschiedde, niet machtig?"

Mijn Vader was ook nu gereed en antwoordde: „In alle eeuwen, dat de geschriften ons bewijzen, is er maar één priester geweest waaraan men dit wonder geschonken heeft, doch deze priester keerde terug vanwaar hij kwam en de duisternis nam hem op, maar Isis zweeg over hem."

Mijn doodvonnis, zoo dacht ik. Dectar bad voor mij, maar ik voelde mij rustig en wachtte af. De dieren van den Pharao kwamen tot mij, alsof zij mij wilden beschermen en legden zich aan mijn voeten neer. Toen de Koning dit waarnam, vroeg hij aan den opperpriester: „Kunt gij mij verklaren, beste Iseués, waarom mijn dieren dezen priester liefhebben? Ik weet, dat zij van kinderen houden en oudere menschen niet zullen naderen. Kan een kind onduidelijk zijn en vergiftigd?"

Ook nu was hij gereed en antwoordde: „Er zijn gevleugelden, groote Pharao, die beiden, de jeugd en den ouderdom, bezitten en in het vergiftige insect kunnen terugkeeren, maar dan is hun steek doodlijk en behooren zij niet in den Tempel van Isis."

348

Alle aanwezigen keken naar mij, doch de Pharao vroeg mij:

„Bent u gereed?"

Ik legde mij neer waar ik was; de dieren bleven bij mij. Spoedig was ik in trance en trad buiten mijn organisme. Den Pharao

hoorde ik tot den opperpriester zeggen: „Beste Iseués, gij ziet

het, ik denk dat jij thans vragen kunt stellen."

De opperpriester vroeg: „Waar zijt gij, priester van Isis?"

„In de ruimte."

„Toen er in u duisternis kwam, waar waart gij toen?"

„Ik moet uw vraag herstellen, want in deze wereld zijn vele duistere werelden. Ik kan niet weten welke duisternis mijn meester bedoelt."

„Ik bedoel het allereerste oogenblik; daarvan hebt u gesproken. Kunt u tot daar terugkeeren en waarnemen, waardoor wij ons licht hebben ontvangen?"

Onder de aanwezigen ontstond er spanning, er werd mij een vraag gesteld die mijzelf of mijn vleugelen kon vernietigen, indien ik het antwoord schuldig bleef. Alvorens ik antwoordde, stelde ik mij op Dectar in en vroeg hem: „Je moet mij helpen, Dectar, en daarvoor is noodig dat jij rustig blijft, meer hulp heb ik niet noodig. De Goden zijn aanwezig."

Nu wachtte ik op mijn leider, doch hij vroeg reeds opnieuw:

„En? priester van Isis, bent u in de duisternis?"

Ik zag dat de Koning naar hem keek, maar ik antwoordde: „Toen de Goden ons allen en al het leven hebben geschapen, was daar tijd voor noodig. Voor het instellen van machten en krachten, dat het gereed maken beteekende, waren miljoenen manen noodig, voordat wij menschen den volwassen toestand hebben bereikt.

Wil ik thans „ingaan", dan vragen de Goden van Isis van mij en u allen nederigheid en het gereed maken voor al deze heiligheid.

Ik sta voor een poort en die poort is gesloten, doch indien de Vader van Isis zijn machtig gebed tot de Goden opzendt, zullen de Goden mij binnen laten, waardoor Isis groot wordt.

Ik lig neergeknield en zal mijn nederig gebed opzenden, om voor u allen te mogen waarnemen."

Ik keek naar hen allen en voelde, hoe mijn woorden werden begrepen en gevoeld.

Virusvrij.www.avast.com

On Tue, Feb 17, 2026 at 5:09 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Waarom voelde ik in mijn

jeugd dien plotselingen afkeer voor alles wat rijk was, voor die 189

kinderen en die feesten? Waar kwamen die gevoelens vandaan?

Kunt u mij daar op antwoorden?"

„Ik zal u antwoorden, luister en tracht mij te begrijpen. Ik was het, Lantos!"

„Gij? Waarom deedt gij dat?"

„In u lagen deze gevoelens, doch ik maakte ze wakker. Die onbegrijpelijke krachten behoorden tot het verleden. In dit leven

zoudt gij in een ander en wel het leven waarin u hebt geleefd en dat u reeds hebt afgelegd, overgaan. Ik bedoel dus uw laatste

leven op aarde. Ik deed niet anders dan die krachten bewust te maken. Ik werkte op u in, waarnaar gij handelde. De mensch komt op aarde voor een vast doel, om, zoo ik u reeds zeide, goed te maken. In u lag nu die kracht, het was dus uw wil om een ander leven te aanvaarden. Gij zijt in die geestelijke afstemming gekomen, doch in het leven daarvoor, niet in het leven waarin gij u van uw stoffelijk leven hebt bevrijd. Ik blijf echter bij uw laatste leven, straks zult gij al die andere levens waarvan ik zooeven sprak kunnen waarnemen en kan ik u bewust verbinden. Vraagt mij, wanneer u dit, wat ik zooeven zeide, niet duidelijk is, ik zal u antwoorden."

„Wanneer ik u goed heb begrepen," zeide ik, „dan ben ik in dat leven op aarde gekomen, om mij daarvan los te maken en ons bezit te ontvluchten?"

„Zoo is het, heel duidelijk gevoeld."

„Is dit een wet?"

„De wet van oozraak en gevolg."

„Dank u," zeide ik. „Heeft u mij in alles geholpen?"

„Ja, in alles."

„Ook in de kunst?"

„Ook daarin."

„Dan heb ik u veel vragen te stellen."

„Ga verder, Lantos, ik sta te uwer beschikking."

„Vertel mij, meester, was ik in een vorig leven kunstenaar?"

„Ja, in het oude Egypte."

„Wat zegt u?"

„In het oude Egypte."

190

„Hoe wonderlijk en merkwaardig is dat, wat u daar zegt."

„Het zijn wonderen voor u, doch al die wonderen en problemen zijn levenswaarheden, die de ziel heeft beleefd."

„Weet u waar ik mij die kunstgevoelens eigen heb gemaakt?"

„Ook dat zult gij beleven."

„Dank u," zeide ik, „kunt u mij daarvan reeds vertellen?"

„Neen, op de plaats waar gij hebt geleefd, dus straks."

„Geschiedt dat op dezelfde wijze, zooals ik reeds heb beleefd?"

„Ja, ik kan u daar met het verleden verbinden, hier is dit moeilijk."

„Kunt u mij duidelijk maken, waarom ik in mijn jeugd zoo was?"

Ik bedoel wat beschermde mij en vanwaar kwam de minachting voor mijn geslacht?"

„Dit houdt verband met uw eerste vraag. In u lag het gevoel om heen te gaan. Gij wildet u los maken, maar in uw jeugd hebt gij dit niet kunnen aanvoelen. Dit was alles te diep, zelfs nu zult gij de diepte van deze gevoelens niet kunnen peilen."

„Neen," zeide ik, „dat kan ik niet, maar ik voel wat gij bedoelt. Ik dank u, meester. U maakte mij dus ook hierin wakker?"

„Ja, door deze gevoelens bewust te maken, voelt gij hoe te moeten doen. De minachting voor ons geslacht manifesteerde zich, doordat u het hogere wilde zoeken. Is u dit duidelijk?"

„Ja, ik begrijp u. Maar wanneer* die gevoelens niet in mij waren

geweest, wat dan?"

„Dan zouden er vele eeuwen voorbij zijn gegaan. Toch zoudt gij in dezen toestand van geestelijke kracht zijn gekomen. Dat is onvermijdelijk. Dié gevoelens hebt gij u dus in andere levens eigen gemaakt. Ieder mensch zal vroeg of laat in één en dezelfde gevoelsafstemming komen. Hij zal het op ander wijze beleven, doch alles komt hierop neer, dat hij het innerlijk en wel onbewust toch zelf wil. Daarom is de mensch diep en zijn dit problemen voor hem. Doch al die problemen, zoo ik reeds zeide, hebben beteekenis en wel deze, dat het is het overgaan naar een hoogere afstemming die de mensch zich in andere levens heeft eigen gemaakt. Dit behoort tot den kringloop der aarde. Wat de 191 mensch in het ééne leven een ander heeft ontstolen, zal hij in een anderen toestand weer goed moeten maken.”

„Heb ik dan dit bezit dat ik niet wilde, anderen ontstolen?"

„Niet gij, doch ik.”

„Maar wat heb ik dan met dit alles te maken?"

„Gij waart mijn zoon.”

Hart van god

naar high hoofd

maar de astrale hersens word de huis die bouw van uit isis

om open te zijn voor iedereen op planeet aarde

Mijn leider liet mij zeggen: „Ook ik ben daar, doch de Goden zeggen, dat gij geduld moet hebben en eerst dan kunt heengaan, als mijn organisme daar niet meer is.”

Een vloek ving ik van hem op en

hij zei: „Gij denkt toch niet dat gij een God zijt?”
Ik was gereed en antwoordde: „Als ik een God was, zou ik van u een pad maken, want uw denken en voelen behooren daartoe.”

Dit was ontzettend, iets dergelijks had men in den Tempel nog niet beleefd. Toen loste mijn organisme voor hun oogen op. Mijn meester bracht dit wonder tot stand. Voor het paleis van het hoofd van Egypte kreeg ik mijn organisme terug en ik leefde weer op aarde. Ik trad het paleis binnen. Een boodschapper van den opperpriester ging mij voorbij, maar ik volgde hem naar den Pharao. De Koning was ten zeerste verwonderd toen ik hem

duidelijk maakte wat er was geschied. Hij zond een boodschapper naar de Koningin en er kwamen hoogwaardigheidsbekleeders, zoo ook de raadgevers van den Pharao. Toen de Vader van Isis en zijn gevolg binnentraden werd er onmiddellijk met de zitting begonnen, want de Pharao moest rechtspreken. Het schrift werd gecontroleerd en ging van hand tot hand. Daarna stelde de Koning zijn eerste vraag aan mij. Ik voelde mij rustig, doch Isis zou vallen of opstaan, óf hij werd vernietigd, óf Dectar en ik gingen den dood in. Maar mijn leider was ook hier bij mij.

De Koning begon: „Priester van Isis, gij zijt zeer begaafd en wij zijn dankbaar voor deze wijsheid en danken de Goden. Kunt u ons hetgeen gezegd is verklaren?”

Ik antwoordde: „De Goden zullen al uw vragen beantwoorden. Zij zijn gereed, groote Pharao.”

Hij vroeg: „Wij hebben gezien, dat er stoornissen zijn, waaraan schrijft gij die toe?”

„Groote Pharao, de vragen die men stelde voerden mij van het eene wonder naar het andere en de ruimte is onmetelijk. De Pharao kan het schrift volgen en de antwoorden controleeren. De Goden vonden het zeer onduidelijk, want het was het gevraag van een onbewuste; de opperpriester van Isis is voor deze 346

zittingen niet gereed.”

„Gij zijt duidelijk in uw antwoorden, priester van Isis. Beste Iseués, wat is uw antwoord?”

„Kan de groote Pharao voelen, wanneer ik zeg dat de wonderen, die tot ons komen, machtig zijn? Ik wil al deze wonderen onderzoeken. Niet weer zal er geschieden, wat wij voor eenige jaren hebben beleefd.”

„Ook uw verklaring is heel duidelijk en natuurlijk. Wat is uw antwoord, priester van Isis?”

„De Goden zeggen, groote Pharao, dat ik een hooge priester ben en zij achten hun tijd verknoeid, als er op deze wijze vragen worden gesteld. Wat de Goden zeggen moet men onmiddellijk aanvaarden, ik ben geen leerling-priester, maar ik bezit de allergrootste vleugelen.”

De Pharao sprak tot den opperpriester en zei: „Het is mij volkomen duidelijk, beste Iseués, wij zien, dat gij verschillende vragen hebt gesteld, maar daarin bent u zeer verstrooid geweest. Ziehier, beste Iseués, dit zijn uw vragen.”

Het geschrevene ging opnieuw van hand tot hand en de Vorst reikte het aan den opperpriester over, waarna hij vroeg: „Priester van Isis, vertel ons: Is men in de ruimte zeker van alle gevoelens en worden de vragen naar die gevoelens beantwoord?”

Ik voelde wat hij bedoelde en antwoordde: „Vraag aan alle gevleugelden, allen zullen u zeggen, wat ik u thans zal verklaren.

Wanneer de Goden de vragen beantwoorden, willen zij, dat al die vragen duidelijk en op één doel gericht zijn. De wetten van Isis schrijven ons priesters voor, dat wij duidelijk spreken en

natuurlijke vragen stellen. Het is niet mogelijk dat wij andere vragen stellen alvorens het wonder geheel verklaard is, eerst dan kunnen wij verder gaan. Zij die de wetten niet opvolgen ontvangen hun kastijding. Dit zijn de wetten van Isis, groote Pharao, maar ik ben in de ruimte en moet de wetten van de Goden opvolgen; ik ben daar één met de Goden. Ik kan niets, niets anders zeggen dan dat, wat ik door de Goden ontvang.

Hoe
onnatuurlijk en streng ook, ik moet het doorgeven.

De Goden
zeggen,

dat ook de Pharao die wetten niet kent. Ik moet volgen,
347

omdat de Goden mij die vleugelen hebben geschonken; de Pharao heeft voor de Goden een andere taak te verrichten.”
„Neen, priester van Isis, de vleugelen zijn niet in mijn bezit, ik moet dit erkennen.”

Den oppervriester vroeg hij: „Is deze verklaring onduidelijk?”

Mijn Vader was gereed en antwoordde: „Nu is het antwoord heel duidelijk, groote Pharao, maar wij leven nu buiten de wetten.”

De Koning keek weer naar mij, dacht even na en vroeg: „Priester van Isis, is het voor u mogelijk in mijn huis deze zitting te beëindigen, zoodat ik kan rechtspreken?”

„Groote Pharao, de Goden zijn gereed. Zooeven

Terwijl Dectar tot mij sprak, geschiedde er met mij iets wonderbaarlijks. Hij keek naar mij en vroeg: „Ga je nu in het verleden terug, Venry? Ik zal afwachten.”

„Heb je het kunnen voelen, Dectar?”

„Ja, Venry, je verandering is opmerkelijk en natuurlijk, ik ken dat verschijnsel.”

Toen sloeg Dectar zijn oogen neer, boog zijn hoofd en wachtte
185

af. Nu hij voelde dat ik niet sprak, vroeg hij: „Ach, mijn beste Venry, kun je het mij vergeven? Mag ik den meester iets vragen?”

Ik knikte hem toe, dat het mogelijk was en hij vroeg: „Is het vorige bewustzijn in je gekomen, Venry?”

„Ja, Dectar, ik zie nu, wat je hebt gedaan. **Thans ben ik zoover, Dectar, nu reeds, maar door de krachten van hogere wezens en omdat de Goden het willen.** Mijn vorig leven is nu bewust, zooals **jij het hebt beleefd en het nog in je is.** Dit **is door mijn leider,** Dectar, zijn krachten brengen mij daarin, het oogenblik is gekomen, dat ik moet weten, alles moet weten, **eerst** dan kunnen wij beginnen.”

„Kunt u mij vergeven, meester? Kunt gij uw leerling vergeven?”

Ik was niet zeker van mijn zien en ik doorkruiste uw ziel.

In den nacht kwam ik tot u, als een dief, als een vrek en ik was mijzelf niet meer. **Kunt u mij vergeven?”**

„Ja, Dectar, lang geleden is je reeds alles vergeven. In mijn ziel leeft nu het verleden en ik beleefde dit wonder.”

Toen was het, alsof Dectar voor mij oploste. Ik zag thans in mijn vorig leven en nu hij dit waarnam, **vroeg** hij: **„Ziet de meester zijn eigen leven?”** Is het voor mij mogelijk vragen te stellen? Is de meester zoover, dat hij mij antwoorden kan? **Ik was uw leerling en mag ik ook nu uw leerling zijn. O, Vader Taiti, kunt u mij vergeven?”**

Ik werd weer mijzelf en gaf Dectar antwoord: „Ja, mijn vriend, ik zag in mijn vorig leven, **omtrent mijzelf en anderen kreeg ik heel veel te zien. Onze leider is machtig,** Dectar, en wij beiden zijn instrumenten en moeten dienen. Ik raad je echter aan je in alles te beheerschen. Ik weet nu, wat ik moet doen. Ook zag ik, dat je tot mij kwam en je dacht, dat je **dit leven in mij wakker** maakte, doch **onze leider deed bet,** beste **Dectar. Je mocht mij in Venry leeren kennen, zoodat je wist,** dat er hulp kwam. Ik heb toen tot je gesproken en zou dit thans bewust kunnen doen, maar er is een ander gevoel in mij gekomen, dat mij dwingt, om heen te gaan. **Ik** ga nu voor je zien, mijn vriend, mijn **leider** wil dat ik **voor je zie,** want je moet tot rust komen, of ons leven
186

blijft in gevaar. **Nu keer ik tot het verleden terug, Dectar, en**

daarin ligt je geluk, daar heb je de liefde leeren kennen en ik kan daar zien, waar zij nu leeft. Als ik alles weet, beste Dectar, dan kom ik je gelukkig maken en ben ik gereed voor de duisternis.

Jij daalt nu in je lichaam af, want ik heb geen tijd meer te verliezen. De astrale muren van Isis zijn voor mij ontsloten, ik ga er doorheen, Dectar. Wat eerst voor ons onmogelijk was, hebben wij nu reeds in eigen handen, het is ons bezit, Dectar. Ik zal heel veel mogen weten."

Dectar daalde in zijn stoflichaam af en wij namen afscheid. Nog hoorde ik hem zeggen: „Als de Goden het willen, beste Venry, zoo zal deze Tempel instorten."

Alijn vorige leven. Lyra en Lécca.

Er was een kracht tot mij gekomen, die mij dwong het land te verlaten. Ik was op weg naar China. Onderweg keerde ik bewust in mijn vorig leven terug, dat ik reeds bij Dectar had gevoeld. Het leven waarin ik Venry was, zonk nu in mij weg en maakte plaats voor dat van Vader Taiti.

In snelle vaart verliet ik mijn eigen land. Jaar na jaar ging ik nu terug en naderde mijn vorig leven. Hoe dichter ik het land naderde, waar ik had geleefd, des te duidelijker werd ook dit bewustzijn, want ik kon weer denken en voelen als voorheen.

Het was mij nu reeds mogelijk de taal te spreken, die ik in dat land had geleerd, want alles, wat tot dit bewustzijn behoorde, keerde nu in mij terug.

„Ja, Dectar, Vader Taiti is teruggekeerd en heeft nu een heel andere taak te volbrengen dan voorheen."

Onder mijn voortzweven veranderde mijn gewaad. Wat ik vroeger gedragen had en bij dat leven behoorde, was ook nu in mijn bezit. Daardoor leefde ik in de werkelijkheid, omdat alle gebeurtenissen, die wij beleefden de gevoelens en eigenschappen die wij ons eigen gemaakt hebben in ons blijven en van de ziel deel blijven uitmaken. In al die eeuwen was er niets veranderd, alléén in mij zelf, dat nu het gevoel, mijn streven voor het goede

„Het zijn krankzinnigen,” hoorde ik hem zeggen en hij herhaalde, „hier brandt geen vuur.”

„Hoe gelukkig maakt u mij, lieve vriend, hoe gelukkig ben ik.” Een diepe zucht ontsnapte mijn borst. Als dat zoo was kon ik weer liefde voor God voelen. Ik dacht lang na en ook hij sprak niet tot mij, alsof hij blijkbaar wist dat ik moest denken. Na langen tijd vroeg ik: „Zijn al die geestelijken — en er zijn er velen — dan verkeerd ingelicht?”

„Ja,” hoorde ik, „dat moet zoo zijn.”

„En de Heilige Vader?”

„Ook hij.”

„Dat is verschrikkelijk,” zeide ik. Millioenen mensen werden dan bedrogen. Als zij het niet wisten, wie dan? Zij waren toch de vertegenwoordigers van God? Ach, die onbegrijpelijke God. Al die geleerden, die God kenden, waren dus op een dwaalweg, wisten van God niets af, evenals ik. Ik was mijn vriend zeer dankbaar, doch dit probleem werd steeds ingewikkelder, nu kon ik er heelemaal niets meer van begrijpen. Wat een mysterie! „Kom tot ons,” hoorde ik hem zeggen, „en uw leed en smart is voorbij. Alles wordt opgeheven, kom, kom spoedig, de tijd dringt.”

„Zal ik bij u zijn?”

„Welzeker.”

„Is het bij u nacht en dag?” vroeg ik. „Hebt u mij niet gehoord?” vroeg ik opnieuw, daar het zoolang duurde voor ik antwoord kreeg.

„Jawel,” zeide hij na een tijd, „maar ik kan u dit niet verklaren.”

„Is mijn vraag dan zoo moeilijk?”

„Dat niet, maar vergeet niet dat wij in een andere wereld zijn.”

Dat was waar, dat ik daaraan niet had gedacht. Toch vond ik het vreemd. Mijn vraag was niet diep, maar menselijk. Van dag en nacht wist het kleinste kind af. Is die wereld dan zoo onbegrijpelijk? Het moest wel zoo zijn, want alle mensen op aarde wisten er niets van, zelfs de hoogste geestelijken niet, zopals zij zeiden.

„Vertel mij,” vroeg ik, „hebt gij genoeg te eten en te drinken?”

108

„Wij hebben alles wat uw hart begeert.”

„Wat zijt gij daar dan gelukkig, ik bezit heelemaal niets.”

„Kom dan en wacht niet langer.”

Nu vroeg ik weer: „Gij zijt dus toch gestorven?”

„Ja,” zeide hij.

„Dank u, thans bent u duidelijk. Op aarde?”

„Op aarde,” hoorde ik.

„Kunt u mij nog meer vertellen?”

„Alleen wat gij mij vraagt.”

Ik dacht na en kon niet tot vragen komen. Toch waren er duizenden in mij. Na een tijd vroeg ik weer: „Weet u dat ik hierop mijn dood wacht?”

„Ja,” hoorde ik, „dat hebt u mij reeds verteld.”

Ik word nog gek, dacht ik, want ik verwarde alles dooreen. „U bent dus dood en u leeft?” vroeg ik en ,was verheugd over mijn scherpe vraag.

„Ja,” hoorde ik, „wij zijn dood en wij leven.”

Nu wist ik voldoende. Er was dus geen dood. Zij leefden in een andere wereld en ik zou daarin binnen treden. Dan was de dood iets heerlijks en behoefde ik mij niet angstig te maken. Ik vroeg:

„Hebt ook gij een einde aan dit aardse leven gemaakt?”

„Ik niet, doch velen hier.”

„Heerlijk,” zeide ik, „ik kom spoedig, moet er eerst goed over nadenken.” Het leek mij een groote stap, maar dan was ik van alle ellende bevrijd.

„Wat denkt gij te doen?” hoorde ik nu weer.

„Ik zal eerst denken en dan zal ik het u morgennacht zeggen.”

Daarna hoorde ik zooiets als een gegrom, doch dacht dat het niet voor mij was bestemd en dat het één of ander wezen dat deed, wat ik had opgevangen. Vervolgens hoorde ik: „Ik raad u aan spoedig te besluiten, de tijd dringt.”

Voor de tweede maal werd mij dit gezegd en ik antwoordde: „Ik zal voortmaken.”

„Goed,” hoorde ik, „heel goed, want gij bezit nu nog de kracht het te doen. Straks zal uw uitgehongerd lichaam niet meer in staat zijn dit te kunnen.”

„Ieder mensch treedt uit, bewust en onbewust.”

„Maar ik droomde toch, Jozef?”

„Dat denk je, maar je was in de sferen en welbewust. Vele mensen zijn des nachts in de sferen. Je hoort dan zoo heel vaak, wanneer ze des morgens wakker worden, dat ze met familieleden hebben gesproken, die toch reeds lang zijn gestorven. Ze weten zich alles te herinneren en vertellen van schoonheid en geluk; toch aanvaarden ze het niet. Het aardsche leven neemt hen in beslag en die geestelijke krachten gaan dan verloren. Die droomen zijn meestal uittredingen, maar je hebt ook wenscdroomen. Bijvoorbeeld, zooals je zelf zegt, dat je zooveel van bergen houdt..Dat kun je geestelijk beleven zonder dat je bent uitgetreden. Dan ben je en blijf je met je stof lichaam verbonden, maar in den geest maak je groote reizen.”

„Nu valt me nog een heel mooie droom in, Jozef. Op een nacht droomde ik, dat moeder tegen mij zeide, dat ik naar een dokter moest gaan en daar niet te lang mee moest wachten. Toen ik 's morgens wakker werd, was het eerste, waar ik aan dacht, mijn droom.

the little bee and the little creature
showed his little devil

9-2-2026

„Mijn jongen, te dienen is het verlangen van elke ziel in de sferen. En is het niet een groot geluk hen te mogen helpen, met wie wij op aarde te maken hadden?”

„Vader — Angelica is Uw tweelingziel. Ieder mensch heeft er een. Annie zal dus ook ééns haar Ziel ontmoeten, het wezen dat bij haar behoort.”

„Ja, voor ons allen is die genade weggelegd!”

„Als zij dit eehter maar aanvaarden kan,” zei ik peinzend, en ik zag Annie voor me, zooals ze daarstraks hard van ons wegliep.

Door deze opmerking kreeg vader gelegenheid diep in te gaan op de tweelingliefde, de oneindig-rijke genadebron, die God ons in Zijn almachtige wijsheid en liefde schonk.

238

HOOFDSTUK XX

Tiveelingzielen

TK begrijp, waar je aan denkt, Theo. Maar hier geschiedt alles op tijd. Pas als ons bewustzijn die hoogte bereikt heeft, zullen we in verbinding gebracht worden met de ziel, die tot ons behoort. Dan zijn we geheel gereed voor haar of hem, zijn we klaar om het **wonder** van de tweelingliefde te beleven. Je voelt het al, dan kan er van niet-aanvaarden geen sprake zijn. Ons heele innerlijk, ons denken en voelen zijn erop gericht het zieleleven, dat is als wijzelf zijn, te ontvangen. In de liefde zijn we zoo hoog gegroeid, dat zij universeel geworden is. En toch — de liefde voor zijn ziel gaat daar nog **bovenuit**, zij is anders en slechts te voelen voor dat ééne wezen in de **ruimte**, dat God schiep als ons zelf.

Ik kan op aarde een vrouw liefhebben, onze karakters kunnen bijeenkomen, ons leven kan daar een hemel gelijk zijn — en toch hoeft dat niet te zeggen, dat deze vrouw mijn tweelingziel is. Want de tweelingliefde gaat er ver boven uit, zij heeft cosmische beteekenis, al kan' zij ook op aarde reeds worden gevoeld. Met véle zielen kunnen we begenadigde banden hebben — toch hoort slechts één wezen in het heelal waarachtig bij ons. En God zélf was het, Die ons die ziel toeweest.”

„Wanneer geschiedde dat, vader?”

„Dat ligt ver terug, m'n jongen. **Toen God Zichzelf wegschonk**

aan ons, Hij ons het eerste **leven** gaf, de planeten zich gingen verdichten en het evolutieplan een aanvang nam, gingen wij in dat geluk over. Het zieleleven nu, dat met mij den allereersten graad van **leven beleefde, mijn ziel in zich opnam, dat is de ziel, die cosmissch bij mij behoort.** „Maar — dat kun je toch niet meer weten, vader?”

239

daar zien zij door het leven heen; zij zien de ziekten op aarde duidelijk voor zich, doch in anderen vorm dan wij ze
233

zien, die deze gaven bezitten. Maar je weet het, als je buiten je lichaam bent, dan zie je alles, het begin en het einde van een ziekte en dat moeten wij hier kunnen zien.

Hun geluk is onbeschrijflijk. Als ik mijn best doe, zoo zeggen zij, zal je ook dit geluk ontvangen. Nu weet ik, dat zij de waarheid spreken en niet meer kunnen liegen of bedriegen, want zij leven in het licht. Eén van hen was een kracht, die mij hielp, Venry.”

„En ken je nu die kracht, Dectar?”

„Maar natuurlijk, het is je leider, die al jaren heeft gewacht en mij ook daarin heeft geholpen.

Ik zal haar nu in slaap brengen en dan gaan wij verder.”

Dectar zette zich naast de zieke vrouw neer en nam haar hand in de zijne. Uit zijn mooie diepe oogen zag ik licht komen en de vrouw zonk spoedig in een diepen slaap. Hij dekte haar toe en zei: „Rust, mijn kind, morgen ben je beter, in den tijd dat je slaapt zijn de wonden geheeld.”

Wij gingen heen.

„Weet je, Venry, **hoelang zij moet slapen** en wat ik thans moet doen?”

„Slaapt zij tot morgen, Dectar?”

„Ja, en ik zal haar blijven helpen.”

„Het is prachtig, je blijft toch één met haar?”

„Toen ik naast haar zat, Venry, maakte ik mij één. **Zij moet nu slapen, want ook ik ben thans in slaap.**”

„Je splitsing is volkomen, Dectar!”

„Als ik genees, Venry, ben ik gereed. Ik zou op deze wijze vele menschen kunnen laten slapen en toch mijn ander werk doen, want ik blijf één met hen. Ik kan praten en andere dingen doen, mijn concentratie gaat echter door, staat voortdurend op haar ingesteld en dat blijft zoo, totdat ik wil dat zij wakker wordt. Morgen zijn de wonden beter en is dat samentrekken voltooid. Dat veroorzaakt hevige pijnen en verzwakt haar. Nu ontvangt zij nieuwe krachten, alléén door den slaap. Wij kennen immers

al die overgangen in den slaap. Welnu, ik blijf met haar daarin en blijf toch bewust. Weet je wie mij dit heeft geleerd, Venry?”

234

„De meesters van Isis?”

„Neen, lieve vriend, je leider.”

„Je bent dus heel lang met hem verbonden, Dectar?”

„Hij moet wachten, Venry, en zich voor alles gereed maken, daarom zijn wij ook één. De meesters kennen al deze mogelijkheden, maar hierin ligt toch nog een kracht, waarvan zij niets weten. De meesters denken, dat zij het zelf zijn; ik aanvaard heel gaarne die wijsheid en laat mij dan gaan, geef mij in alles over. Maar dat mag niet, ik zelf moet alles kunnen verantwoorden want iedere ziekte wordt opgeschreven. Als de kracht in die andere wereld leeft, dan behoort ze ons niet toe. Voel je, Venry, waarom zij het willen? Zij willen niet afhankelijk zijn. Kom, wij gaan hier binnen.”

HITLER A GENIUS? 2^1

genii. But is it not insane to condone this any longer? These would-be genii must not remain in leadership any longer; don't you see where they are leading you?

What is the genius Adolph Hitler to you? Is he going the way that God wants us all to go? Is he not leading you into darkness and misery? Does he know spiritual love? Has he any love for you and your kin? Nothing does he **care** for you, —he and his kind, they are only out for **power**. Whatever the price, they are only **promoting** their own interests. How innocent and naive, to follow these men like a herd of sheep.

Children have a particular attraction for Hitler. But why? Treacherously he intrudes into their lives, pretending that he loves them, that he loves human beings. The people think that he is tender as a lamb. But **the Other Side looks through him**. They notice the poison that comes from him. The diabolical nature of this man is reflected in these caresses. This satanic mind robbed the German people of all their critique, their reason, so that, **when he hugs the little ones, nobody sees the vampire in him**. He plays "leave the little ones come to me" but he plays a false game. Corruption and falsehood is his nature, but millions of people cannot perceive it. The German child, by throwing his arms around his shoulders, **falls into his evil net**.

Adolph Hitler violates the holy life of Christ. He is repeating the outrage of **Golgotha**.

This genius for the evil is the reflection of astral darkness. His life is of the basest sphere of **our** astral world. And this "genius" is to give Germany everything and Germany is to serve him! Germany was prostrate, divided, deadly wounded. Then this "genius" came **along and claimed to be the doctor**. **He prescribed his medicine and the sick Germany** trusting implicitly, gave her fate into his hands. Yes, **the genius helped Germany to recover**. But why? Why is he so anxious? Is it love for his people? If so,—why does he lead them to slaughter? For the German people he is the wonder-man, but the rest of the world knows him already and—detests him,

250 TODAY

by the power of money. It is rather necessary to give all that is in you **if you** want to reach the supreme goal.

I have **explained** already before that a soul will have to go through many lives before the state of "genius" can be reached. For Adolph Hitler it was the life of Caiaphas through which he had to go and many others which followed each other. The task which was set for Hitler was of concern for the entire human race. He was able to appear **finally as a genius because mankind had in the meantime advanced so far that this appearance would be useful to mankind. This shows that every age is bringing forth its own geni. In every age there is a thinking and feeling human being who either has to give something to his people or will ruin his people.**

The genius is a product of man's evolution. A genius is nothing of his own power, outside of the reactions and influence of the people. **A general can only become a genius in his field if the nation to which he belongs gives him an opportunity for this by going to war.** He would not have a chance if his nation had achieved the higher consciousness. It is therefore now imperative that the **people learn to look through such men.** Now that the Age of Christ is at hand, the people will have to think much more seriously. The world should have learned from the terrors which have been ruling it.

The geni for the evil are leading you to the evil. Don't let them ride your horse, they shall ride it to death. They have no respect for anything. Their lives are loathsome and abominable, there is only passion and violence, glory and possession in their hearts.

Do you want to tolerate this any longer? Do you still want to carry them on your shoulders? Just check on their way of thinking and feeling. It seems that so far nobody has ever done this, but it is very necessary, for it is time, now, that the peoples shall definitively abolish this kind, or they will arise again from your midst and lead you to renewed slaughter. They live on your blood for this is their way of remaining

Het paleis van den Opper-God is van ijle stof opgetrokken. Als Zijn kinderen goede daden doen, en in liefde leven en elkander oprecht liefhebben, vergroot het Zijn paleis en worden de kristallen van goud en zilver en is het gezang van de engelen zoo helder, als alléén de Lotus aan uitstraling bezit. En iedere goede gedachte vertegenwoordigt één kind, is één deeltje van Zijn machtig gevoel, dat de onmetelijke ruimte is, waarin Hij woont. Maar wanneer de menschen haten, beste Venry, dan trilt en beeft ook daar alles en ziet de Opper-God wat zij doen en dat wordt opgeteekend. Wanneer ik weer op volle krachten ben gekomen, moet ik naar de aarde en naar al die andere lichamen terugkeeren. Dan sta ik weer temidden van hen, die mij vervloeken,
265

maar ik kan er dan tegen, want hetgeen ik daar kreeg is onnoemlijk. Na God, beste Venry, kom ik. Je denkt toch niet, dat ik ijdel ben? Mijn taak is nu eenmaal niet anders en de waardigheid van mijn grootheid heb ik moeten aanvaarden. **Mijn Meester heet eigenlijk „Het Leven” en mij ken je. Men noemt mij „De Dood”.** Maar ben ik dood? Hoor je mij niet tot je spreken? Toen wij tot het zichtbare leven gingen behooren, geloof ook dit, beste Venry, wilde geen van ons beiden zijn taak aanvaarden. Wij voelden, dat het eene zoowel als het **andere** beteekende, dat wij vervloekt zouden worden. Er gingen ook daarmede eeuwen voorbij, voordat mijn Meester en ik tot een besluit kwamen. Toch hebben wij ons werk niet vrijwillig aanvaard, Venry, doch de stem in ons heeft beslist. In mij kwam mijn eigenlijken naam, zooals in jou gevoelens komen en ook je Moeder heeft beleefd, en toen begreep ik mijn taak.

Ik zou „Dood” heeten en Hij, die vóór mij leefde en dus ouder was dan ik, „Het Leven”. Als ik je vraag ga beantwoorden, beste Venry, dan doe ik dat, omdat je zoo flink bent en naar mij wilt luisteren. Neen, mijn beste, **Hij leefde voor mij, want toen er nog geen Leven was, kon er ook geen Dood bestaan.** Eerst kwam „Het Leven”, toen werd ik geboren en trok ik al dat Leven tot mij. Eigenlijk had ik toen reeds mijn taak aanvaard, doch ons vragen en roepen, om te mogen weten wie eigenlijk „Dood”

heette of „Het Leven”, ligt hier tusschen in. Het Leven was nog heel jong, Venry, toen moest ik het reeds tot mij roepen. Dan vroegen wij ons af, wat wij zouden doen en kwamen wij tot een besluit.

Om Opper-God te zijn, beste Venry, ook dat is niet zoo eenvoudig. Ik weet dat men mij vervloekt, maar aan mijn Meester vraagt men de onmogelijkste dingen. Mijn Meester kan toch van al Zijn kinderen geen Kortingen en Keizers maken? Al die vragen en gebeden, beste Venry, komen eerst bij de engelen en zij onderzoeken en volgen dan die menschen op aarde en zien, dat ze liegen en bedriegen. Zij besparen hun Meester door al die duistere zaken niet door te sturen heel veel smart, temeer daar Zijn
266

taak toch reeds onnoemlijk zwaar is. Als ik dan daar ben, bespreken wij al deze zaken. Ik leer daardoor, beste Venry, en kan dan zien, dat mijn eigen taak toch nog de eenvoudigste is. Ik heb slechts één doel, aan één iets te denken en dat is, hen op tijd tot mij te roepen. Maar mijn Meester heeft millioenen helpers noodig, om al die gebeden en verzoeken en vragen en gedachten te onderzoeken, want de menschen zijn daarin heel sluw, soms sarcastisch, of vol van medelijden en oprecht verlangen, doch meestal is de zuivere liefde zoek en trachten zij God te misleiden. De offers, die zij brengen, zijn meestal het overschot, beste Venry, dat door het wilde dier wordt veracht. Is het dan zoo vreemd, dat God Zijn ooren sluit? Geloof mij, beste jongen, oprechte gevoelens worden steeds verhoord, maar het moet ook mogelijk zijn ze te verwezenlijken. **Ze vragen de onmogelijkste dingen en meestal geluk, hetzij in goud of zilver, het Koning- of het Keizerschap, en heel veel slaven en aardsch bezit.** Maar je moet hen dan zien, Venry, ze vergeten zichzelf en vervloeken door hun daden hun eigen Meester. En dat kan toch niet?

Neen, mijn jongen, dan is mijn taak eenvoudiger. En toch denken zij niet aan mij. Maar is er iets op aarde dat mij benadert? Is er iets, dat zoo natuurlijk is? Is er iets, Venry, dat de moeite waard is, om aan te denken? Kan er iets zijn, dat mij evenaart? Kunnen aardsche Koningen mij benaderen? Is de Pharao zoo machtig als ik ben? Denk hier eens over na, mijn jongen. Wat voel je nu? Als ik tot hen ga en hen roep, om tot mij te komen, moeten ook zij luisteren, niet één, die hieraan ontkomen kan. En toch, beste Venry, men eert hem, de menschen aanbidden hem en volgen hem op een wenk en knielen zelfs voor hem neer. Als ik dat zie, kan ik slechts glimlachen, meer en andere gevoelens heb ik er niet voor over. Maar hoe nietig is zoo'n Koning, Venry, in vergelijking met mij. Geloof mij, en je kunt het thans voelen, want in je komt mijn rust en mijn stilte, neen blijdschap, vreugde, heel veel vreugde, en alleen, omdat je mijn ware „Ik” leert kermen. En wat doe ik, beste Venry?

Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de

groote vreugde, zoo ook mijn heilige en reine stilte maar te
bezoedelen.

zag moest ik het wel aanvaarden. **Zij droeg haar aardsche kleeren,** maar hoe kon dat? Zij leefde toch in de eeuwigheid? Alweer een nieuw probleem!

Thans zag ik naar mijzelf. Dat mij dat niet eerder opgevallen was. Ook ik droeg mijn kleed zooals op aarde. Het was absoluut niet veranderd. Hoe was dit mogelijk? Welk een wonder! Ik was dood en toch droeg ik mijn aardsche gewaad. Dat behoorde bij het aardsche leven. Ik had er geen oogenblik aan gedacht. Maar ook dat was mij duidelijk, want ik zou alleen dat beleven, waaraan ik dacht. Dit nam niet weg dat het tot de aarde behoorde. Ik was niet naakt, droeg kleeren, voelde mij als op aarde en toch was ik geest. Wonderbaarlijk is dit alles, zoo dacht ik, hoe machtig is God, om den mensch van alles te voorzien en ik begon steeds meer ontzag te voelen voor die Almacht. Was ook dit een wet?

Een merkwaardig gevoel doorstroomde mij, nu ik dit alles wist en had vastgesteld. Het waren wonderen die men alleen in dit leven kon beleven. Het was concentratie, niets anders dan denken en voelen. Op duizend dingen moest ik letten. Wie zou daar nu aan denken, want wanneer ik haar niet had ontmoet, zou ik er nooit aan hebben gedacht. Toch was het zoo natuurlijk en juist omdat het zoo natuurlijk was, dacht je daar niet aan en viel het niet op. Hoe wonderlijk was het: wanneer men hier wakker werd, droeg men zijn aardsche gewaad. Doch hoe dit mogelijk was, begreep ik nog niet. Ik zat mijzelf te bewonderen en vond mijzelf een probleem. Hoeveel wonderen en problemen had ik al beleefd en toch was ik pas zoo kort hier. Bij iedere schrede die ik vooruit ging, beleefde ik een ander wonder, zoodat ik er niet over uitgedacht kwam. Nu concentreerde ik mij weer op die vrouw en zag haar onmiddellijk. Zij was ver van mij vandaan en toch zag ik haar duidelijk voor mij. **In die stilte had ook ik dit gewaad gedragen.** Toch had ik er niet op gelet en was het mij niet opgevallen. Hier moest ik in de toekomst goed aan denken, want waaraan ik dacht zou ik beleven; wat ik wenschte te zien, te ontmoeten, te hooren, geschiedde. Ik voelde mij gelukkig, want ik was nu voorbereid op de dingen die ik nog zou beleven;. 156

Van hier af zag ik haar verbeten gelaat en haar voortgaan was afschuwelijk. Nu ik mij nog sterker concentreerde voelde ik zelfs haar gedachten. Door haar te voelen, want zoo ging het, begreep ik haar geheel. Eerst voelen en dan verwerkte ik haar gevoelens die in gedachten in mij kwamen. **Die gedachten waren de hare, het was haar leven en ik ging dus in een ander leven over. Op aarde deed men dat niet. Daar keek men alleen naar den mensch zooals hij was, dus uiterlijk, maar innerlijk kon men in den mensch niet afdalen. Hier, ik voelde dit heel duidelijk, waren er geen geheimen meer en kon zich de mensch niet verbergen. Ik zag en voelde in haar leven en dit zien en voelen was op zichzelf reeds een wonder. Tevens begreep ik dat de mensch op aarde**

zichzelf niet kende. Hoeveel geheimen waren er niet in den mensch! Daarvoor moest men God reeds dankbaar zijn. De mensch bezat veel eigenschappen, doch de eigenschappen die ik thans beleefde kende men op aarde niet. In het leven op aarde was de mensch een groot probleem, zoo ook hier, maar in dit leven ging men in die problemen over, neen, men beleefde ze. **De mensch was een wonder en een probleem!**

258 TODAY

We human beings commit sins after sins; are we, however, masters over ourselves? Could we control our own existence, our thinking and feeling and acting? At least that is what we thought. But here we came into collision with God's laws. In order to show you the crass reality, the inescapable facts I pointed out to you the life of Moses and his children. It taught you the workings of the laws of cause and effect, pertaining to the individual as well as the masses and it made it clear to you that they could not escape the consequences of their deeds. Your own state in this age will become clear to you, too. Your own misery has now come to you; or did you perhaps think that you could expect indulgence, remission? This is the time of your atonement, for the individual as well as for the masses. Nobody can escape this. As a single individual you were not to do any wrong. But, what have you done? The masses had to accept the Ten Commandments and obey them, but they did not do it. Moses • committed sins even in his desire to serve you, to bring you the commandments of God. When he left the Earth and entered eternal life, he cried like a child when he saw that he had to accept the consequences of his violent deeds and that the spheres of light were closed to him. But was he forced by God to commit sin? Even this man who was serving could not ask remission. Thus it was with the followers of Moses, and thus it is with you. Now that the Age of Christ is beginning, you can be sure that God wants you to account for your past. God's laws are judging, weighing your lives. Every ounce of debt has to be paid for or the order of your life would be destroyed. God is

the judge here and this terrible war is your way of paying your debts, your debts and those of the masses, of all man- Therefore there are millions of souls who now are suffering but who, through this suffering are paying for the misdeeds which they have committed in ages past, in former lives. By the same token there are countless souls who are ABOUT CAUSE AND EFFECT 259

starting a new "carma," a new reciprocal fate. They volunteer for war, are killed and leave this earth too soon, before their time. They, too, are acting against the laws of God. He who seeks death is committing suicide and shall have to carry the consequences for this in astral life.

If only mankind could understand all this! Then they surely would not go to war any more. Here are millions who are going to fight. For what reason? In order to defend their countries? Their fatherland? God knows no fatherland. He only knows His life, and this you may not destroy, not for any reason whatsoever. This would be murder and in conflict with the Ten Commandments, it is against the laws of God and life after death. The spheres of light shall remain closed to those whose hands are stained with the blood of their fellow-men. These are the laws of God which are unchangeable. They do not permit under any condition that you harm your neighbor. The laws of cause and effect make you accept sufferings and pain in payment for the evil you have done, and this suffering and pain has come to you and your fellow beings from your own hand. In the end you are the ones who profit by this, for thus you may enter the higher life, that is if you learn through your suffering. If, however, this does not teach you anything, you shall have to go through renewed pain and misery. Then, one day, you shall bow your beads and learn to prefer the spiritual way to that of the evil. The "Kingdom of God" is expecting this from you, from the masses and from all mankind. It has to happen in the Age of Christ. **God wants you to stop killing and hating. He wants you now to start on the way upwards.**

You are living in this state of atonement, right now. If this were not so, you would be with us here, one of us and you would not have to live on Earth any more.

Adolph Hitler brings pain and suffering to mankind. The masses are thinking and talking about this. Many are asking themselves how this one soul can carry such a guilt; the load on his shoulders must be unbelievable.1

Ik ben duizendmaal anders dan

2x3

gisteren, Piet, en wat wil dat nu zeggen? Dat moet je zelf kunnen beleven, eerst dan weet je het en kan ik je dit verklaren. En nu vechten!

Gaf hij zich nu aan zijn reis en zijn belevenissen over, kon meester Alcar niet verder, ook nu staat hij voor de persoonlijke splitsing. Maar hij zal vechten, hij wil geen te pletter lopen aanvaarden, hij weet wat zijn meester van hem verwacht. De stilte van die wereld is in hem en die wordt door Piet gevoeld. Ja zeker, die knaagt onder zijn hart, die stuwt zijn bloed tot hogere werking, maar kijk eens in zijn ogen? Daarin zie je die uitstraling. Zo is het, maar Jeus voelt zich in duizenden werelden tegelijk en die heeft hij te overwinnen. Hij vraagt al, hoe moet ik beginnen? Hoe kom ik hier doorheen? En toch, het móét! En tegen elf uur is hij zover, in enkele uren heeft hij deze korte reis overwonnen, en stijgt zijn opgewekt karakter boven alles uit. Ziet ge, dat is Jeus weer, hij heeft zich echter de wijsheid eigen gemaakt! En thans verder!

Dit alles is nog niets. Wat zal hij beleven, wanneer zijn meester met hem de „Hellen en Hemelen” betreedt? Wanneer hij al die werelden óp aarde te verwerken krijgt? Dat komt! Hij voelt reeds wat hem wacht, doch hij zal door zijn karakter ook dat overwinnen. Wat dan, als zijn meester hem tot de krankzinnigheid, de psychopathische wetten voert en hij doorheen moet? En wat dan, wanneer hij voor zon en maan, de sterren en planeten staat en hem verklaard wordt, hoe die machtige levens geboren zijn? Ja, dan staat hij tevens voor het bezwijken, hij leeft dan eerst in duizend werelden tegelijk en kan hij tonen wat hij kan en wil! Ook dat komt!

Het is middag, hij moet met een rit naar het Spoor, hij vliegt, de mensen hebben haast. Maar onder het rijden krijgt hij een visioen van zijn meester. Hij neemt het gebeuren als een tafereel in zich op en moet thans handelen. Het is ongeloofelijk wat hij ziet. Is dat waarheid? Is dat

waar, wat hij zomaar onder het rijden ziet? Dat zal straks bewaarheid worden, maar het visioen is er. Hij ziet Mevrouw G in haar huis, vechtende met een andere vrouw, welke is bezeten. De dame zit in hevige angst en weet niet waar zij het zoeken moet. Zo ontzettend is haar ontsteltenis dat zij maar steeds de meesters blijft te hulp roepen, die haar die hulp zullen verstrekken, doch door middel van Jeus. Indien er nu eens geen meesters waren, had in de eerste plaats Jeus geen visioen gekregen van haar daar in de kamer en had men het gesmeek om hulp van haar ook niet gehoord. **Maar Jeus krijgt onder het rijden een visioen van zijn meester,** dat de dame in groot gevaar verkeert en 214

dat hij haar moet helpen. Jeus hoort en ziet het. Onfeilbaar is zijn helderhorend- en helderziendheid óf alles is kletspraat, zijn het eigen gedachten. Hij ziet nog, dat de dame die bij Mevr. G is, een medium is, maar dat mens, die vrouw, wordt door tal van astrale persoonlijkheden overvallen en bezit dus geen natuurlijke afsluiting. Jeus heeft van deze narigheden geen hinder, niemand anders dan zijn meester kan hem bereiken, hiervoor werden fundamenten gelegd. Hij denkt intussen ook: vrouw, blijf toch van deze machtige, maar gevaarlijke zaken af, je deugt er niet voor, doch vele vrouwen en mannen denken dat ze voor medium kunnen spelen. Daar heb je het weer, narigheid en ellende.

Meester Alcar vraagt hem onder het rijden nu:

„Heb je mij begrepen, Jeus?”

„Ja, meester.”

„Mevr. G zit in angst, wij hebben haar geroep gehoord. Telefoon zo spoedig mogelijk aan het Spoor dat je komt.”

„Goed, meester, ik zal het doen.”

Meer is er niet nodig. Als hij de mensen uitgelaten heeft, rent hij naar de telefoon en belt de dame op. Hallo? Hier met Jozef. Ik kom direct. Ik ben aan het Spoor, maar de meesters hebben uw gesmeek opgevangen. Houd haar even op 'n afstand, ik ben over tien minuten bij u.”

Mevr. G heeft hem al verteld, dat hij een groot wonder is, en zo is het, de vrouw is er en een demon leeft in haar persoonlijkheid, waardoor Jeus de bezetenheid leert kennen. Als een bliksem zo snel en zeker, vliegt hij door de straten van den Haag tot Mevr. G terug. Jeus kan rijden, hij maakt geen stukken en brokken. Als hij het Klimophof nadert, de wagen uitvliegt, staat de deur reeds open. Hij rent de trappen op en ja, hij ziet het, Mevr. G is reeds getatoeëerd, haar gelaat bloedt, ze beleeft een occult menselijk drama. Jeus kijkt even. Daar voor hem zit een vrouw, maar die dame van zoeven is nu als een wilde kat, een wilde kat is er niets bij, ziet hij. Dan zegt meester Alcar tot Jeus:

„Tracht haar hoofd in handen te krijgen, Jeus, wij doen dan de rest.”

Jeus kijkt naar het probleem voor hem; van binnen, ziet hij, wordt dit moederlijke leven leeggezogen. Wat daarin leeft is een vreselijk individu, een demon. Er is niets vrouwelijks meer aan dit leven te zien, elke lieflijkheid is verdwenen. Ineens grijpt hij haar hoofd in zijn handen en zegt: stilte, koest maar, nu heb je niets meer te vertellen,

niets! Even 'n tegenwerldng, maar de geestelijke vlammen die uit de
215

Lang zag ik naar hem en doordat ik dit alles beleefde, kwam ik
tot andere gedachten.

Ik had gevloekt?

De gevangene zat nu voor
zich uit te kijken en had opgehouden met bidden. Hij zat daar
alsof hij dood was, geen adem scheen hij te halen. Maar wanneer
hij dit deed, piepte zijn borst, zoodat ik het in mijn wereld
kon hooren.

Doch ik ging aanvoelen dat God toch, buiten
den mensch om, hem leidde. '
Nu dacht ik aan Emschor.

zeide ik in gedachten, het is Emschor. De geest die mij voor een
eeuw had toegesproken, keerde weer tot mij terug. Een stralend
gelaat zag mij aan en een verheven kracht stroomde in mij.
„Lantos,” hoorde ik hem zeggen: „Lantos Dumonché.”
„U kent mij?” vroeg ik.
„U hoort dat ik u ken, doch luister.

ik ga naar hem zitten net als vogel

als tempel door christus twee geesten opgenomen werden en andere
wereld upgrade

in tempel van mijn oude tempel die ik door christus opgenomen bent

en in deze tempel is mijn beging van nieuw leven en ik loop door mijn
geluk licht in slaap door mijn leven kijk je mee

leven dwingen, omdat men hier handelt naar eigen wil en gevoel. Geen macht, hoe sterk ook, kan daaraan iets veranderen. Zooals ik zeide, is dit de tempel voor het heelal; dan hebben wij tempels voor muziek en alle andere kunsten en wetenschappen. Hier bezit de geest alles. Tevens dienen deze tempels om examens af te leggen in de een of andere kunst of wetenschap, waar hogere geesten zich voor inspannen. Daarna gaat de mensch over naar hogere

217

sferen. Wanneer zij hooger gaan is er feest in de sferen, zooals je op onze eerste reis hebt mogen beleven."

André kon zich zijn eerste uittreding goed herinneren. Groot was zijn geluk geweest toen hij op aarde terugkeerde. Honderden menschen zag hij bijeen. Overal waren zij gelukkig. Ze speelden en maakten pret, dansten **hemelsche** dansen en zweefden in de ruimte. Machtig was alles wat hij waarnam. **Allen**

waren als kinderen, rein in hun daden en van alle aardse gedachten gezuiverd. In niets voelde hij hier de een of andere belemmering;

hier was het wezen zichzelf. Duidelijk voelde hij dit groote geluk, om **zichzelf** te **kunnen** zijn. Hoe was het op aarde en in de donkere gebieden? Wat hij in de duisternis had waargenomen, was verschrikkelijk; hier was alles reine liefde. Op

aarde **maakte** de eene mensch het den ander ondraaglijk, kon men niet leven zooals men wilde; door anderen werd men daar gestoord. Hier waren allen één, in liefde verbonden. O, welk een bezit, welk een zaligheid. Hij zag bloemen en vruchten en veel andere natuurproducten. **Hier diende de natuur den mensch**

zooals op aarde, doch dit was het geestelijke leven. André nam een vrucht en een heerlijk vocht stroomde in hem, dat hem versterkte. Heerlijk was het, maar wie zou hem gelooven?

Vogels, in onnoembare kleuren, vlogen om hem heen. Zij leefden met den mensch en waren zich van hun leven bewust. Eén

waren zij met het leven, dat God in alles had nedergelegd. Wonderlijk was het, wat hij **in het leven na den dood beleefde. Daar**

voor hem vloede een beekje, dat door de -kleuren van bloemen en de natuur werd gekleurd en waarin zich het leven spiegelde

De wezens zongen liederen, de vogels begeleidden hen en dankten hun God van liefde en rechtvaardigheid. **Hier zag hij geen**

dans des levens; in alles lag hun liefde tot God; het was een gebed tot hun Vader. Hoe machtig was het verschil met hen, die in de donkere gebieden leefden. Hoe verdierlijkt waren zij daar, hoe verheven al deze menschenkinderen hier. Zij waren kinderen in den geest, kinderen van **één Vader. André voelde, wat**

deze dansen beteekenden. Daarin lag hun geluk, het was hun

dankbaarheid, een diep voelen en begrijpen. Zacht als de wind
218

zweefden zij, daalden in zwierige bewegingen, alles tot in het
diepst van het wezen aan gevoeld, en alles was liefde, een gebed,
in kunst geuit. Grootsch was dit gebeuren. Als de mensch op
aarde zijn leven niet zou hebben verknoeid, zou hij dit alles
ontvangen, wanneer zijn leven daar voorbij was. Hij zag in deze
uitgestrektheid wezens gearmd rondwandelen, omgeven van
hemelsche schoonheid en geluk. Hier leefden mannen en vrouwen
der aarde bijeen en waren voor eeuwig verbonden. Eén in
liefde, mannen, vrouwen en kinderen, tweeling-broeders en
‘•zusters en tweeling-zielen. Was het niet grootsch en stemde het
den aardschen mensch niet gelukkig, dit te weten? Eens zouden
alle wezens der aarde dit geluk kennen; geen zou er aan ontkomen;
in Gods huis waren vele woningen; voor ieder kind

werd gezorgd, voor ieder wezen had God geluk, zooals men op
aarde niet kende. De één zou hier spoediger aankomen dan de
ander; toch was eens hun geluk volkomen, wanneer zij den
goeden weg volgden. Hier waren geen oude menschen meer,
allen waren verjongd en schoon. Hier leefden zij in een hooger
toestand. Hoe verder zij kwamen, hoe schooner de natuur,
het leven was de liefde, die de mensch voelde-en bezat. Nu zag
hij het groote gebouw beter dan toen zij in deze sfeer waren
binnengetreden. Zijn leider liep in de richting van den tempel,
spoedig zouden zij daar zijn. Hij zag nu vele groote en kleine
torens en het geheel door symbolische voorstellingen versierd.
Den hoogsten top kan hij niet waarnemen; dit gebouw was
hemelhoog opgetrokken. Op één van die torens zag hij een bolvormigen
koepel, met vele kleinere bollen in een cirkel verbonden.
Op andere torens zag hij eenzelfde voorstelling en nu
begreep hij de beteekenis, omdat Alcar het hem tevoren had
verteld.

„Gaan wij, daarheen, Alcar?”

„Ja, André.”

Toen zij nog wat genaderd waren, zag hij, dat de tempel op een
groot plateau rustte en in gekleurd marmer was opgetrokken.
Grootsch was het; geen woorden zou hij er voor kunnen vinden
om uit te drukken, hoe deze tempel vol kunst en architectuur
219

was. Hij straalde licht uit alsof hij door onzichtbare machten
werd beschenen. Het gebouw was aan alle zijden open, zooals
iedere geestelijke woning, en hij zag bloemen, leven en geluk.
„We zullen binnentreden, André, veel zal je worden geopenbaard.”
Krachtige fundamenten steunden het geheele gebouw. Bij het
binnentreden was het eerste, wat hij waarnam en herkende, de
geestelijke fontein, die men in alle sferen bezat. Grootsch en
schoon was deze uitgebeeld. Wijsheid, kracht en liefde waren
in de fontein vereenigd. Ieder wezen concentreerde zich op deze
onmisbare gaven; zonder deze wijsheid had het leven hier geen
beteekenis. Zonder liefde geen geluk, zonder geluk was alles

koud en dor en leefde men in de donkere gebieden. Ieder wezen droeg innerlijk deze fontein; zij was Gods heilige kracht.

Omgeven van bloemen en vruchten, vogels en groen, zóó was de fontein versierd. Ook in den tempel zongen vogels hun liederen en leefden met het wezen, dat hier leefde en zich op nog hoogere sferen afstemde. Zij leefden in dankbaarheid tot God; voor Hem, door Hem, leefde alle leven. Op de fontein zag hij dezelfde voorstelling als op de verschillende torens, die hij van buiten had waargenomen, doch hier was die voorstelling in verschillende kleuren steen tot stand gebracht. Duidelijk voelde en zag hij de beteekenis van dit wonder. Het waren planeten en sterren, alles was één, een heelal in het klein, een deeltje van het machtige Universum, dat God heeft geschapen. Dat alles was God en innerlijk boog hij zich diep voor al het grootsche dat hem werd getoond. Vele wezens hepen hem voorbij; het was alsof hij in hun midden leefde. Prachtige gewaden droegen allen, die schitterden naar hun innerlijke kracht, naar de liefde, die zij droegen. Plotseling hoorde hij een prachtig gezang, voelde zich opgenomen en werd met andere lichamen verbonden. Omhoog, klonk het in zijn ooren, omhoog wil de mensch zijn God benaderen. Omhoog naar ons aller Vader. Allen zongen mede en waren gelukkig. Hem ontroerde het tot diep in zijn ziel en een rein gevoel stroomde in hem. Weer hoorde hij zingen, zooals hij reeds vroeger in de sferen had gehoord. Rustig, zooals het 220

was gekomen, zakte het af en het gezang was geëindigd. In iedere gelukkige sfeer zong de mensch zijn geestelijk lied; daarin lag zijn gebed, lagen zijn gevoelens vertolkt.

Alcar ging steeds verder den tempel binnen en André volgde zijn leider op den voet en slaakte den eenen kreet van bewondering na den anderen door al het schoone dat hij waarnam. Welke wonderen zag hij. In verschillende bloemensoorten waren spreuken aangebracht, die ieder terstond zou begripen. Symbolisch

stelden deze bloemstukken gedachten voor. Zeer merkwaardig was ook deze kunst. Zooals men op aarde een tuin versierde, waren hier door verfijnd gevoel zuiver berekende kunststukken door de natuur tot stand gebracht; Eén dezer voorstellingen voelde hij onmiddellijk en duidelijk aan. Het was: van de duisternis naar het licht. Hij zag de donkere/tinten; zacht waren de verschillende overgangen in kleur aangebracht en men had groote en kleine bloemen daarvoor aangewend. Diepzwart was de duisternis; schoon, als satijn, waren de bloemen, die zacht overgingen naar het licht, om ten slotte in sneeuw witte lelies te eindigen.

Dat was een stuk natuur en tegelijk een levenstoestand, door de natuur tezamen gevlochten. Het geheel was een bloembed, waarvan de bloemen eeuwig bloeiden en nooit zouden verwelken. Het leven beteekende de sfeer en wanneer de sferen zouden veranderen, steeg het hoog boven alle leven uit; Gods heilige kracht, waardoor het leven leefde en bloeide. Het Echt wierp zijn schaduw vooruit; eens zou er geen schaduw meer

zijn; dan was de mensch God en in het Al teruggekeerd. Daar
vóór zich zag hij een machtig beeld. Duizenden bloemen waren
in een geweldige kleurenpracht bijeengebracht en in het midden,
in den vorm van een kruis, de geestelijke lelie, sneeuwwit, als
symbool van reinheid. **Alle andere kleurennuances zouden veranderen
en in het reine wit overgaan;** dan eerst was ook de
mensch vergeestelijkt. Mensch, zoo zeide het hem, verander uw
innerlijken toestand, stem u af en zuiver u van alle andere kleuren,
tot gij het smetteloos kleed hebt ontvangen. **Niet eerder zult
gij rusten en steeds uw weg vervolgen.**
Alles was om den mensch te dienen, aan te sporen zich geeste-
221

Daarvan trekt het stoffelijke dier zooveel aan als het
aan bezieling en energie noodig heeft, al naar gelang de werking
333
en de **grootte van het stoffelijk** dier is.”
„Gij ziet dus duidelijk een massa?”
„Gij kunt het aanvaarden, het is wonderbaarlijk wat ik nu
waarneem.”
„Is ook daar duisternis?”
„Neen, om mij heen is er licht en dat licht heb ik van de Goden
ontvangen. Maar door mijn eigen instellen en concentratie ga
ik waarnemen. Ik zie in dat leven en ben dus met de werkelijkheid
verbonden. **Ik neem waar, dat al deze diersoorten verder en
hooger moeten gaan en dat zij hier eens zullen uitsterven.**”
„Kunt u zien, hoe het hooger-gaan geschiedt?”
„Ik zal u antwoorden. **Als het innerlijke leven van al deze diersoorten**

den volwassen leeftijd in hun eigen soort hebben bereikt, gaat het innerlijke leven, de ziel dus, in een andere wereld over en ontvangt een nieuw organisme. Dan beleeft het innerlijke leven een nieuwe geboorte."

„Zijt gij overtuigd, dat dit zoo is en dat het tot de werkelijkheid behoort?"

„Ik weet nu, dat gij allen deze vleugelen niet bezit, of gij zoudt deze vraag niet telkens stellen. Dit behoort tot de werkelijkheid en gij behoeft aan mijn waarnemen niet te twifelen. Op deze plaats zie ik in de wonderen en buig mij diep voor deze wijsheid."

Er was stilte in hun kring gekomen, maar ik wachtte af en hoorde hem zeggen: „Wanneer gij u van de stoffelijke wereld verwijdt, wat ziet gij dan daarna?"

„Dat is toch zeer eenvoudig. Dan lossen de wateren voor mij op en ik leef dan in een andere wereld of ruimte. De ruimte waarin gij leeft en ziet dat is de stoffelijke ruimte, maar ik zie tevens die andere ruimte, doch die is onzichtbaar voor hen die deze gaven niet bezitten."

als je zelf een mens en dier jou gebruikt als energy
geef je het dier kracht wat die nodig heb
en laat die dier langzaam volwassen worden en als die sterft veranderd
ook je eigen energy ??

Daarvan trekt het stoffelijke dier zooveel aan als het aan bezieling en energie nodig heeft, al naar gelang de werking
333

en de grootte van het stoffelijk dier is.”

„Gij ziet dus duidelijk een massa?”

„Gij kunt het aanvaarden, het is wonderbaarlijk wat ik nu waarneem.”

„Is ook daar duisternis?”

„Neen, om mij heen is er licht en dat licht heb ik van de Goden ontvangen. Maar door mijn eigen instellen en concentratie ga ik waarnemen. **Ik zie in dat leven en ben dus met de werkelijkheid verbonden.** Ik neem waar, dat al deze diersoorten verder en hoger moeten gaan en dat zij hier eens zullen uitsterven.”

„Kunt u zien, hoe het hooger-gaan geschiedt?”

„Ik zal u antwoorden. Als het innerlijke leven van al deze diersoorten den volwassen leeftijd in hun eigen soort hebben bereikt, gaat het innerlijke leven, de ziel dus, in een andere wereld over en ontvangt een nieuw organisme. Dan beleeft het innerlijke leven een nieuwe geboorte.”

„Zijt gij overtuigd, dat dit zoo is en dat het tot de werkelijkheid behoort?”

„Ik weet nu, dat gij allen deze vleugelen niet bezit, of gij zoudt deze vraag niet telkens stellen. Dit behoort tot de werkelijkheid en gij behoeft aan mijn waarnemen niet te twifelen. **Op deze plaats zie ik in de wonderen en buig mij diep voor deze wijsheid.**”

Er was stilte in hun kring gekomen, maar ik wachtte af en hoorde hem zeggen: „Wanneer gij u van de stoffelijke wereld verwijdert, wat ziet gij dan daarna?”

„Dat is toch zeer eenvoudig. Dan lossen de **wateren** voor mij op en ik leef dan in een andere wereld of ruimte. De ruimte waarin gij leeft en ziet dat is de stoffelijke ruimte, maar ik zie tevens die andere ruimte, doch die is onzichtbaar voor hen die deze gaven niet bezitten.”

„Heel duidelijk, priester van Isis. Ik vraag thans: Wij willen nu, dat gij gaat zien wat ook voor ons onzichtbaar is en waar wij nog niets van weten. Wilt gij u verplaatsen?”

In snelle vaart zweefde ik door de ruimte. Toen ik voelde dat hij zich op mij instelde, hoorde ik in mijn omgeving zeggen: „Pries334

ter van Isis, kunt gij mij hooren spreken? Ik spreek tot u en vraag u, hoe nu deze verbinding is. Wilt u ons dus duidelijk maken op welke wijze mijn spreken tot u komt?”

Mijn leider liet mij voelen, dat hij mij van de machtigste wonderen en natuurwetten losmaakte en telkens mijn verbinding verbrak, doch tevens, wat ik tot hem zou zeggen.

Ik was gereed en antwoordde: „Uw spreken en mijn verbinding met u is ook nu niet veranderd. Want in deze wereld is er geen afstand. Doch de Goden zeggen mij het volgende aan u te zeggen:

Als gij op deze wijze voortgaat en mij van het licht naar de duisternis blijft zenden, alvorens gij weet hoe diep en wonderbaarlijk alles is en gij niet voelt dat ik één ben in deze ruimte, komen wij niet verder en dat is de bedoeling niet. De Goden

zeggen, dat uw bewustzijn van al deze wonderen niet waarachtig is, want waar ik ook ben, mijn innerlijk leven moet gehoorzamen en dat volgen, wat mij wordt getoond. Gij verbreekt telkens mijn innig één-zijn met de wonderen. De reis die ik nu maakte kan ik vergelijken met licht en duisternis op aarde. Het licht geeft ons allen machtige wijsheid, de duisternis daarentegen voert ons naar het onbewuste en gij denkt dat ik mij in die duisternis zal verliezen, doch dat is niet mogelijk. Voelt u, vragen de Goden, het onnatuurlijke van uw vragen-stellen?”

Hij negeerde alles en vroeg: „Kunt gij ons dan zeggen op welke wijze ik spreek?”

„Uw vraag is niet duidelijk gesteld, maar ik begrijp u en zal u antwoorden: De woorden, die gij spreekt en die tot mij komen, hoor ik in mij. Een verlicht koord, dat vanuit mijn stoffelijk lichaam mij volgt, dat mij met mijn aardsche lichaam verbindt, maar dat voor stoffelijke oogen niet zichtbaar is, brengt toch uw gedachten en gevoelens tot mij. In mijn innerlijk leven ontvang ik uw spreken, dus van gevoel tot gevoel, doch het spreken is als 't ware verstoffelijkt.”

„Heel duidelijk, priester van Isis. Is dit het koord dat breekt, wanneer het stervensproces wordt beleefd?”

„Zeer juist, Vader van Isis. Wanneer de mensch sterft breekt dit koord en gaat de ziel naar één van al deze werelden en leeft 335

verder. Ik zie veel werelden, die heel lichtend zijn, maar er zijn er ook, die tot de duisternis behooren.”

En daar zien zij door het leven heen; zij zien de ziekten op aarde duidelijk voor zich, doch in anderen vorm dan wij ze
233

zien, die deze gaven bezitten. Maar je weet het, als je buiten je lichaam bent, dan zie je alles, het begin en het einde van een ziekte en dat moeten wij hier kunnen zien.

Hun geluk is onbeschrijflijk. Als ik mijn best doe, zoo zeggen zij, zal je ook dit geluk ontvangen. Nu weet ik, dat zij de waarheid spreken en niet meer kunnen liegen of bedriegen, want zij leven in het licht. Eén van hen was een kracht, die mij hielp, Venry."

„En ken je nu die kracht, Dectar?"

„Maar natuurlijk, het is je leider, die al jaren heeft gewacht en mij ook daarin heeft geholpen.

Ik zal haar nu in slaap brengen en dan gaan wij verder."

Dectar zette zich naast de zieke vrouw neer en nam haar hand in de zijne. Uit zijn mooie diepe oogen zag ik licht komen en de vrouw zonk spoedig in een diepen slaap. Hij dekte haar toe en zei: „Rust, mijn kind, morgen ben je beter, in den tijd dat je slaapt zijn de wonden geheeld."

Wij gingen heen.

„Weet je, Venry, hoelang zij moet slapen en wat ik thans moet doen?”

„Slaapt zij tot morgen, Dectar?”

„Ja, en ik zal haar blijven helpen.”

„Het is prachtig, je blijft toch één met haar?”

„Toen ik naast haar zat, Venry, maakte ik mij één. Zij moet nu slapen, want ook ik ben thans in slaap.”

„Je splitsing is volkomen, Dectar!”

„Als ik genees, Venry, ben ik gereed. Ik zou op deze wijze vele menschen kunnen laten slapen en toch mijn ander werk doen, want ik blijf één met hen. Ik kan praten en andere dingen doen, mijn concentratie gaat echter door, staat voortdurend op haar ingesteld en dat blijft zoo, totdat ik wil dat zij wakker wordt.

Morgen zijn de wonden beter en is dat samentrekken voltooid.

Dat veroorzaakt hevige pijnen en verzwakt haar. Nu ontvangt zij nieuwe krachten, alléén door den slaap. Wij kennen immers al die overgangen in den slaap. Welnu, ik blijf met haar daarin en blijf toch bewust. Weet je wie mij dit heeft geleerd, Venry?”

234

„De meesters van Isis?”

„Neen, lieve vriend, je leider.”

„Je bent dus heel lang met hem verbonden, Dectar?”

„Hij moet wachten, Venry, en zich voor alles gereed maken, daarom zijn wij ook één. De meesters kennen al deze mogelijkheden, maar hierin ligt toch nog een kracht, waarvan zij niets weten. De meesters denken, dat zij het zelf zijn; ik aanvaard heel gaarne die wijsheid en laat mij dan gaan, geef mij in alles over. Maar dat mag niet, ik zelf moet alles kunnen verantwoorden want iedere ziekte wordt opgeschreven. Als de kracht in die andere wereld leeft, dan behoort ze ons niet toe. Voel je, Venry, waarom zij het willen? Zij willen niet afhankelijk zijn. Kom, wij gaan hier binnen.”

Wij betraden een andere hut, maar werden eerst bij een zieke geroepen, die van ver naar hier was gebracht, omdat men wist, dat Dectar zou komen. Het was een oude man. Een insect had hem gestoken en hij hilde van de pijn. Dectar ging naar hem toe en kalmeerde hem. Zijn rechterbeen was opgezwollen en blauwzwart gekleurd. Dectar zei tot hem: „Ik zie, dat gij te lang hebt gewacht, waarom bent u niet naar Isis gekomen?”

De man wilde zich verontschuldigen, doch Dectar ging daar niet op in, wan hij doorzag hem en zei: „Ik zal u helpen, maar gij moet nooit meer leugens vertellen, of de demonen komen in u.”

Eerst smeerde hij het been met een sterk ruikende zalf in. Dan concentreerde hij zich op de ziekte. Zijn handen bestraalden het been en ik zag dat het onder zijn handen dunner en dunner werd, totdat het been zijn normalen vorm had aangenomen. In korten

tijd genas Dectar deze ziekte, welke een vergiftiging bleek te zijn. De man schreide van geluk en wilde Dectar beloonen, doch daarvan wilde deze niets weten.

Het been was genezen en de man wandelde naar huis terug. Toen gingen wij naar een andere zieke; een vrouw van middelbaren leeftijd. Zij was door een slang gebeten en in haar organisme waren stoornissen ingetreden. Dectar vertelde mij van haar ziekte en hoever hij was gevorderd.

„Ik ben nu zoover, beste Venry, dat ik heden het gif dat nog in
235

haar is kan verwijderen.

, ik zelf moet alles kunnen verantwoorden
want iedere ziekte wordt opgeschreven. Als de **kracht** in die
andere wereld leeft, dan behoort ze ons niet toe

meer **leugens** vertellen, of de demonen komen in u.”

„Onze geestelijke woningén, mijn vriend en broeder, zijn ontstaan door ons eigen denken en voelen.”

„Kan ook ik mij dan een geestelijke woning scheppen?”

„Dat is mogelijk, doch wij scheppen ons een geestelijke woning als wij dit noodig achten, als de voorwaarden ertoe in ons leven aanwezig zijn. Dat wil zeggen en beteekent, dat wij eerst daaraan beginnen, als wij en onze tweelingziel verder opwaarts gaan in den, geest. Angelica is mijn ziel, zij volgt mij en is eeuwigdurend de mijne. Wij zijn één in voelen en denken. Nü kunnen wij ons een woning opbouwen. Maar is U hierop ingesteld? Is in U niet het verlangen terug te keeren naar de aarde om U daar voor de menschheid in te zetten? Is het Uw wil niet om daar te dienen? Is in Uw innerlijk het leven van **Jack** niet geopenbaard? U bent U toch bewust van al deze gevoelens? Waarom zoudt U **zich dan hier een woning bouwen?**

Zoo heeft iedere ziel eigen verlangens. Wij, Angelica en ik, wenschen hier te dienen. En nu scheppen onze verlangens een geestelijke woning.

De geest van licht, die Gods heilig leven voelt, ingesteld is op de wetten, bouwt eerst dan aan een **geestelijke woning als die liefde, die rijpheid, dat bewustzijn in hem is.**

Zij wordt dan ons rustpunt waar we ons kunnen terugtrekken en ons stil neerzetten.

Dit hebben wij nu beleefd, Angelica en ik. We hebben getracht alles te doen om U gelukkig te maken, U wijsheid- in den geest te schenken. In gelukkige rust hebben we nu een wijle hier neergezeten, in volkomen harmonie en vreugde terugdenkend aan wat tot stand kwam. Ons werk is afgemaakt, onze taak is voorbij. Straks gaan we dan ook verder, ge hebt dat reeds gevoeld, en treden we de tweede sfeer binnen.

Dit is het geschenk, de verrassing, die ik van Angelica mocht hooren, na onzen terugkeer, en hierop is het, dat zij doelde in haar liefdevolle boodschap aan mij, welke ge tijdens onze reis mocht beluisteren.

234

U gaat ook verder. Uw taak hebt ge reeds gezien, alhoewel ik U eerst nog veel van deze sfeer zal toonen en verklaren. Veel schoons zal U gegeven worden. Het zal **U helpen** U gereed te

maken, voor Uw taak op aarde.

Onze geestelijke woning — en alle woningen hier, zijn door ons bezit aan liefde, door ons werken, dienen en bidden tot stand gekomen. Zij zijn ontstaan uit en door onszelf. Dit is een machtig wonder en al deze wonderen zult ge leeren kennen.

Toen de wensch in ons kwam ons hier neer te zetten, verdichtte zich onze aura en hierdoor bouwde zich ons huis op.

Als vanzelf geschieden deze wonderen, ze komen echter door ons voelen en denken tot stand. Alles wat ge in en om onze woning waarneemt, is het bezit van Angelica en mij."

Hier zweeg Vader een wijle, als om mij tijd te geven alles te verwerken. Toen zeide hij:

*„Mijn Theo, ik gaf je een klein beeld van het ontstaan van een geestelijke woning. Ook liet ik je voelen, hoe we spreken, als we de verhouding aanvaarden, die aan deze zijde tusschen ons 'bestaat. Maar zullen we ons vooralsnog maar **weer instellen zooals we dat gedurende onze reis deden?**”*

„Gaarne,” antwoordde ik, „gaarne, lieve vader.”

Ik begreep hem. Al vóelde ik wel hoe onze verhouding hier moest zijn, viel het me toch niet makkelijk hem anders te zien dan als mijn aardschen vader. Hij was me als zoodanig meer vertrouwd, meer dichtbij.

Vader liet me voelen, dat ik hem ook maar niet dadelijk anders kón aanvaarden, ik moest daar nog in groeien. Om het echter te bereiken, raadde hij me aan mij steeds scherper op de nieuwe verhouding in té stellen. Zoo zou m'n aardsche voelen ook in dit opzicht oplossen.

„Een geestelijke woning,” vervolgde vader, „ontstaat dus door onze liefde. Zoo de liefde niet in ons aanwezig is, kan er geen kracht van ons uitgaan, die in deze wereld schept. Het was mijn kracht, die deze omgeving, waarin we thans leven, afsloot. Die van Angelica bracht de schoonheid erin tot stand.

235

je al uit en ik heb je daarvan verteld, eenige jaren geleden. Thans zijn wij zoover. Men zal je ontvangen. Ik vraag je, Venry, gedraag je als een hoogepriester. Ook dat zal je spoedig ontvangen.

Toon hun je krachten, maar ga als het lam tot de moeder, leg al je wijsheid om je heen, maar verberg je meesterschap niet, laat hun de wonderen zien, alleen dan, wanneer de gevoelens tot je komen, want dan ben ik gereed. Draag het kleed van eenvoud en deemoed, doch laat van je uitgaan al je kennis en kracht, je rust en bewustzijn. Vergeet niet, beste Venry, dat hij de Pharao is en jij een priester. Indien de gevolgen van al de wonderen je soms te machtig worden, dan roep je mij. Aan je broeder Dectar gaf ik de vleugelen en ik ben hem zeer dankbaar; voor zijn groote hulp heb ik heilig ontzag. Je hebt den dood overwonnen, beste Venry. Ken je nu den dood? Heb je mijn warmte gevoeld? Van nu af aan kun je over mij beschikken en je moet

weten, dat ik er steeds ben. Je hoeft mij niet te zoeken, noch te wachten, toch geschieden de wonderen alleen door mij. Weet dan, dat wij één zijn in alles.

Je bent een meester, maar blijft je zelf. Laat hen gaan, die wonde op wonde slaan, hun tijd komt, de onze is zeker. Je zult tot hen allen spreken, Venry, weet daarom je woorden zoo te kiezen, dat zij de diepte niet kunnen peilen en je toch begrijpen. Daarin zal ik je helpen. Ik ga heen, mijn vriend, ons machtig werk neemt nu een aanvang. Hij, dien je tusschen leven en dood ontmoette, groet je."

Als kinderen der eeuwigheid waren al deze wezens. In hun armen droegen zij geestelijke bloemen als sneeuw zoo wit. Zij waren doorschijnend en groeiden op aarde niet. Ook straalden zij een krachtig licht uit. O, mijn God, welk een genade dit te mogen beleven.

Alcar ging nog steeds verder en hooger. Links en rechts van hem volgden andere mensen. Allen hadden bloemen. Deze bloemen waren hun eigen bezit, hij zag en voelde dit. **Het waren**

sferen-bloemen uit hun geestelijke woning. Die leefden en groeiden in hun eigen omgeving en waren door hun leed gegroeid.

Hij zag ze in alle kleuren, iedere bloem was door strijd en leed tot volle schoonheid gekomen. Daardoor voedde de geest zijn

eigen omgeving. Daardoor groeide en bloeide alles, maar tevens zij zelf. Dit waren de vruchten van hun arbeid. Op aarde hadden

zij daaraan gewerkt en in de sferen was dit hun eigen bezit. O, hij voelde en begreep hen allen. Zij brachten alles naar Gods heilig Kind. Deze bloemen waren voor den Christus en dit geschenk werd aanvaard, want door leed en smart en de groote liefde die zij allen droegen was dit tot stand gekomen. Aan de voeten van Gods heilig Kind wilden zij hun innerlijke geschenken nederleggen. Dit kwam in hem en hij begreep, dat Alcar hem

in alles volgde. Hier werd weer mentaal gesproken, want anders kon hier niet worden gesproken.

Allen hadden deze schatten, maar ook waren er die niets hadden te brengen. Toch volgden ook zij en gingen omhoog. Hij voelde waarheen Alcar ging. Nu hoorde hij gezang en het was alsof de hemel vaneen scheurde en alle engelen nederdaalden. Al van verre klonk hem dit toe en het kwam steeds dichterbij, zoodat allen het zouden kunnen hooren.

Golgotha was één menschenzee. In de gansche omgeving zag hij niets dan geestelijke menschen. Voort ging het, omhoog, waar het verschrikkelijke was geschied. Dadelijk zou zijn leider daar zijn, nog één kronkeling en dan waren zij boven. Hij volgde Alcar en wachtte af wat zou geschieden. Vragen durfde hij thans niet te stellen, daarmee zou hij wachten totdat dit mogelijk was. Nu waren zij boven en Alcar knielde neer; ook hij deed wat zijn leider deed.

André kon niet meer denken. Onwillekeurig begon hij te bidden en steeds dieper en ernstiger werd zijn gebed. Woorden kwamen niet in hem op, hij voelde alleen. Toch waren die gevoelens echt en zuiver, zooals een klein kind kon denken. Hoe zal ik dit goed kunnen maken, dacht hij. Mijn God, ik ben maar een nietig

86

mensch, ik leef nog op aarde en doe daar voor mijn leider werk en volg hem in alles. Ik zal mijn best doen, Vader en zal zorgen dat hetgeen ik ontvang, zuiver blijft. Dit werk zal ik niet bezoedelen en wil alles, alles doen wat goed is en mijn leider wenscht.

Vader in den Hemel, ik heb geen bloemen en kom met leege handen, want ik behoor nog niet tot hen, tot al deze gelukkige menschen. Mijn plaats is nog op aarde, maar eens als ik voorgoed aan deze zijde ben, hoop ik mijn bloemen aan de voeten van Uw Kind te mogen nederleggen. Heb genade met mij, o Vader. Ik weet dat ik niets ben als uw afgezant mij niets geeft, maar ik ben dankbaar dat ik zijn instrument mag zijn. Vader in den Hemel, sterk mij in mijn werk, vergeef mij mijn zonden en geef mij uwe liefde, zoodat ik alle menschen kan liefhebben. O, God, hoe dank ik U dat ik het heelal heb mogen kennen, ik weet nu dat alles Liefde is. Vergeef mij als ik fouten bega, maar ik zal zorg dragen ze in goede daden om te zetten. Dan treed ik eens aan deze zijde binnen en keer terug met armen vol bloemen, door eigen strijd en leed ontvangen. Ik hoop dat te kunnen verdienen, Vader, alles zal ik doen en aanvaarden. U wil geschiede, Amen."

André voelde zich leeg. Hij kon niet meer denken, alle krachten die in hem waren had hij in zijn gebed gelegd. Maar in hem lag thans een stil geluk. Hij voelde zich met al die duizenden één, want allen waren in gebed. Dan sloegen zij hun oogen op en hun blikken omhoog gericht, schouwden zij in den oneindigen cosmos. Maar wat was dat?

Voor hem zag hij het kruis en dat kruis was als een lichtende zuil. Het was ontzaglijk groot en een gouden licht straalde het

uit. Gods heilig licht, dacht hij. Daar, waar eens Gods Zoon was gestorven, stond dit gouden kruis. Dit was de heilige waarheid en de innerlijke uitstraling van Christus. Hij begreep dat dit tot het verleden behoorde. Goud, lichtend goud zag hij en dit licht was goddelijk. Wie dit zou zien, zou aan een legende niet meer denken. Zij zouden in stilte en diepe dankbaarheid neerknielen. O, hoe machtig was dit! Weer bogen allen hun hoofden en op nieuw baden zij om kracht. Hoe groot was dit wonder! Dit was het heiligste van alles wat hij op zijn reizen had beleefd. Dit was het ware en werkelijke licht van Christus. In dankbaarheid ontvingen allen den zegen. Rust, geestelijk geluk en reine liefde daalde in hem.

Dadelijk zou zijn leider daar
zijn, nog één kronkeling en dan waren zij boven

Vader in den Hemel, ik heb geen bloemen en kom met leege handen, want ik behoor nog niet tot hen, tot al deze gelukkige mensen.

Vader
in den Hemel, sterk mij in mijn werk, vergeef mij mijn zonden en geef mij uwe liefde, zodat ik alle mensen kan liefhebben

wil u u innerlijke geschenken neer leggen voor uw kind christus

GENADE

GENADE

Vergeef mij als ik fouten bega, maar
ik zal zorg dragen ze in goede daden om te zetten.

Hij boog nog dieper zijn hoofd en een gouden
zon bescheen hem.
Duidelijk voelde hij de warmte, het drong in hem en het verwarmde
zijn geheele wezen.

Vele zieken werden er dezen middag geholpen en genezen. En
al die mensen vonden het heel gewoon, want de priesters van
Isis waren daarin machtig. Dectar keerde tot ons terug, doch de
Vader van Isis riep hem tot zich. Een tijdlang sprak de Opperpriester
tot hem, doch ik kon hen niet volgen, voor mij waren
beiden afgesloten. Allen gingen heen. Dectar keerde tot het kind
terug, ik kon mij verwijderen.

In mijn cel gekomen, rustte ik wat uit. Hoe prachtig was alles,
dit waren wonderen. Ik begreep alles, al dit machtige, ver, heel
ver waren zij gevorderd. Door de gevleugelden hadden zij deze
wijsheid ontvangen en het meesterschap van Ardaty gaf aan hen
die macht. Maar allen hadden gaven, waren zieners en ontwikkeld.
Het waarnemen van al die zieken was echter de hoofdzaak.
Zij wisten van te voren, wat zij moesten en konden doen, anders
deden zij niets. In korten tijd had Dectar dit wonder volbracht.
Aanstonds zou hij tot mij komen en dan wilde ik hem vragen

stellen, want ik wilde gaarne weten, wat hij tijdens zijn prachtig werk voelde. Ik zou willen weten of hij inwerking uit die andere
254

wereld aanvaardde, of dat hij zich alleen op de meesters instelde en vele andere vragen meer. Ik verlangde reeds, dat hij tot mij kwam.

beteekende. In dat leven ging ik ten onder. Hetgeen ik nu beleefde, vond ik wonderbaarlijk. Op deze wijze was het voor mij mogelijk, om vele levens terug te zien. Al die levens waren noodig geweest om te ontwaken.

Opnieuw droeg ik het gewaad van een opperpriester. Al spoedig bereikte ik de voor mij zoo bekende omgeving. Op een hoogen berg zag ik mijn Tempel. Ik bevond mij in een prachtige omgeving door bergen omringd. Als Vader Taiti stond ik aan het hoofd en mijn macht was zeer groot.

Nu echter was ik de leerling van Isis, doch ik leefde in beide levens, waarvan dit leven overheerschte.

Onmiddellijk bij aankomst daalde ik in de onderaardsche gewelven en gangen af en bezocht de plaatsen, waar gekastijd, gemarteld en gehangen werd en waar ik mijn vijand door den brandstapel had vernietigd. Ik zag opnieuw al die gebeurtenissen voor mij en de plaatsen waar zij ten onder gingen, die hun leven en het priesterschap hadden vervloekt.

Op mijn bevel geschiedde dit alles. Al die verschrikkelijke gebeurtenissen leefden opnieuw voor mij en ik zag de priesters en priesteressen van voorheen. Allen waren hier gestorven en nu ergens op aarde, of aan deze zijde, om toch op aarde te moeten terugkeeren en goed te maken wat zij misdeden.

Mijn vijand was een Hoogepriester en hij wilde mijn macht bezitten. Maar zijn allerlaatste daad bracht hem op den brandstapel.

Hij ontstal mij mijn liefde en trachtte die door moord te bereiken, doch door mijn gaven en kennis van de magische wetten bleef ik zijn meester.

Naast mij zag ik Lyra, haar had ik reeds weer op aarde ontmoet. Maar waar leefde Lyra? Waar was zij op dit oogenblik? Zij zou immers priesteres worden.

Op den brandstapel zag ik een mensch, die den dood inging.

Lyra en ik volgden dit afschuwelijke proces en verlustigden ons aan dit wreede spel van leven en dood. Hij, die den dood inging, had ontvangen, wat door hem vele anderen hadden beleefd. Wij hoorden hem jammeren en zijn smartkreten uitstooten. **Zelfs mijn eigen woorden, die ik tot Lyra had gesproken, galmden mij 158**

tegemoet. Ook al mijn haat en de daarbij oprechte gevoelens keerden in mij terug. Onze harten klopten van vreugde, toen hij zijn laatsten ademtocht uitblies.

De danseressen in priesterlijke gewaden gekleed, vertolkten een levensdans. Wij beleefden het feest van vernietiging en de afstootende uitstraling van menselijke gevoelens, zoo ook het sterven op aarde en het binnentreden in het volgende leven. In het leven waarin ik nu leefde, ging de **ziel** verder en zij zou zich voor een nieuw leven gereed maken. Dan leerde de ziel andere ouders kennen en zij beleefde opnieuw het geboren worden en sterven op aarde.

Ook ik was teruggekeerd, doch met mij al mijn haat en de sluipmoordenaar

in een geestelijk kled, de kenner der magische

wetten. In mij leefde het waarachtige bewustzijn, doch het waren gevoelens van wellust, macht en dierlijk beleven. In dit bewustzijn had ik hem den dood in gejaagd, doch daardoor ontwaakte mijn ziel.

Uit dat onmenselijke proces ontwaakte de dienende liefde, een liefde die eeuwigdurend is en die nimmer aan kracht verliest, doch alleen sterker en nog groter wordt.

Nu beleefde ik, dat iedere verkeerde daad toch het hogere gevoel in zich heeft en de ziel daardoor naar het hogere opvoert.

Nu ik dit alles waarnam, dacht ik aan de woorden, die mijn Moeder tot mij had gesproken.

„Als de stem van je hart zegt, te dalen, daal dan, doch moet je opwaarts gaan in de liefde, ga opwaarts en moet je de liefde leren kennen, ga in.”

Hier had ik dat alles reeds beleefd en haar woorden waren mij duidelijk. In het leven daar voor mij, een leven van macht, opwaarts gaan en dalen, was mijn ziel tot bewustzijn gekomen.

Hier had ik de liefde leren kennen, was Lyra's innerlijke leven tot volle ontplooiing gekomen en de zekerheid in ons, van een groot geluk op aarde en aan deze zijde.

In een dierlijk bewustzijn was deze liefde ontwaakt, een liefde die wellust heette, maar die in onze zielen ontbrandde en ze in vuur en vlam zette.

Dan ging ik verder en ik betrad de kerkers, waar de priesters
189

en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar. Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardse leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. **Nu**

leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.

In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan,

had hij in latere levens weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen. Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hoger te gaan en dat liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. je hogere laatste

Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden. Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hoger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.

In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar's vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij ging dan opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.

„De klank van zijn naam,” zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust”. Ik aanvaardde dit onmiddellijk.

Wat ik zag en wat ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en de smart van vele mensen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.

190

„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen.”

Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk

de stem in mij hoor spreken en dat Dectar's leven aan anderen bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. Daarnaar heeft de ziel geluisterd.

Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoonlijkheid vertegenwoordigt.”

Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde.

Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die miljoenen menschen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen! Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.

Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden. Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen.

beter worden wist de zieke zelf niets, ze kón het niet weten, maar Gene Zijde wist dat wèl. Vele feiten zeggen u, dat eigenlijk alles mogelijk is en zoo is het ook inderdaad, indien u als mensch in de astrale wetten opgetrokken kunt worden. Dit is geestelijke helderziendheid, die de helderhoorendheid optrekt. Door het gevoelsleven van den mensch is dat te bereiken, omdat de aangeboren helderziendheid in iederen mensch aanwezig is. En die kracht kan plotseling geestelijke beteekenis krijgen, **wat alléén liefde vermag!! Door deze reine liefde werden alle stoffelijke stoornissen uitgeschakeld en kon de vader overwinnen.** Iedere ziel, in het bezit van liefde, is hierdoor te bereiken, het ruwe bewustzijn is niet los te maken, omdat, zooals ik u vertelde, het lagere bewustzijn zichzelf Voor het hoogere afgesloten heeft. Was de kapitein of zijn vrouw een slecht mensch geweest, dan zou het voor ons niet mogelijk zijn geweest iets voor hen te doen. U ziet, God schenkt u als mensch alles, Hij kan Zijn beschermengelen tot u zenden. Maar ge moet gereed zijn om deze hulp te ontvangen, anders is het niet mogelijk. Het zien en hooren van den kapitein geschiedde buiten zijn eigen bewustzijn om, zijn dagbewuste ik was tijdens het zien en hooren volslagen uitgeschakeld. Was deze man, hoewel zich bewust van de geestelijke gaven, onontwikkeld geweest, dan zou de vader hem evenmin hebben kunnen bereiken, omdat hij dan zélf zou hebben gedacht. Een andere kapitein moet uitvaren en voelt plotseling angst. Hij wil dien angst van zich afschudden, maar het lukt hem niet. Hij beleeft nu de astrale inwerking, die Betje door haar

moeder beleefde. Hij wil tóch gaan. Plotseling vóelt hij zich onwel worden en geeft z'n reis op. Nu voelt hij, dat het geen doodgewone angst is. In den nacht komt er zoo'n ontzettenden storm op, dat tal van schepen, ook het zijne, vergaan. Ook hij zou ten onder zijn gegaan, doch de ingegeven gevoelens beschermden hem voor ondergang. Nimmer heeft hij het kunnen vergeten.

Deze bescherming is direct aanvoelend. Dit geschiedt als

94

door de psychometrie. De man is nü voelend medium door Gene Zijde. Hij is door zijn beschermgeest, z'n moeder, behoedt. Deze wetten kunnen wij u laten beleven, wanneer het mogelijk is. De andere kapitein, die in zijn plaats uitvoer, keerde niet meer terug.

Een boot ligt gereed om de oceanen te bevaren. Er is één man aan boord, die weet, dat hij niet terugkeeren zal, hij heeft gedroomd, dat het schip met al de menschen aan boord zal vergaan.

Tijdens z'n droom ziet hij zijn vader. De vader zegt hem in z'n droom:

„Willem, de boot vergaat. Doe nü, wat je zelf wilt!!”

Willem denkt na. Hij heeft genoeg van het leven. Hij spreekt er met zijn dochter over. **De dochter zegt: „U moet het zelf**

weten, vader.” Willem legt deze voorspelling vast. De boot vaart uit en vergaat.

Hadden deze beide menschen dé rest moeten waarschuwen?

Had hij de maatschappij moeten waarschuwen, voordat de boot uitging? Men had Willem niet aanvaard, de menscheid is nog niet zoover. Het zou een chaos beteekenen voor de dagelijksche orde. Maar Willem trad ons leven binnen. **Willem**

had nog kunnen leven en Willem mocht sterven, hij verlangde evenwel om den sprong over zijn kist te maken.

Deze droomen zijn helderziend ontvangen, in slaap spreken wij tot uw eigen bewustzijn of wij drukken eenvoudig dit weten op u af.

De zieners en zienersessen, die met ons leven in verbinding zijn gekomen, beleven door deze gave de occulte wetten. Nu zijn er tal van zienersessen, die den helderziende voorbij streven, scherper zien dan de ziener, omdat de moeder het dichtst bij de natuur staat en haar moeder-leven geschonken heeft. Voor de geestelijke gaven bezit zij deze gevoeligheid, voor het directe aardsche scheppen in kunst werkt dit gevoel belemmerend en komt zij er niet van los, zoodat zij den man niet kan evenaren. **Vrouwelijke Michel Angelo's leven er niet op aarde, want dat is niet mogelijk, het moederlichaam houdt de ziel aan de aarde en stoffelijke wetten gebonden, ik zei het u al.**

95

wijsheid. Het kind kijkt door de ouders heen, ziet de zusjes en broertjes en ontwaakt erdoor. Het kind ziet, dat vader en moeder en de broertjes nog moeten ontwaken, dat zij niet weten, wat het zelf reeds weet en het begrijpt nu, dat ze hun leven op aarde moeten afmaken.

Het kind, dat vroeg de aarde verlaat, bevindt zich in een cosmische begenadiging. U hoeft niet te denken: dat arme kind!

Dit leven staat boven u en heeft u iets te schenken. **Dit kind is verder dan u, het heeft afscheid genomen van de aarde en is gereed gekomen met het oorzaak en gevolg** of met dat, waarvoor het laatste leven is beleefd en van God werd ontvangen.

Vroeg sterven is dus een genade! Indien u het tenminste aanvaarden kunt, de astrale wetten kunnen het u afdoende verklaren.

Deze zielen als stoffelijke kinderen zijn voor heel veel leed en smart bespaard gebleven. Denk niet, dat het leven op aarde in vergelijking met ons leven in de sferen van licht iets te beteekenen heeft. Een kind treft in de sferen geen leed, het kan niet in de duistere sferen af dalen, het is een engel in den geest. Het kind, dat zijn kringloop op aarde nog niet heeft volbracht en slecht is, kan den sferenhemel van het kind niet binnentreden, deze ziel zal terugkeeren naar de aarde, om er te ontwaken en te beleven en zich de wijsheid van dat leven eigen te maken. Maar ook hiervoor kennen wij weer andere wetten, elk j aar bezit ze, d.w.z. de ouderdom van het kind bepaalt, waar het kind na den dood zal binnentreden.

Is het nu niet diep droevig, dat dergelijke charlatans de wetten van leven en dood mismaken? Zich door het leven van ons een vermaak scheppen? Het kind, dat sterft, leeft aan deze zijde in een geluk, waarvan ge u geen denkbeeld kunt vormen. Dat zelfde kind voelt zelfs de ellende van de achterblijven den. U hoeft uw gestorven kind niet te beweenen, het kind beweent u.

Maar het kind zal geen leed en smart behouden, doordat de astrale moeder deze ziel de wetten verklaren zal. En wanneer het weten in het kind gekomen is, ziet en voelt het uw leven aan

en komen het begrijpen en het geluk.

U bidt voor uw kind, maar ook dat is niet nodig. Bid liever
234

voor uzelf!!! Ik zeg het anders: het kind heeft uw gebed niet meer nodig, want ü bent de ongelukkige, niet het kind!!! Het kind leeft temidden van wijsheid en ontzagwekkend geluk, u in armoede, wellicht in stoffelijke en geestelijke armoede. Hiervan heeft het kind geen weet, niets, niets stoort dit engelenbewustzijn.

Dit is het geschenk van God, maar het kind heeft zich de wetten ervan eigen moeten maken.

Het kind, dat verwaarloosd is op aarde, maakt zich van die ellende bij aankomst onmiddellijk los. Nu gaat het kind in het eigen bewustzijn verder, met naast zich de geestelijke moeder, en groeit op naar het volwassen bewustzijn.

Vergeet nu dit niet: wij als mensen hebben in deze ruimte meer dan miljoenen ouders beleefd. Waar zij leven en wie het zijn weet u op aarde niet en dit is maar goed ook, of het zou nu een vreeselijke chaos worden. Niettegenstaande dat, zal de mensheid deze wetten toch eens moeten aanvaarden, omdat Christus haar u door Zijn Heilig Evangelie heeft gebracht.

Nu is het mogelijk — ik kom hier op terug — dat het kind de moeder uit het vorige bestaan voor zich ziet en dan worden deze zielen weer verenigd. Hoort u het?

Dit zal voor vele moeders, omdat ze nog onbewust zijn van de Goddelijke wetten, smart beteekenen. Immers, het is haar kind. Maar ik zeg u, wij hebben duizenden vaders en moeders gekend. De moeder zal nu denken, dat zij haar lieveling moet afstaan. En dit is een onbewuste gedachte, echt aardisch. Voor God verliest u geen liefde. Maar God wil, dat ge de universele liefde beleven zult en u die liefde eigen maakt. Aan deze zijde zijn wij zoover. U hebt dus te leren al hét leven van God lief te hebben, want al die mensen op aarde zijn Gods kinderen. Een moeder dus, die alleen haar eigen kind liefheeft, heeft voor God geen liefde, kent geen liefde, deze liefde is egoïstisch. Zoo de moeder haar eigen kind wil terugzien, wil zij liefde ontvangen van haar eigen kind, dat thans in de armen van een geestelijke moeder gelukkig is, zal ze zich volkomen moeten overgeven, eerst dan kan zij haar eigen kind liefhebben, óf deze moeder sluit zichzelf voor de universele liefde af! Dus al is deze geestelijke

235

moeder in de sferen dichterbij uw kind en zijn deze zielen tot geestelijke eenheid gekomen, toch is men hier niet bezig om u als moeder uit te schakelen.

De Goden

zeggen, dat ook de Pharao die wetten niet kent. Ik moet volgen,
347

omdat de Goden mij die vleugelen hebben geschonken; de
Pharao heeft voor de Goden een andere taak te verrichten."

„Neen, priester van Isis, de vleugelen zijn niet in mijn bezit, ik
moet dit erkennen."

Den oppervriester vroeg hij: „Is deze verklaring onduidelijk?"

Mijn Vader was gereed en antwoordde: „Nu is het antwoord
heel duidelijk, groote Pharao, maar wij leven nu buiten de wetten."

De Koning keek weer naar mij, dacht even na en vroeg: „Priester
van Isis, is het voor u mogelijk in mijn huis deze zitting te
beëindigen, zoodat ik kan rechtspreken?"

„Groote Pharao, de Goden zijn gereed. Zooeven is mij gezegd,
dat de Goden tot ons komen. Kan de Pharao het licht iets verduisteren,
zoodat ik kan inslapen?"

De hoogwaardigheidsbekleeder, die de zitting had bijgewoond,
sprak met den Pharao en ik begreep waarover hij sprak.

De Koning vroeg aan den opperpriester: „Beste Iseués, gij zegt
niets van het wonder, dat gij allen hebt mogen aanschouwen?

Is het wonder, dat voor uw oogen geschiedde, niet machtig?"

Mijn Vader was ook nu gereed en antwoordde: „In alle eeuwen,
dat de geschriften ons bewijzen, is er maar één priester geweest
waaraan men dit wonder geschonken heeft, doch deze priester
keerde terug vanwaar hij kwam en de duisternis nam hem op,

maar Isis zweeg over hem."

Mijn doodvonnis, zoo dacht ik. Dectar bad voor mij, maar ik voelde mij rustig en wachtte af. De dieren van den Pharao kwamen tot mij, alsof zij mij wilden beschermen en legden zich aan mijn voeten neer. Toen de Koning dit waarnam, vroeg hij aan den opperpriester: „Kunt gij mij verklaren, beste Iseués, waarom mijn dieren dezen priester liefhebben? Ik weet, dat zij van kinderen houden en oudere menschen niet zullen naderen. Kan een kind onduidelijk zijn en vergiftigd?”

Ook nu was hij gereed en antwoordde: „Er zijn gevleugelden, groote Pharao, die beiden, de jeugd en den ouderdom, bezitten en **in het vergiftige insect kunnen terugkeeren, maar dan is hun steek doodelijk en behooren zij niet in den Tempel van Isis."**

348

Alle aanwezigen keken naar mij, doch de Pharao vroeg mij:

„Bent u gereed?”

Ik legde mij neer waar ik was; de dieren bleven bij mij. Spoedig was ik in trance en trad buiten mijn organisme. Den Pharao hoorde ik tot den opperpriester zeggen: „Beste Iseués, gij ziet het, ik denk dat gij thans vragen kunt stellen.”

De opperpriester vroeg: „Waar zijt gij, priester van Isis?”

„In de ruimte.”

„Toen er in u duisternis kwam, waar waart gij toen?”

„Ik moet uw vraag herstellen, want in deze wereld zijn vele duistere werelden. Ik kan niet weten welke duisternis mijn meester bedoelt.”

„Ik bedoel het allereerste oogenblik; daarvan hebt u gesproken.

Kunt u tot daar terugkeeren en waarnemen, waardoor wij ons licht hebben ontvangen?”

Onder de aanwezigen ontstond er spanning, er werd mij een vraag gesteld die mijzelf of mijn vleugelen kon vernietigen, indien ik het antwoord schuldig bleef. Alvorens ik antwoordde, stelde ik mij op Dectar in en vroeg hem: „**Je moet mij helpen,**

Dectar, en daarvoor is nodig dat jij rustig blijft, meer hulp heb ik niet nodig. De Goden zijn aanwezig."

Nu wachtte ik op mijn leider, doch hij vroeg reeds opnieuw:

„En? priester van Isis, bent u in de duisternis?”

Ik zag dat de Koning naar hem keek, maar ik antwoordde: „Toen de Goden ons allen en al het leven hebben geschapen, was daar tijd voor nodig. Voor het instellen van machten en krachten, dat het gereed maken beteekende, waren miljoenen manen nodig, voordat wij menschen den volwassen toestand hebben bereikt. Wil ik thans „ingaan”, dan vragen de Goden van Isis van mij en u allen nederigheid en het gereed maken voor al deze heiligheid. Ik sta voor een poort en die poort is gesloten, doch indien de Vader van Isis zijn machtig gebed tot de Goden opzendt, zullen de Goden mij binnen laten, waardoor Isis groot wordt. Ik lig neergeknield en zal mijn nederig gebed opzenden, om voor u allen te mogen waarnemen.”

Ik keek naar hen allen en voelde, hoe mijn woorden werden be349

grepen en gevoeld. De Koning vond mijn antwoord prachtig, de Koningin was in diep gebed verzonken en bij de dieren verwekte mijn antwoord een speelsch gevoel, maar rondom mij was er stilte, heilige stilte en de opperpriester vroeg: „Zouden de Goden mijn gebed willen verhooren, zoo vraag ik aan u die krachten te schenken, dat gij kunt waarnemen, waar nog nimmer een priester heeft mogen zien.”

Ik volgde dezen Koning op zijn onmenschenlijke reis, want hij bracht leed en smart, niets dan ellende en toch was hij zoo zacht zoo ongelooflijk goed, maar dat begreep niemand; de menschen
261
wilden het niet begrijpen. Dit geheim kende men alleen hier en in andere Tempels. **De menschen wilden alles van elkaar weten en vertelden elkander hun belevenissen,** maar niet één sprak in liefde over hem, dien ik eerst nu duidelijk leerde kennen, zoodat er in mij heilige ernst kwam. Nu ik met hem was verbonden, zou ik hem bijna dankbaar kunnen zijn, want het gaf mij ontwikkeling. Wat ik nu voelde en beleefde was machtig. Als Dectar mijn vriend nog was, zou ik thans heel gelukkig kunnen zijn, want het deed mij nog altijd pijn, **dat ik mijn vriend had verloren. Mijn ouders hadden den dood reeds leere**n kennen en ik begreep nu, hoe wonderlijk diep het zieleleven van mijn Moeder was. Ik herinnerde mij haar woorden: „Waarheen zouden wij gaan, **beste Venry, als alle wegen versperd zijn?**” Dan zei zij nog: „Indien je in leven wilt blijven, sterf dan met mij, Ardaty.” **Als men dood ging, leefde men eigenlijk eerst.** Moeder was

groot, zij was innerlijk bewust en ook ik hoopte dat bewustzijn te bereiken en mij eigen te maken. En zij waren in leven, zij en Ardaty.

Toch waren zij gestorven, doch niet in een doodkist, hun sterven was door de natuurelementen veroorzaakt.

Het aardsche leven hadden zij afgelegd en een nieuw leven ontvangen, een wonderschoon kleed en het geluk van hun eigen paradijs. Wie niet voorbereid was, voelde angst en beefde voor den dood. Deze kastijding was eigen noodzakelijk voor iedereen, want dan leerde men denken en alles liefhebben wat goed was. Voor velen beteekende het innerlijke ontwikkeling, zoodat zij in korten tijd ontwaakten, innerlijk groter en bewuster werden, zooals ik thans beleefde. Dan kon hij ook niet onverwachts tot hen komen, zij wisten dan van te voren, dat hij zou komen, eigenlijk waren zij steeds gereed en dan was er geen wachten.

Je kon met hem praten, want deze Koning was heel wijs. Hij kende iedereen, kende de dieren, het planten-, bloemen- en elk ander leven, omdat hij het innerlijke leven kon volgen.

De grootheid van de ziel doorzag hij, hij behoefde maar te zien en te voelen; daarin was hij onfeilbaar.

Voor hem was het geen sterven, ook geen leed, geen smart, maar 262

een reis naar de eeuwigheid. Ik was daar nog kort geleden geweest, ook al waren al die belevenissen voor mij vreeselijk. En toch, zoo hoorde ik hem zeggen: „Bij de menschen word ik gehaat, Venry. Waarom haten de menschen mij? Omdat ze mij niet kennen. Zie jij niet al die prachtige dingen, zooals de bloemen, de mooie boomen en al die prachtige huizen en gebouwen, en de Tempels niet te vergeten? En dan alle menschen en dieren, die ik tot mij riep. Als ik droevig ben, Venry, dan is het alleen, omdat zij mij niet willen kennen. Niet één mensch op aarde, beste Venry, die mij waarachtig lief heeft. En ben ik niet bezorgd voor hen? Natuurlijk, ze moeten zorg dragen, dat er geen haat in hen is, dat zij met mijn leven in harmonie zijn. Maar zij moeten dat willen, Venry, hen daartoe dwingen dat doe ik niet.

O, moet je zien, Venry, hoe hun huizen zijn waarin zij wonen, niet van die krotten en holen, waarin zij op aarde leven, neen, mijn jongen, het zijn groote, heel groote gebouwen en zelfs Tempels, die zij van mij ontvangen. En al die gebouwen zijn versierd, de vogels komen tot hen en zingen mijn lied, het lied van vreugde en geluk, van één-zijn, van heilige liefde, beste Venry. En toch haat men mij, maar zij zullen mij leeren kennen zooals jij mij nu ziet en je Moeder mij reeds kent. Aan alles denken de menschen op aarde, doch niet aan mij. Alléén dan, wanneer

ik kom. En geloof mij, beste Venry, ik stel steeds mijn komst zoo lang mogelijk uit, want ik weet wien en wat zij lief hebben. Ze denken, dat ik hen zal helpen om kracht af te smeken, maar dat is te dwaas, te eenvoudig, te kinderlijk, beste Venry, zij moeten het zelf willen. Maar niet op het allerlaatste oogenblik, Venry, niet, wanneer ik vraag om mij binnen te laten, want dan helpt het niet meer en is het reeds te laat. Ik moet dan handelen en mag er geen medelijden in mij zijn, beste Venry. Ik ben dan hard en verschrikkelijk, zoodat de menschen schreien en niet weer kunnen ophouden. Denk je, beste Venry, dat ik geen hart heb, waarin bloed stroomt? Het klopt van vreugde en geluk, zooals bij de menschen. In hun oogen ben ik de vernietiger van al hun geluk, men haat mij zooals niemand gehaat wordt en toch,
263
Venry, zie in mijn hart en leer mij nu kennen.

It looks like this message is in Dutch

Dectar trad mijn cel binnen. Direct zag hij, dat er een wonder was geschied en hij zei: „O, Venry, wat zie ik? Zijn deze gaven in je ontwaakt? Want deze bloem is niet van deze aarde.” Hij keek mij aan en zei: „Je bent vele eeuwen ouder geworden, Venry, en dat in dien korten tijd? Ik zie nu mijn meester. Mag ik de bloem zien, Venry, en haar aan mijn hart drukken? De Goden komen tot ons, nu reeds beleven wij wonderen. Wat dan, Venry, als je ontwikkeling gereed is? Wat zal er geschieden over eenige jaren?”

Dectar nam de bloemen in zijn handen en schreide van geluk. Hij zette zich neer en zonk weg. Ik volgde hem en zag dat hij uit zijn lichaam ging. Dectar viel in een merkwaardigen toestand. Zijn mond sprak en ik hoorde hem zeggen: „O, heerscher, leider en meester, gij kunt mij martelen, nu ik dit wonder heb mogen aanschouwen. Ik ben gereed u in alles te volgen. Onzichtbare hulp, mag ik u danken? Ik buig mij diep neer en ben heel gelukkig in uw schaduw te mogen leven.”

Toen trad Dectar uit en ik zag, dat hij door een andere macht opgenomen werd en op een wolk plaats nam. Dectar zweefde nu reeds in de ruimte en beleefde één van zijn allergrootste verlangens. Naast Dectar zag ik een andere kracht. Of het een wezen was kon ik niet zien. Maar een groot licht kon ik waarnemen en daarin leefde Dectar. Daar in de ruimte werd gesproken, ik zag en voelde, dat Dectar luisterde.

Dan zag ik, dat zijn gelaat heel ernstig werd, maar uit hem straalde geluk, hemelsch geluk. **Mijn lieve vriend zweefde in de ruimte. Het was wel merkwaardig, heden waren er wolken, sneeuw witte wolken en daarop had hij plaats genomen.** Dan zag
249

ik, dat hij naar de **aarde terugkeerde en wakker werd. Hij zei tot mij: „Beste Venry, mijn broeder, aan mij is gegeven op een wolk plaats te nemen.** Heb je mij kunnen volgen? O, hoe machtig is deze meester. Hoe moet ik de Goden danken. Welke offers zal ik thans kunnen brengen? Ik ben gereed, beste Venry en zal hem in alles volgen, hoe moeilijk het ook voor mij zal zijn, ik ben gereed.”

„Wat is er, Dectar, heb je iets?”

„Zou er in mij geen ontroering mogen zijn, Venry? Ik heb zooeven een wonder mogen beleven.”

„En toch is er iets, Dectar.”

„In mij is de stilte gekomen, beste vriend, alleen rust en blijdschap.”

Ik vond hem vreemd en voelde iets merkwaardigs, doch wij beiden hoorden tot ons zeggen: „Kinderen van Isis, de Goden zijn met u. Vergeet nu alles.”

Dectar hield nog steeds de bloem in zijn handen.

„Ze keert nu terug, Dectar, zie hoe ze oplost.”

Wij beiden zagen, dat de bloem in zijn handen oploste. Toen ze voor onze oogen verdwenen was, zonken wij bijna ineen. Opnieuw hoorden wij tot ons zeggen: „Als je zoo doet, keer ik niet weer tot je terug. **Zoo bewaart men geen geheim, een ieder voelt je geluk en leest het van je gelaat af.** Ben je vergeten, dat je op Isis leeft. In je is lichtzinnigheid, het gebrek aan volwassen bewustzijn.”

Wij herstelden ons en gingen heen.

trump zegt moordenaars en **uit** mental huis

portret van haar moeder. „Waar is ze, Jozef?” Jeanne kreeg tranen in de oogen. „Ik voel moeder, Jozef, ze is dicht bij mij, kan dat? Zegt ze niets?”

Ik zag dat de geest, die haar moeder was, hare armen om haar heen sloeg en haar kind kuste. Toen ik dit waarnam, riep Jeanne plotseling uit: „Ik voel haar, Jozef, ik heb het gevoel dat zij haar armen om mij heen geslagen heeft, net zooals vroeger als ze mij een zoen gaf; op mijn wang voel ik het!”

Ik beefde van ontroering. Jeanne was heldervoelend, nog een graad hooger en ze zou helderziende zijn. Maar ook deze verbinding werd verbroken en er volgde nu een korte stilte.

Jeanne voelde de stilte des geestes, die in haar was gekomen

door de komst van haar moeder. Dit alles moest zij eerst verwerken, maar na een korte pauze zeide ze heel onverwachts: „Weet je, Jozef, welk gevoel ik heb, nu mijn Moeder en Greetje bij me komen?”

„Neen,” zeide ik, maar ik voelde wat ze wilde zeggen.

„Dat ik spoedig vertrek, — sterf,” het ze er op volgen.

Wonderlijk, dacht ik, en weer doorboorde ze mij met haar blik. Hoe juist waren haar woorden, toch weerstond ik haar blik en ging kalm verder. „Och, wat zal ik je daarvan zeggen, dat heeft niet altijd met den dood te maken. Veronderstel dat iedereen zou overgaan, wanneer de familieleden zich manifesteerden. Dat is toch niet mogelijk? Ze zijn vaak in de sfeer der aarde en doen hier dan werk.” Maar onderwijl dacht ik: in dit geval is het wel om je te komen halen, want lang zal het niet meer duren. Jeanne werd tē gevoelig. Ze sprak niet alleen de waarheid, maar zij voelde die waarheid, want die lag in haar.

Ze was echter nog niet tevreden en zeide: „Zoo, denk je dat? Ik word zoo gevoelig den laatsten tijd. Soms denk ik, dat ik hen zie, maar dan ben ik bang, dat ik me wat verbeeld en dat wil ik niet.”

Alcar gaf mij te kennen, haar de waarheid niet te zeggen en heen te gaan. Ik maakte mij dus gereed en nam afscheid.

62

Het is toch wel merkwaardig, dacht ik: nu zij de aarde spoedig gaat verlaten, voelt ze de geestelijke wereld. Doch ik kende al deze toestanden; bij vele anderen had ik deze krachten en inwerkingen mogen waarnemen. **Wanneer zij weldra hun groote reis zouden aanvangen**, zooals Jeanne dat zoo mooi kon zeggen, dan voelden zij in den geest en ging hun gevoel in dat leven over. Zoo was het ook thans met haar. De gevoeligheid, die zij als kind reeds bezat en die zij steeds had gedragen, was haar nu bewust geworden. Ik vond haar echter zeer dapper; ik hoorde weinigen op dergelijke wijze spreken. Zij was niet beangst voor den dood; voor haar was de dood een vertrouwd vriend.

Op een anderen morgen, dadelijk toen ik binnentrad, vroeg zij: „Je moet me eens zeggen, Jozef, als ik sterf ben ik dan dadelijk van mijn stoflichaam los?”

„Begin je weer te praten? Eerst goedenmorgen en dan zullen we wel weer zien.” En ik ging haar eerst behandelen. Na de behandeling kwam zij er toch op terug en vroeg: „Nu, wat denk je, ben ik los? Ik heb daarvan gelezen, zie je.” Ze zag mij als een kind aan en glimlachte.

Voorwaar een schoone vraag, dacht ik. Niet vaak zou deze vraag door zieke menschen worden gesteld, want van doodgaan

wilde men niet hooren. Ik bewonderde daarom Jeanne, dat zij zich zoo geheel kon overgeven. Toen zeide ik:- „Ja, je bent los.”

„Weet je dat zoo maar ineens?” Ze zag mij verwonderd aan en wachtte op antwoord.

„Ik zal je zeggen ,waarom ik dat weet: omdat ik het zie en voel. Ben je nu tevreden?”

„Neen, nog niet, ik wil gaarne weten waarom en waar het aan ligt, je voelt wel wat ik bedoel.”

„Luister dan. Zooals ik jou innerlijk voel, je geestelijke afstemming waarneem en je uitstraling zie, zeg ik je, dat je los bent van je stoflichaam.”

„Hé, wat is dat eenvoudig, ik dacht een heel verhaal te zullen hooren. Maar toch ben ik gelukkig, want daar lag ik de laat-

63

ste dagen over te denken, het hield me steeds gevangen.

Ze gooien me met hun liefde... steenen

193

zijn het. Als ik voel, dat ze tot het besef komen, begrijpen, dat ze met elkaar en boven op elkaar mij .niet kunnen ontkleeden, want dat willen ' ze, maakt de een zich van den ander los. Met vieren tegelijk... Sonja's omarming steunend... heb ik niets meer te zeggen, **ze zijn mij de baas. Ik geloof, dat er van mij niets meer was overgebleven, indien de redding niet was gekomen.** Ik word ontzet door de broeder en een zuster. De vrouwen worden verjaagd. Sonja neemt dat niet, ze is wild geworden. Er komen andere zusters en ook Hans. Ik kijk hem niet aan, de broeder voert mij weg. We gaan regelrecht naar ouden Piet terug. De man vraagt me niets, de man doet wat hem opgedragen werd en ik heb niets te zeggen. Maar ik heb Erica niet gezien, ook Anna niet, droevig was mijn studie daar.

Ik zit weer bij ouden Piet, die mij vragen stelt. Hij wil weten of ik zijn nichtje heb gezien, Ik zeg, dat zij er niet was, maar dat ze vroeg zal komen. Dat is in orde. Piet verstaat onbewust de kunst om een mensch aan het praten te houden. Als Hans voor ons staat, is Piet gezellig aan

het kletsen. Wij doen alsof de dokter er niet is. Ik zeg tegen Piet: •
„Ja, ik kon haar toch niet zeggen, dat je al je geld verloren hebt?
Kon ik haar zeggen, Piet, zeg het nu zelf, dat je bestolen bent?”
„Nee, dat niet, dat kan niet. Maar wat zei ze?”
„Dat ze zou komen. Ik heb alles gedaan om het te zeggen. Wat het
ze mooie honden. Wat voor mooie honden het ze toch, Piet.”
„Ja, maar die vertrouw ik niet, ze bijten. Ik ben er wild van geworden.”
„Zij zegt. Piet, dat je dat nooit had mogen doen. Heb je die kluifjes
op tafel gezien? Wat kan ze lekker koken, hé?”
„En of, 'n goeie meid is het. O, ze is zoo goed! Ik krijg 'r, daar wed
ik om. Ik ga Zondag naar de kleermaker. Ze zal het goed bij me hebben.
Nou, laat 's kijke, we trouwe over vier weke... en jij bent bruidsjonker.
„O, graag, Piet, graag, ik zal er wel voor zorgen.. ^ met mij heb je niks
gin last... nee, heusch niet, Piet. Ik trap niet op strikjes. Ik zal er voor
zorgen.”

Hans hoort en ziet ons, maar kan er niet bij. Dat 'n mensch van de
cene ellende in de andere vliegt en in al die ellende zichzelf nog is.
dat kan niet. Frederik is beslist gek! Zoo'n comedie, neem ik van hem
over, kan hij niet spelen. Dat kunnen alleen gekken. En weg is Hans!
Hans is weg en blijft den heelen dag weg. Als ook dat maar goed gaat.
Ik geloof, dat hij z'n woord niet zal houden en bij den hemel, wat moet
ik dan beginnen?

Ik zit stil in mijn hoekje om na te denken. Ik vraag aan de zuster of
194

ik de dokter mag spreken. Ik doe het zoo bewust mogelijk, omdat ze zal
denken, dat het goed met me is. Maar ze reageert niet. Ik zeg:

„Maar ziet u dan niet, dat er met mij niets aan de hand is?”

„Dat zeggen ze hier allemaal, Zeul.”

„Dus niemand is gek hier?”

„Neen, hier is niemand gek, jij ook niet.”

„O, maar dan ga ik vandaag nog naar huis toe.”

„En dat zou je wel willen, hè, maar dat kan niet Zeultje. Je hebt ze
niet meer bij elkaar.”

„Wat?” /

„Weet je dat niet, Zeultje?”

„Wat zeg je, zuster? Ben ik dan toch gek?”

„Zeul is niet gek, maar Zeul ziet ze vliegen. De dokter is er niet.

Ik praat wat ik kan, maar het helpt me niet. Ik zit er leelijk in, ik ben

'n verloren man. **Ze denken nu, dat ik gek ben. Waar is Hans? De**

dokter is er niet. Ik geloof, dat Hans naar Karei en Erica is gegaan.

Mijn God, wat nu. Als ik hier maar weer uit kom! Ik zit te denken, maar

ik weet nu niet meer waar ik aan beginnen moet. We eten, we drinken,

ik ben er en ik ben er niet. **Hans komt niet meer. Ik vraag het aan den
broeder, maar die doet of hij gek is. Ik krijg geen antwoord meer op
mijn vragen en word geheel als 'n gek behandeld. Ik ga spijt krijgen van
mijn onderzoek.**

Ik zit in mijn hoekje na te denken. René heb ik niet gezien. Dan gaan

we slapen. Hans blijft weg. Ik lig na te denken en ben doodstil. De

zuster komt niet, wel een broeder. Maar die laat me ijskoud... Ik weet

alleen te moeten aanvaarden, dat Hans me óf vergeten heeft, óf hij is

naar Karei en Erica om het droevige bericht te vertellen. Frederik is niet op reis gegaan, maar Frederik is gek. Ik zie ze voor mij. Mijn God, wat moet ik beginnen. En toch? Ik ben rustig. Ik ga het anders zien, ik ga me weer verkleeden.

occult gevecht

Ik droom, dat ik buiten wandel. In mij leeft het gevoel, dat ik zeker duizenden jaren ouder ben. Ik ben in de natuur, ik zit op mijn bankje. Ik heb René bij me en het kind speelt. Ik zit daar en hij is er niet. Ik vraag hem naar bepaalde dingen, maar hij geeft me geen antwoord. Onverwachts zegt hij echter:

„Ik hoorde je wel, Oom Frederik.”

„Zoo, hoorde je mij, René? Waarom gaf je mij dan geen antwoord?”

„Ik ben er al zo lang, maar jij bent er niet. Waarom bleef je zo lang bij me weg?”

195

elke keer terug gaan naar de tempel of naar de weide

„U spreekt in raadsels en u bent een raadsel.”

Doch de schim zei: „Indien alle priesters waren zooals u, geloof mij, hun leven was dan tekort, wilden zij het priesterschap behalen. Op deze wijze komt u er nooit. Deze voorzichtigheid ken ik, zij riskeert niets, maar zij ontvangt ook niets. Zij is levend dood. In de wereld waarin u thans bent, beleeft men de dingen. Aan deze zijde leert men door ervaring, maar in u is angst. Waar is uw wijsheid, leerling van Isis?”

Ik schrikte, men kende mij en dat tusschen leven en dood? In deze wereld kende men mij? Ik stond onmiddellijk op en ging verder. Den vreemdeling zag ik niet meer. Wonderlijk, dacht ik, hoe weet men hier wie ik ben? Zou hij wellicht mijn leider zijn? Doch dat geloofde ik niet. Ik concentreerde mij op het voortzweven. Nu leefde ik in de ruimte en ik bezat de groote vleugelen. Heerlijk was dit voortgaan op eigen krachten. Hoe verder ik kwam, des te lichter het werd. Al spoedig ging ik in andere werelden over en ook hier zag ik mensen. Een groot en krachtig

licht straalde mij tegemoet, waarvan ik de zalige rust en kracht aanvaardde.

Als ik wilde dalen en op mijn beenen verder wilde gaan, dan had ik dat maar te willen. Onder mij lag een prachtig landschap. Ik zag boomen en bloemen en kleine wateren, het was hier als een paradijs. Hier zou ik willen blijven dacht ik en daalde af. Een eind verder waren heel veel menschen bijeen en tot hen wilde ik gaan. Ik zag mannen en vrouwen en allen droegen prachtige gewaden en zij waren jong en schoon. Hun rust straalde mij tegemoet. Ik vroeg aan een jong persoon, een prachtige verschijning:

„Kunt u mij zeggen waar ik ben?”

„Wel zeker,” antwoordde hij allerhartelijkst, doch vroeg: „Gij zijt van de aarde?”

j, Hoe weet u dat?”

„Dat zie ik aan uw uitstraling. Doch thans bent u in het leven na den dood.”

Ik stond hem verbaasd aan te kijken; zoo'n duidelijke taal te hooren spreken beleefde ik niet ieder oogenblik. Dat was een

283

Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de groote vreugde, zoo ook mijn heilige en reine stilte maar te bezoedelen. En toch, ik blijf, ik blijf overheerschen, al die gedachten en medicijnen, ik roep, beste Venry, en mijn stem, mijn bevel wordt opgevolgd.

Ziekte en andere verschijnselen, die het hart zeer doen, willen zij van mij niet ontvangen.

En aanvaard ook dit, mijn jongen, het behoort mij niet eens toe, het is van mijn Meester, daardoor moeten zij mij leeren kennen. Je voelt zeker wel, wij beiden zijn in alles één en moeten één zijn, want en „Leven” en „Dood” zijn onaf scheidenlijk met elkaar verbonden. Wil ik het je nog duidelijker

verklaren, dan zeg ik het volgende.

Uit het ééne ontstond het andere. Nog duidelijker, Venry, is, „na het „leven” of door „Het Leven” kwam „de dood”. De dood kwam uit het leven voort omdat er Leven was.”

Voel je het, Venry? Maar je moet hen zien, mijn jongen. Ik waarschuw hen steeds, en toch luisteren zij niet. Zij vergeten al die vermaningen telkens weer opnieuw en leven hun eigen leven en storen zich aan niets. Maar daarin zijn zij zot of krankzinnig, want wie spot er nu met deze zoo ongekende, ontzaglijke, onmetelijke, ja Goddelijke wet. Maar zij zijn en blijven lichtzinnig. Natuurlijk, er zijn er ook, die zich geheel overgeven, maar dan hebben zij ook heel veel geleerd.

De één komt rustig, een ander plotseling, sommigen door het gif van anderen. Weer anderen, door een ongeluk, en toch, beste Venry, allen komen tot mij. Zij beleven maar één iets en dat is „ingaan”, in mijn Koninkrijk, waar geen „Dood” is, want ik ben „Het Leven”. Ik ben één met God, en wij zullen één blijven.”

Zoo sprak de dood tot mij en ik hoorde alles.

„Natuurlijk, zoo is het,” zei ik tot hem. „Zie de ruimte, waarin ik nu neerlig, ze is des bedelaars. Maar gij maakt geen verschil, allen, ook de rijken, allen liggen als ik in hun kist en moeten tot u komen. Het kleinste insect graaft zich „in” en is rijk, maar gij weet waarom dit zoo is. Ik kan u niet haten, ik ga liefde voor u voelen en ben reeds dankbaar, dat ik u zoo van dichtbij heb mogen leeren kennen en dat u tot mij gesproken hebt.

Mag ik.

268

uw vriend zijn?

Ik voel nu reeds uw warme hart, uw hart klopt van reine liefde, in en om mij, maar ik hoor het heel duidelijk kloppen. In mijn doodkist is het niet koud, u bent heel warm.

Maar arm bent u, mijn vriend, voor hen die u niet kennen. In wezen bent u onnoemlijk rijk, de veelheid van uw rijkdom overstraalt mij, het is in mij gekomen en het verzacht mijn verdriet en het verstomt mijn haat, zoodat ik alles kan vergeten en vergeven. Indien ik u thans ga kennen en uw machtigen wil ga voelen, komt dit, omdat ik in uw nabijheid leef en één ben met u, in leven en dood. Geen betere kastijding had men hier voor mij kunnen uitdenken. Ik leer en word bewust, en ben u zeer dankbaar. Ik voel uw warmte in mij komen, die mijn ziel versterkt. Ik wil aanvaarden en zal steeds in vreugde en rust, maar ook in leed en smart aan u blijven denken. De krachten, die ik thans voel, zullen mij helpen om mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zal behalen. Daarna zal ik, omdat ik u ken, de groote vleugelen bezitten. Gij zijt voor velen verschrikkelijk, maar de onmetelijke ruimte is in u en uw vergezicht is machtig."

Uren lang sprak ik met den dood. In mij kwam diepte en geestelijke ouderdom. Mijn cel was geheel leeg, dit sloot alles en iedereen uit, ik was geheel één met den dood. Heilige ernst was er nu in mij gekomen en die zou in mij blijven. Hoe wonderlijk

vlug was ik veranderd. Mijn ziel hunkerde naar diepte en ik zelf werd daarin bewust. Diep waren de gedachten en gevoelens van den dood. Het kinderlijke en speelsche was uit mij weg en gedood, in slechts korten tijd had ik mijzelf leeren kennen en ik voelde mij heel gelukkig.

De nacht maakte plaats voor den dag, maar ik was nog steeds bezig te denken, den dood te volgen in zijn duizenden stadia van sterven en doodgaan. De lichtjes brandden nog steeds, een tiende van hun inhoud hadden zij eerst verbruikt.

Ik hoorde dat er aan mijn celdeur gerammeld werd en dat er iemand binnentrad. Wie het was, **kon ik niet zien, ik lag te diep in mijn kist.** Het was mij alleen mogelijk te voelen en mij daarop in te stellen. Dectar was het niet, zijn invloed en uitstraling was

269

, kon ik niet zien, ik lag te diep in mijn kist.

anders. **Een vreemd gevoel kwam in mij en daaraan stelde ik die onbekende persoonlijkheid vast. Die gevoelens bouwden zich voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen. Dezen priester kende ik niet.** Wat hij hier kwam doen

beleefde ik al spoedig, omdat hij mijn lichaam besprenkelde. Ook dat begreep ik, want ik nam het van hem over. Wie den dood inging had geen voedsel noodig. Dus kreeg ik niets, ik zou mij daarmee moeten vereenigen. Waarachtig, zoo dacht ik, Isis is machtig, ook hierin diep.

Opnieuw begon ik te denken, want ik kon niet inslapen. Den geheelen nacht had ik geen oog dicht gedaan, ik zou en moest wakker blijven, of ik leerde niets.

„Als gij wilt, tracht dan te slapen,” zei Dectar, maar het was mij niet mogelijk. Ook hierin was Isis groot en diep, ik zou bijna zeggen, volmaakt. Dan maar denken, steeds en steeds weer opnieuw denken, alles en alles van mijn jeugd af nabeleven en het mij eigen maken. Ik ging dan ook mijn geheele leven na, van klein kind af volgde ik alles. Niets was er verloren gegaan, alles

keerde tot mijn bewustzijn terug, nu ik ook daarmee één was. Toen ik daarmee gereed was, was de dag alweer voorbij en naderde de nacht. Nu volgde ik hetgeen Dectar mij had geleerd en wij samen hadden besproken. Zijn voelen en denken zoog ik thans in mij op, want zijn wijsheid gaf mij nu rust en dankbaarheid, zoodat ik geen haat meer voor hem voelde. Het is toch merkwaardig, zoo dacht ik, als het nog lang duurt dan ben ik hem zelfs dankbaar voor alles wat ik thans beleven mag. Mijn liefde voor hem keerde weer tot mij terug en dat maakte mij heel gelukkig. Van mijn leider hoorde ik nog steeds niets. Maar hoemeer ik aan Dectar dacht, des te dankbaarder werd ik. Toen ik zoover gekomen was en hem weer aanvaardde, keerde ook mijn liefde weer in mij terug, doch ook de nacht was alweer voorbij, daar de zon opkwam. Te slapen was mij niet mogelijk geweest, ik moest wakker blijven.

Opnieuw beleefde ik dat besprenkelen van mijn lichaam en dat betekende een weldadige verfrissing voor mij. Twee dagen en nachten leefde ik reeds in mijn kist en nog steeds brandden

270

de lampjes en wilden niet sterven. Als die den dood ingingen, behoorde ik weer tot de levenden en was mijn één-zijn met den dood voorbij. En het was wel vreemd, dorst of honger voelde ik niet eens. Ik was te intens één en verbonden. Dus begon ik maar weer opnieuw te denken en ik volgde al die menselijke sterfbedden en verlangde heel innig, dat de dood weer tot mij kwam, want door Hem leerde ik heel veel. Op den dag voelde ik Hem ver van mij verwijderd, maar in de duisternis was ik geheel één. De dag duurde mij nu een eeuw, zoo verlangde ik dat het duister werd. Ik begreep, dat de lampjes voorloopig nog zouden blijven branden. Alles ging dienzelfden weg, géén levend organisme kon hieraan ontkomen. Op den dag onderging ik deze doodelijke rust en ik maakte mij als 't ware gereed voor den nacht, om goed en duidelijk te kunnen luisteren. Den Tempel van Isis en al de meesters was ik vergeten. Ik dacht alléén aan Hem, Zijne Majesteit „De Dood“.

Daarin was ik nu heel innig bewust, dit bewustzijn was eerst kort in mij gekomen. Ik volgde toch de wetten van Isis en maakte ze mij eigen. Ook wilde ik mij de onzichtbare wetten eigen maken, waarvan „de dood“ mij verteld had. Langzaam ging de dag voorbij en werd het weer avond.

Moeheid voelde ik niet, mijn lichaam stond echter strak, alsof er geen leven meer in was. Het was duister en de zon reeds lang onder, in den Tempel was iedereen ingeslapen, alleen ik was nog wakker. Zeer zeker, deze kastijding genas mij, bracht geestelijke diepte tot mijn arme ziel en het ontwaken voerde mij omhoog, zoodat er een andere stilte naderde, weer anders dan zoo straks, dan gisteren, en eergisteren, deze was wéér dieper, nog rustiger zou ik zeggen.

Het moet na middernacht zijn geweest, dat ik de zachte schreden van den dood hoorde naderen. Met Hem moest er een ijskoude

luchtstroom tot mij komen; nu echter werd ik hevig warm. Zijne Majesteit was in aantocht. Lang behoefde ik niet te wachten en als een waarachtige gestalte zag ik Hem voor mij. Hij zei tot mij: „Goeden nacht, beste Venry.” „Goeden nacht, Majesteit, gij keert tot mij terug?”

Je voelt zeker wel, wij beiden zijn in alles één en moeten één zijn, want en „Leven” en „Dood” zijn onaf scheidenlijk met elkaar verbonden. Wil ik het je nog duidelijker verklaren, dan zeg ik het volgende.

Uit het ééne ontstond het andere. Nog duidelijker, Venry, is, „na het „leven” of door „Het Leven” kwam „de dood”. De dood kwam uit het leven voort omdat er Leven was.”

Maar

hun meester, een rijzig man, groot en krachtig, werd door één van mijn helpers, het was een vergiftig insect, gestoken en zou tot mij komen. De mensen denken, beste Venry, dat ik hen martel, maar dat is niet waar. Zij moeten komen en daarvoor is de vernietiging van hun kleedje nodig.

Er was een vrouw, die haar man vergiftigde.
Ook zij dacht mij te helpen, doch dat is niet waar en ik vraag mij af, waar zij zich mee bemoeit.

Maar
hun meester, een rijzig man, groot en krachtig, werd door één van mijn helpers, het was een vergiftig insect, gestoken en zou tot mij komen. De menschen denken, beste Venry, dat ik hen martel, maar dat is niet waar. Zij moeten komen en daarvoor is de vernietiging van hun kleedje noodig.

These members of human **society** need neither God nor Christ. They think themselves "Supermen" and Eve in the darkness. Is it then surprising that this low grade of people, in spite of

Because the Netherlands' people as a mass have freed themselves from passions and intentional violence it is impossible that she still may attract spirits for the evil.

God gaf U (het leven en den dood: het leven om U in staat te
207

stellen ervaringen op te doen en geestelijk te groeien, den
dood om U 'het ééuwige leven te doen binnentreden.

Bevecht onophoudelijk de foute eigenschappen, die U zouden
willen doen afstemmen op de hellen, werkt aan Uw innerlijk,
opdat Uw binnentreden straks zal geschieden in een der
hemelsche sferen aan onze zijde!

Nooit was mijn verlangen om iets voor de menschheid te
doen grooter dan thans, nu ik op het punt sta de aarde te
verlaten. Als Jack, voel ik, zou ik de menschheid kunnen
dienen en vader zegt mij thans, dat dit mogelijk is. Over een
honderd jaar **wellicht zal ik weer op aarde zijn en geboren
worden temidden van de Duitschers!" Onder dat volk zal ik
een taak krijgen en me aansluiten bij die kern van geleerden
en kunstenaars, die al hun krachten zullen inspannen om
hun volk beter en nobeler gedachten bij te brengen en het
geestelijk hooger op te voeren.**

Ik zeg mijn vader nu, dat ik de aarde wensch te verlaten en
bereid ben hem te volgen, waarheen hij gaat. Misschien vraag
ik hem, is er thans ook gelegenheid mij naar mijn vrouw en
naar Liesje te brengen. f

**Wij zweefden weg van de aarde. Zij verwaasde en loste
. eindelijk geheel op. Hetzelfde geschiedde met de sterren en
planeten. Een nieuwe wereld werd zichtbaar voor mij.**

„Dit is onze, astrale wereld dus,” laat vader mij voelen, „toch
heerscht hier duisternis. Ik breng je naar de allerlaagste
hellen en ik zal je toonen, waar al die aardsche woestelingen
en vernielers thans leven. Hun toestand moet je leeren kennen.
Op onzen tocht zul je verder Annie zien en anderen,
die op aarde hun dood vonden en zichzelf hier nog niet
hebben kunnen terugvinden.”

De toestand van deze laatsten begreep ik, ook ik had **mezelf
eerst moeten leeren kenen, alvorens er orde in m'n innerlijk
kwam.** En nog was er veel, dat me bekend moest zijn, wilde
ik een beeld hebben van mezelf.

Stikdonker was het hier, toch kon ik zien en waarnemen. Ik
kende deze duisternis al van de Grebbelinie. Daar zag ik
208

twee soorten duisternis, de eene behoorde tot de aarde en
heette daar de nacht, en de andere, waarin ik nu leefde, was
de astrale duisternis.

Het is hierin, dat de duivelen leven. Vader zegt mij, dat we
nog altijd in de sfeer der aarde zijn. Deze hellewerelden
behooren tot de aarde, ze geven plaats aan die menschen,
die God vervloeken en Zijn Leven vernietigen, waar ze het

kunnen. Hier moeten ze eerst tot rust komen, waarna hun geestelijke ophouw een aanvang kan nemen.

In deze leege wereld ga ik waarnemen. Ik zie scherp en duidelijk, dat in deze duisternis menschen leven en het kan niet anders, hun heele karakter zegt me, dat dit de wezens zijn, die ik in de oorlogsdagen bezig zag, terwijl zij hun demonische gevoelens uitleefden. Vader bevestigt het me.

Nu staan we midden tusschen deze wezens. De aarde is ver van ons verwijderd, lang duurde het, voor we hier waren.

Ik weet nu, dat, al behooren de hellen tot de stoffelijke ruimte, deze werelden toch uit elkaar liggen en van elkaar te onderscheiden zijn.

Hoe dieper we in het leven hier doordringen, hoe duidelijker het waar te nemen is. Hier wonen dus nu al die boosdoeners, die met hun laarzen-gestamp en geschetter hel en duivel wakker maakten en naar de aarde lokten. Prachtig klonk hun die ketelmuziek in de ooren; maar al weer verraden ze er hun afstemming mee. Voor die potten- en pannenmuziek zou niemand in de sferen van licht te vinden zijn. Het gekrijsch hoort thuis in de hellen, bij hun laarzen-gestamp.

Toevende in hun wereld voel ik me akelig arm en ellendig. Dit is het gevoel, dat in deze rampzaligen leeft, verdierlijkt als hun innerlijk is. In hun duisternis kruipen ze rond, anderen liggen er als levenloos bij. Kijk ik naar hen, dan kan ik hen scherp volgen in hun doen en laten, door mijn concentratie worden ze zichtbaar. Richt ik mijn aandacht op een ander, dan lost hun leven op. Zoo donker is het hier. Als ik vader vraag of dit nu de allerlaagste, de diepste hel is, antwoordt hij bevestigend.

209

De meesters begeleidden het gezang. Een hemelsch

231

schoone stem hoorde hij boven alle andere uitkomen. Het was, alsof hij nog meer geluk zou ontvangen. Het leven kwam in hem. Hij voelde de kracht van hunne liefde, die in hun zang lag opgesloten. Woordelijk verstond hij alle klanken. Alle engelen zongen in koor. God is liefde. God is geluk. Liefde is leven door alle eeuwen. Liefde is één zijn met Hem. O, een gewaarwording van groot, heilig geluk was in hem gekomen. Hij verstond hun gevoel, het leven was in

hem.

Zalig zijn zij, die het geluk ontvangen. In liefde vereenigd, in vrede, in geluk, voor eeuwig één. Het was voor hen, die zouden verbonden worden. Wat God verbond, verbond Hij aan Zich. Sferenschoon, sferenliefde. Engelengeluk, engelenschoonheid.

Geef hef de en gij zult ontvangen. Hij kon niet meer, het was te veel voor hem. Alcar hield hem krampachtig vast om hem staande te kunnen houden. In een heilige stilte eindigde alles. Lang bleven de engelen nedergeknield. Stil waren allen, nog stiller was het dan voordat de **meesters begonnen waren.** Eindelijk stonden allen op en begaven zich naar den Tempel van Geluk, waar zij binnentraden.

„Hun en ook ons gebed is geëindigd, André. Zoo bidt men in de sferen. Zoo bereiden wij ons voor om aan een feest deel te nemen. Allen voelden een hogere liefde, die zij later zullen bezitten. Sterk zijn, mijn jongen. Nog is het einde niet daar, ook wij zullen binnentreden.”

André hield zijn leider stevig vast, hij wilde Alcar niet meer loslaten. Duizenden engelen waren naar binnen gegaan. Hij durfde niet; was hij wel bereid om in hun midden te vertoeven? Zou hij dit heilige gebeuren niet verstoren?

„Neen, je mag binnentreden, mijn jongen. Je gebed is verhoord, daardoor heb je nieuwe krachten ontvangen.”

Hand in hand traden zij binnen. Hier werden geen wezens teruggestuurd, miljoenen wezens konden binnen. Alles was almachtig. Hij voelde, dat ook dit gebouw zich zou oplossen. Het dijde uit, er waren muren, **maar de muren leefden.** Daarin lag het leven van Christus. Het eerste wat hem opviel, 232

was de kruisvorm van den Tempel. Het was Christus' heilig leven. Het geheel bevond zich in een wit stralend licht, dat alle wezens verlichtte. Aan den Tempel zag hij geen einde. Christus' liefde was eindeloos, onuitputtelijk, er bestond geen einde. Hier waren zij in Zijn liefdehuis. Alle wezens, die in de vijfde sfeer leefden, zouden kunnen binnentreden. Het duizelde hem, alles was te machtig. Wonderen uit een hogere sfeer werden hem hier getoond. Dit alles kwam tot hem en **hij begreep, dat Alcar het hem innerlijk zeide. In geestelijke taal werd tot hem gesproken. Tot ver kon hij de engelen waarnemen. Hier was geen afstand, hij voelde en zag alles, wat zich op deze plaats bevond.** Er was geen belemmering in den geest, allen waren één. Bloemen in onbevlekt wit versierden het innerlijk van den Tempel. Op een verhoogd voetstuk zag hij twee wezens nedergeknield, in sneeuw witte gewaden gekleed. Hun hoofden diep gebogen, hun handen gevouwen, als **marmer zoo wit.** André voelde, dat zij op hogere krachten waren ingesteld. Het heilige scheen te komen. God was in hen, hij voelde den adem des levens, die alle leven onderhield.

Een zacht, hemelsch geluid weerklonk. Alle engelen richtten

het hoofd omhoog, wachtend op iets, dat komen zou.
Boven de twee gelukkigen zag hij thans eenig licht komen.
Allen keken er naar. **Nu hoorde hij een melodieuze gezang.**
Het was een gebed, dat de twee wezens tot God opzonden.
Steeds inniger werd het gebed, het stroomde zijn ziel binnen
en ook hij bad voor hun geluk. Om beider hoofden zag hij
een stralenkrans van licht, dien hij duidelijk kon onderscheiden.
In haar licht zag hij zachtere tinten dan in dat van hem,
waardoor hij de mannelijke krachten aanvoelde. In zijn scheppingskracht
lag zijn krachtig sterk licht, dat zich met het
hare verbond. De lichten vloeiden ineen, zij waren in uitstraling
reeds verbonden.
Vele andere wonderen zag hij thans. **De muren begonnen te
leven, geheele tafereelen zag hij er in afspelen.** Hij zag het
heelal, de sterren en planeten en het leven van Christus aan
233

men zichzelf overwinnen moet. Daaraan zal niemand ontkomen,
hetzij hier in dit leven of op aarde. Wie op aarde
daar al aan beginnen, behooren tot de grooten van geest.
Zij zullen hier niet te strijden hebben, althans niet dezen
strijd. **Wij zullen dezen strijd hebben te voeren en onze verkeerde
karaktereigenschappen hebben af te leggen, altijd
maar weer af te leggen, totdat er niets van ons overblijft.**
Dan staan wij in die groote oneindige ruimte en iedereen
kent ons en ziet door je heen, doch dan hebben we ook niets
meer te verbergen. Zóó voelde ik het, zóó lag het in mij, zóó
zou ik moeten worden.
Ja, lieve broeder, nu zou ik u beter kunnen begrijpen. Nu

voelde ik geluk en had ik geen slaap meer; niets hinderde mij op dit oogenblik en ik zat daar met beide handen onder mijn hoofd en kon over alles nadenken. Geluk en rust waren in mij gekomen.

Plotseling hoorde ik een zachte stem, die ik kende en lief had gekregen, tot mij zeggen: „Zoo, broeder Gerhard, mijn vriend.”

Gerhard? Nog nooit had de broeder mijn naam uitgesproken en hij was het die zoo tot mij sprak, het kon niet anders. Kende hij mijn naam? Daarin lag een groote bekoring. Het streelde mij en deed mij goed mijn naam te hooren uitspreken. Maar ik durfde den broeder niet aan te zien en bleef zitten zooals ik zat, terwijl hij doorsprak. „Waarlijk, een gevecht

op leven en dood; een strijd, om van het aardsche het eeuwige binnen te treden.”

Zijn liefde doordrong mij, maar ik verroerde mij niet. Ik had immers hem en alles wat hier leefde daareven vervloekt? Nu hoorde ik hem zeggen: „Dit moest gij zelf uitvechten, ik kon u daarbij niet helpen; gij moest ontwaken. Allen, die hier binnentreden, voeren telkens en telkens weer eenzelfde gevecht totdat zij aanvaarden. Twee eigenschappen hebt gij afgelegd, beide behoorden tot de aarde. De één was de dood, de ander onbeheerschtheid. Zelfbeheersching hebt gij u thans eigen gemaakt. God zal u beloonen voor iedere overwinning, op u zelf behaald. Gij

170

hebt geleden, maar de dood gaf u het eeuwige leven daarvoor in de plaats en de zelfbeheersching gaf u die heerlijke rust, die de rust des geestes is. De één voerde u langs duistere wegen en liet u afgronden zien en voelen, de ander verbrandde uw haat en smoorde al uwe gewelddadige gevoelens. Zeer zeker de moeite waard om voor te strijden en met u zelf te vechten. Het geluk, dat u thans voelt, hebt ge daarvoor in de plaats gekregen en gij hebt u zelf behouden. Velen gaan ten onder, omdat zij de krachten daarvoor niet bezitten. Ga zoo verder, Gerhard, mijn vriend en broeder, ik zal u in alles helpen. Gij dacht uw vrouw te hooren spreken, doch laat ik u dit ophelderen.”

Ik spitste mijn ooren; wat beteekende dat? Doch de broeder vervolgde: „Ik wilde ineens een eind maken aan alles. Ik had mijn berekeningen gemaakt en wist dat gij u zelf zoudt overwinnen en voelde tot hoever ik kon gaan. Ik speelde een spel, een hoogst gevaarlijk spel, met uwe geheele persoonlijkheid als inzet. Toch waagde ik niets, want ik wist, dat gij zoudt overwinnen, ik kende u immers? Ook ik speelde eens op dergelijke wijze, maar met andere krachten, en ook ik werd geholpen. Gij moest u zelf verspelen; gij legde alles af en ge hebt gewonnen. Ik, Gerhard, brak u doormidden, zoodat nu uw aardsche voetstuk is verdwenen. Door een visioen verbond ik u weer met de aarde en legde in u twee tegenstrijdige krachten en liet u onwaarheden hooren. Ik was het,

die tot u sprak, niet uwe vrouw. Wat gij dus beleefde, ja, zie mij aan Gerhard, was door mijn wil, omdat ik u wilde bevrijden. Gij hebt iets beleefd in den geest, dus door geestelijke inwerking hebt gij nu met u zelf gestreden."

Ik zag den broeder aan en hij voelde waaraan ik dacht. >

„Ook ik," zoo zeide hij, „vervloekte het leven."

„Maar ik vervloekte in onwetendheid."

„Dat zal God ook u vergeven, zooals hij mij vergaf. Kom, sta op en ga met mij mede, ik dank u voor de wilskracht, die gij hebt getoond."

Ik vatte broeders beide handen en kuste ze.

171

„Niet dat, Gerhard, niet mij, maar dank God voor alles en ga nu met mij mede."

Gearmd keerden wij naar het gebouw terug en ik voelde mij als den verloren zoon die terugkwam. Ik was een ander mensch geworden. (AARDE)

„Thans zijt ge vrij," sprak de broeder, „en eerst nu kunnen wij naar de aarde terugkeeren; dit is uw belooning."

„Naar de aarde?" vroeg ik verwonderd.

„Ja, naar de aarde. Hebt gij dan geen verlangen om uw familieleden te zien? Vrouw en kind bijvoorbeeld?"

„O, ja, graag wil ik hen terugzien."

„Dan zal ik u komen halen, want ik laat u nu alleen, daar gij wel behoefte zult gevoelen om een oogenblik alleen te zijn."

De broeder ging heen. Dadelijk knielde ik neder en bad lang en innig tot mijn grooten Vader, dien ik om vergeving vroeg.

Daarna kwam er een heerlijke rust in mij en legde ik mij neder om te denken en te rusten. Het was nu stil in mij; niets verstoorde de rust en ik voelde mij gelukkig; het eerste natuurlijke geluk sedert mijn sterven op aarde.

. Hij zal „ingaan”, beste Venry, omdat hij het wil, niemand kan hem tegenhouden. Zie je Ardaty? Hij lacht je toe en wij zijn heel gelukkig. Eens ben je met Lyra voor eeuwigdurend bij ons, beste Venry.

wolff rots van zee

Water Kruis zonder andere dingen helemaal niks op alleen wolk

Wolff als of die naast me staat en mij wel verstaan en heerlijk me samen wilt zijn **net als**

Lyra.

In den **hoogen koepel van den Tempel** kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen. Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. **Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.**

Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens **in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. Ik schreef mijzelf de rust voor, die ik dacht noodig te hebben,** want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten. Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. Dectar zou „de weide” zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders dan dat van hem. **Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde”. Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken. Als zij deze liefde wilden begrijpen, zou een ieder het groote geluk ontvangen, doch daarvoor moest men dienen.** Ik liet Dectar tot mij komen en hij zei: „Is de grootmeester gereed om mij te ontvangen?” „Kom, Dectar.”

„Wanneer de Goden willen, dat je nog groter wordt, beste Venry, dan ik zien en voelen kan, maakt het mij angstig. Ik vraag mij af, Venry, ben je wel zeker van jezelf? Ik kan de Goden niet voelen, maar in mij kwam angst, toen al die wonderen zoo maar voor mijn oogen plaats vonden. Je bent machtig, als geen van ons. Ik dacht je moeder te zien, Venry, is dat mogelijk?”

„Lag er angst in haar, Dectar?”

„Dat heb ik niet kunnen voelen, Venry, maar ik zag haar heel
302

onverwachts en ik dacht haar te begrijpen. Je leefde eigenlijk in je eigen omgeving. Voelde je je daar thuis?”

„Je hebt goed gezien, Dectar, mijn lieve Moeder waarschuwde mij, doch in haar was geen angst. Toen ik kind was, heeft zij mij hiervan verteld en thans zijn wij zoover. Maar bedenk, beste Dectar, ik ben slechts het instrument, ik ben eigenlijk niets. Al die wonderen zijn machtig en toch zoo eenvoudig. In hun oogen zijn het wonderen, omdat zij zich blindstaren op macht en het neerknielen van hun slaven heerlijk vinden. In mij zal je die eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem”, die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. **Er is slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem”, door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht.** Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?”

„O, Venry, ik ben zoo gelukkig.”

„Ja, Dectar, nu zijn wij ons zelf, doch wij beiden gaan verder. Jij in de liefde, maar ik moet mijn taak afmaken. Ik vraag echter, vertel mij, als je alles weet en jezelf kent, het bewustzijn in je gekomen is en op wolken zweeft, als je je tweelingziel aan het hart drukt, die je door leed en smart hebt verdiend, wat je dan voelt?

Maar wanneer je straks op „de weide” bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, groter waren dan dit geluk? Ik wil weten, mijn vriend, of een kroon machtiger is dan de liefde, ook al ben ik ervan overtuigd wat je antwoord zal zijn, zooals het groote geluk dat nu in je is en uit je straalt, ook mij dan zal toelachen. Maar ik vraag mij nu reeds af, beste vriend, of je daarvoor wel de krachten bezit en of je niet zal bezwijken. **Wat zal je doen, Dectar, als je hart is vervuld**

303

van de liefde? Wanneer je in het luchtruim zweeft en naast je je tweelingziel, hoe zullen dan je gevoelens zijn?” Als je „ingaat”, beste Dectar, in een Tempel die ver boven alle Tempels verheven is, hoe zullen je gevoelens zijn, mijn vriend, als je één-zijn volmaakt is? Dat alles wil ik van je weten, Dectar, jij

moet het mij zeggen, jij leeft in dat reine geluk. Doch ik ga thans zien, mijn vriend, luister.

Wij moeten heel voorzichtig zijn, want de Opperpriester is vertoornd.

Maak je echter over niets ongerust, ik ben gereed. Doch nu het volgende. Nu beleef je dat machtige en onbegrepen geluk, doch later, Dectar, wellicht eeuwen later, ontvang ik die liefde en dan zal jij de groote vleugelen bezitten. In dat leven ben je dan geen priester, maar je hebt al de wetten leeren kennen; daarvoor ben jij hier in den Tempel. In dat leven zal je de wonderen zien, zooals ik ze thans moet beleven. Dan leef jij tusschen leven en dood en zal je heel veel menschen gelukkig mogen maken. Nu leef je in je eeuwig geluk, dan vraagt men aan jou, om alles te geven wat in je is en zal je moeten dienen. Maak je daarvoor gereed, Dectar. Dat je thans dit geluk leert kennen, is, omdat er in latere eeuwen het bewustzijn van al deze wonderen en van de wetten in je moet zijn; dat alles wordt je door de allegrootste vleugelen geschonken.

Ik zie al deze wetten en het zal geschieden, zooals de Goden het willen. Nu wacht je het geluk in astralen vorm, als ziel zal je alles beleven, maar in vol bewustzijn, dan echter zweef je tusschen hemel en aarde heen en weer, van de aarde af naar de duisternis, naar hemelen en naar die plaatsen in de ruimte waar ik nu niet vertoeven zal. Maar misschien mag ik dan tot je komen en je alles verklaren. Ik zie thans ver, heel ver vooruit, Dectar, en het behoort bij al deze wonderen.

Aan mij is gegeven, beste vriend, jou te verbinden. Heden zal je „de weide” zien. Daarna ben ik gereed voor de groote gebeurtenissen, die men op Isis zal beleven. Aan ons is dat gegeven, doch die na ons komen volgen dit pad, want het is lichtend.

Je hebt het gezien, Dectar, de wonderen zijn tot ons gekomen, vlugger dan wij dachten. Voor sommigen duurt het eeuwen en 304

zij hebben al den tijd zich daarvoor gereed te maken, wij echter, beste Dectar, gaan op vleugelen, in korten tijd zijn wij gereed.”

„Is onze muur nog noodig, Venry?”

„Meer dan ooit te voren, Dectar, ik wil op deze wijze verder gaan, zie in mij geen oppermacht. Tot het allerlaatste toe is de muur noodig. Wanneer de zon langen tijd onder is, Dectar, dan kom ik je halen en gaan wij naar „de weide”.”

Dectar ging heen, ook ik had behoefte in de natuur te zijn en ik bezocht de tuinen van Isis. Ik moest alles wat ik had beleefd trachten te verwerken. De tuinen van den Tempel lagen thans voor mij open.

Weldra had ik den negentien jarigen leeftijd bereikt, en nu was ik al gereed en krachtig, maar die kracht leefde tusschen leven en dood en behoorde mij niet toe. Maar ik gaf mij geheel over. Ik kreeg nu het gevoel om de gebouwen te bezoeken waar de priesteressen leefden. Daar had ik nu het recht om binnen te gaan en ik stoorde mij niet meer aan astrale muren, noch aan de meesters; al die wetten had ik overwonnen. Wat ik daar zou

beleven wist ik niet, doch ik volgde de gevoelens op, die zooeven tot mij waren gekomen.

Ik betrad het heiligdom van de priesteressen en botste tegen mijn Vader op. Mijn innerlijk leven werd hevig bewust. Mijn Vader hier, in dit gebouw? Zijn er priesteressen die een bijzondere ontwikkeling behoeven? Ik las in zijn ziel en dat schudde mijn haat wakker. Ik dacht niet meer te kunnen haten, nu echter voelde ik niets dan haat, maar alleen voor hem. Zijn fonkelende oogen keken mij aan, die van achter een masker hun vernietigende haat tot mij zonden. Hij had mij herkend, nu wist hij wie ik was, maar ik begreep, dat mijn geboorte en mijn jeugd voor hem verborgen bleef. Hij was woedend, doch trachtte zich te beheerschen. Zijn zwakke karaktereigenschappen had ik thans leeren kennen.

Hij ging mij voorbij, doch de wapenen, die eeuwen geleden waren begraven, namen wij thans weer op, en de strijd op leven en dood had eigenlijk eerst nu een aanvang genomen. Bloed tegen bloed, het kind tegen zijn vader, maar de jeugd zou over305

Het blijft bloemen stromen van overal voor de Wienerin en haar verloren, één eeuwigdurende kindje.

Wolff schildert even. Een andere astrale persoonlijkheid maakt nu geestelijke stukken. Jeus bezit „Liefde”... een kruis met bloemen. Meester Alcar zegt hem, dat hij dit stuk voor twee honderd vijftig gulden zal verkopen.

De oorlog gaat verder, eten en drinken is er niet meer. U weet zelf, hoe de bloembolletjes hebben gemaakt. Jeus eet weinig, hij kan er buiten, sinds 1930 heeft hij geen hongerig gevoel meer gekend, doch ook zijn organisme takelt af.

Hoort hier de lezingen over geestelijke politiek. Volgt de bloemen-seances en je denkt dat je in een krankzinnigengesticht leeft, maar waarvoor je dik betalen moet. Dit zijn geestelijke Hotels, prachtig aangelegd, in de reine natuur, maar het stinkt er, zoals het in de hellen niet stinken kan, moet Jeus van moeder Crisje vaststellen en is de heilige waarheid! That's Spiritual Life in America!

De dame van de Directe Stem hier, durft hem haar vertoningen niet te laten beleven, ze weet het reeds; deze Hollander kijkt door je heen. Dit zijn geestelijke kermistenten, weet Jeus en Tony, waar je géén zuiver wijsgerig boek kwijt kunt, want ze weten zelf alles en zo is het in Holland precies hetzelfde, de rest van de wereld is niet anders, de mens wil dat zélf bezitten en staat nu hadstikke stil, maar wat zegt dat?

Lily Dale is armoedig, mijn hemel, Tony, als ik hier eens mocht blijven, als wij eens de waarachtige wijsheid konden doorgeven, doch dan hielden wij er hier niet één over, want al deze mensen begrijpen de leer van Gene Zijde niet! En wie moet het dan wél begrijpen? Dat zijn de Theosofen, de Rozekruisers, de Metaphysica's? Die zien wij straks in New-York terug en zijn hier niet te zien, maar wat zullen wij dan beleven?

Amerika telt miljoenen spiritualisten, als u er honderd echten uithaalt, is dat veel, de rest bedriegt bewust en onbewust! Wat je daar beleven kunt, is kletspraat. Ja zeker, u gelooft het niet, ze zijn angstig voor het kruis van Christus. Ze zijn zo naïef, waar het begin en het einde van verduisterd werd, geef mij dan maar een Jehovakind, denkt Jeus, dat kind staat tenminste nog op aarde, ook al heeft het duizenden luchtkastelen uit angst opgebouwd, dit geestelijke gedoe is niks! Ze maken hier van alles wat ze bezitten een handelsmerk, de lopende band is er ook en die bebroedt het occulte eitje, dat steeds een windei is! Er lopen hier duizenden media rond, elkeen is het, links en rechts zie 366

je ze genezen en wijsheid verkopen, waar de keuken hier wel bij vaart, want al deze mensen moeten eten en drinken. En dat levert geld op! U ziet het, het zijn geestelijke Hotels, iets anders is er niet te beleven! Ga tot de Fox „Sisters” ... zegt men tot Jeus, daar krijg je bewijzen. Kent u dat gebeuren van de Fox-Sisters? Toen is Gene Zijde met de kloptonen begonnen. Dat waren waarachtige fundamenteën, bewijzen voor de wereld. Een Marskramer had men in dat huisje vermoord. De volgende mensen, heer en vrouw Fox met hun kinderen kregen dat huis. En toen is die Marskramer begonnen; door zijn getik kwam men achter de waarheid en vond men hem onder het huis terug. Dat huisje hebben ze naar Lily Dale gesleept en daar opgebouwd, ook nu is daar een medium die kloptonen bezit. En dat moet Jeus nu horen, waardoor ze zich sterk voelen.

Deze kunstenaar tekent uw innerlijk leven, uw liefde, door 'n bloem.

Maar zo'n

snotneuzige tak met bloemen, die kan u genezen, van elke ziekte, indien u zichzelf geven kunt zoals Jeus dat kan en gaarne doet, omdat u 178

door zo'n bloem met de ruimte verbonden wordt! Als ik u zeg, dat wij naar de kleuren van Rembrandt gaan, kunt gij mij aanvaarden!

wil zeggen, hoort Crisje hem snurken en zaagt hij de ganse diepe nacht aan stukken en brokken, om dan 's morgens weer, zoals Crisje dat al jaren meemaakt, als 'n vrolijke lente te ontwaken en de bloemetjes voor haar in het water te zetten.

Dan krijg je bloemetjes in alle kleuren van Onze Lieve Heer, zo maar naast je in een vaas

gezet met de hartelijkheid, het begrijpen en het aanvaarden, hóé het leven nü is. Zaligheid is het.

het is, alsof er een schone bloem opengaat. Ze hoort muziek, ze zweeft ook, ze kan bidden en danken; heerlijk is het, wat zij thans in zich heeft en al die tijd mocht dragen.
Hendrik vindt

machtig is dit gebeuren, als je denken en voelen kunt en het menselijke hart openstaat voor de kleurrijke bloemen van Onze Lieve Heer.

Hij bezit thans vleugelen en bevindt zich in een andere wereld, in die van de ruimte. Hij hoort gezang en ziet bloemen. Hij voelt zich opgetrokken en tot eenheid gekomen met God.

Ze weet positief: ze was daar alleen met Jeus. En toen ineens lag daar boven het hoofdje van het kind dat kransje van bloemetjes.

waarvan ze geen bloemetje kan weggeven omdat ze in haar innerlijk leven nog niet en groeien.

Je had geen orchidee gekregen, maar een tuiltje bloemen van een dubbeltje.

Dan was die orchidee een bloem, gekweekt öp de mestvaalt

Waarom schenken mensen elkaar orchideeën, vraagt Crisje zichzelf af? Waarom toch direct, die dure bloemen, waarmee zoveel schoons gegeven wordt? Een orchidee is 'n bloem van je hart, die wil liefde vertolken, eerbied, vertrouwen, ontzag en waarheid. Dat is die bloem voor Crisje. Een orchidee vertegenwoordigt Onze Lieve Heer, hemelen, licht en rechtvaardigheid, alles wat mooi is, ook het huwelijk! Een orchidee kan niet dienen voor leugen, bedrog, afbraak, besmetting en bezoedeling, daar is die bloem te rein voor, te geestelijk. Of, denkt Crisje, zou ik dat mis hebben?

Hoe verder ze wandelt, hoe schoner de natuur met de bloemen en het licht worden.

Hij kan in het „Voorhof”
van Onze Lieve Heer kijken en daar spelen en wandelen, met de
vogels en de bloemen praten.

Hij zal Jeus
vragen of hij zijn scheppingen wil zien, zijn tuintje met cactussen,
vogels en bloemen en dan zal hij proberen om Jeus aan het
praten te krijgen, waarover Mina hem al zoveel heeft verteld.

Ze zijn als bloemen van één kleur, deze twee, man en vrouw,
één lichaam is het, ook één gedachte.

En Jeus geeft
Jan 'n schone bloem, 'n „Orchideetje” van 'n ruimte, als hij
antwoord:
„Das van eiges, Jan. Maor aij maor wèt, dat ter gin „Magere-
Hein” is. Waorum zól Anneke zich dan druk make?”

Rang... 'n orchidee van ongekende schoonheid voor Anneke.
De bloem viel niet voor haar voeten, maar werd meteen in haar
hart geplant, om daarin verder te bloeien en voor straks, wanneer
Mieneke ook haar sprong over de kist zal gaan beleven,
maar vanwaar thans die hemelse bloemen komen en zó maar...
voor niks geschonken worden aan mensen, die er voor open
staan en hunkeren om ze te mogen ontvangen.

Elk
woord van dit leven is als 'n mooie bloem voor je hart. Elk
woord is een kus en bezielt door reine liefde. Je hart neemt het
op en het versterkt je volkomen. Elke gedachte van Jeus legt
nieuwe fundamenten.

En nu gaat Fanny in zijn graf. Natuurlijk krijgt Fanny bloemen. En 'n krop sla ziet er ook goed uit, 'n paar kleine bloemetjes er naast, wat steentjes ook, en dan kan hij even nadenken. Het ziet er goed uit, maar hij kijkt nu met z'n andere ogen, zoals hij dat bij de — Lange — heeft gekund.

Ook de Lange heeft zijn eigen paradijs gezien. De Lange zag mooie bloemen, prachtige orchideeën waren het en de engelen zongen voor de Lange. Het waren machtige koren — die de Lange kreeg te horen en de reinheid en de schoonheid ervan, was een liefkozing voor Onze Lieve Heer maar zond de Lange tot zijn Cris.

Aan de bloemen kon Onze Lieve Heer zien of het kind van de aarde „HEM” niet had bedrogen en toen ging het leven weer verder

En tante Trui heeft haar eerste bloemetjes voor Onze Lieve Heer gekweekt.

En tante Trui heeft haar eerste bloemetjes voor Onze Lieve Heer gekweekt. Het zijn nog maar — kruidnagelbloemetjes — maar ze zijn er! Haar — Heiland — aanvaardt ook het nietigste.

wetten van Onze Lieve Heer eisen het, zij willen niet anders en aan de zilverwitte snoertjes zie je, dat er weer iets anders gebeuren gaat en geeft het leven je altijd weer iets moois, iets lieflijks ook, echt iets voor ziel, leven en geest en springt het menselijke hart open als 'n bloem in de Lente! Waarachtig, ook dat is de moeite waard om het te beleven!

U dankbaar. Mijnheer pastoor krijgt bloemen. Ik geef mijn leven voor Irma weg, ik wil sterven voor deze liefde.

Je ziet mooie vogels en prachtige bloemen en je kunt gaan waarheen je zelf wilt, niemand heeft je daar nog iets te
435
zeggen.

**Je kunt daar
mooie bloemetjes plukken voor je moeder en je vader.
(door(dag) het leven heen naar gene zijde) achter de kist**
Jij gaat mooie bloemetjes plukken voor Onze Lieve Heer, Karei... ook dat doe je straks en dat kun je daar doen, Karei. En dan zingen de vogels voor je, Karei, zij brengen je liefde en geluk. Zij zingen voor je, Karei!"

Deze kunstenaar tekent uw innerlijk leven, uw liefde, door 'n bloem. Hij is niet meer in staat zichzelf op uw koe in te stellen, dat stoffelijke leven, denken en voelen, heeft hij reeds voor eeuwen overwonnen en vergeten. U hebt uw eigen koeie-schilders, uw fantasten ook, wij doen daar niet aan mee en dat zal Jeus ook nooit ontvangen.

Jeus treedt uit, zoals hij meermalen heeft gedaan op de dag, het is voor hem steeds een openbaring. Ze gaan naar Bloemendaal. Onfeilbaar weet en ziet meester Alcar, waar dat is. Ze gaan naar de kamer van de zieke.

Het blijft bloemen stromen van overal voor de Wienerin en haar verloren, néén eeuwigdurende kindje.

Wolff schildert even. Een andere astrale persoonlijkheid maakt nu geestelijke stukken. Jeus bezit „Liefde”... een kruis met bloemen. Meester Alcar zegt hem, dat hij dit stuk voor twee honderd vijftig gulden zal verkopen.

De oorlog gaat verder, eten en drinken is er niet meer. U weet zelf, hoe de bloembolletjes hebben gesmaakt. Jeus eet weinig, hij kan er buiten, sinds 1930 heeft hij geen hongerig gevoel meer gekend, doch ook zijn organisme takelt af.

Hoort hier de lezingen over geestelijke politiek. Volgt de bloemen-seances en je denkt dat je in een krankzinnigengesticht leeft, maar waarvoor je dik betalen moet. Dit zijn geestelijke Hotels, prachtig aangelegd, in de reine natuur, maar het stinkt er, zoals het in de hellen niet stinken kan, moet Jeus van moeder Crisje vaststellen en is de heilige waarheid! That's Spiritual Life in America!

De dame van de Directe Stem hier, durft hem haar vertoningen niet te laten beleven, ze weet het reeds; deze Hollander kijkt door je heen. Dit zijn geestelijke kermistenten, weet Jeus en Tony, waar je géén zuiver wijsgerig boek kwijt kunt, want ze weten zelf alles en zo is het in Holland precies hetzelfde, de rest van de wereld is niet anders, de mens wil dat zélf bezitten en staat nu hadstikke stil, maar wat zegt dat? Lily Dale is armoedig, mijn hemel, Tony, als ik hier eens mocht blijven,

als wij eens de waarachtige wijsheid konden doorgeven, doch dan hielden wij er hier niet één over, want al deze mensen begrijpen de leer van Gene Zijde niet! En wie moet het dan wél begrijpen? Dat zijn de Theosofen, de Rozekruisers, de Metaphysica's? Die zien wij straks in New-York terug en zijn hier niet te zien, maar wat zullen wij dan beleven?

Amerika telt millioenen spiritualisten, als u er honderd echten uithaalt, is dat veel, de rest bedriegt bewust en onbewust! Wat je daar beleven kunt, is kletspraat. Ja zeker, u gelooft het niet, ze zijn angstig voor het kruis van Christus. Ze zijn zo naïef, waar het begin en het einde van verduisterd werd, geef mij dan maar een Jehovakind, denkt Jeus, dat kind staat tenminste nog op aarde, ook al heeft het duizenden luchtkastelen uit angst opgebouwd, dit geestelijke gedoe is niks! Ze maken hier van alles wat ze bezitten een handelsmerk, de lopende band is er ook en die bebroedt het occulte eitje, dat steeds een windei is! Er lopen hier duizenden media rond, elkeen is het, links en rechts zie 366

je ze genezen en wijsheid verkopen, waar de keuken hier wel bij vaart, want al deze mensen moeten eten en drinken. En dat levert geld op! U ziet het, het zijn geestelijke Hotels, iets anders is er niet te beleven! Ga tot de Fox „Sisters” ... zegt men tot Jeus, daar krijg je bewijzen. Kent u dat gebeuren van de Fox-Sisters? Toen is Gene Zijde met de kloptonen begonnen. Dat waren waarachtige fundamenteën, bewijzen voor de wereld. Een Marskramer had men in dat huisje vermoord. De volgende mensen, heer en vrouw Fox met hun kinderen kregen dat huis. En toen is die Marskramer begonnen; door zijn getik kwam men achter de waarheid en vond men hem onder het huis terug. Dat huisje hebben ze naar Lily Dale gesleept en daar opgebouwd, ook nu is daar een medium die kloptonen bezit. En dat moet Jeus nu horen, waardoor ze zich sterk voelen.

Deze kunstenaar tekent uw innerlijk leven, uw liefde, door 'n bloem.

Maar zo'n

snotneuzige tak met bloemen, die kan u genezen, van elke ziekte, indien u zichzelf geven kunt zoals Jeus dat kan en gaarne doet, omdat u 178

door zo'n bloem met de ruimte verbonden wordt! Als ik u zeg, dat wij naar de kleuren van Rembrandt gaan, kunt gij mij aanvaarden!

wil zeggen, hoort Crisje hem snurken en zaagt hij de ganse diepe nacht aan stukken en brokken, om dan 's morgens weer, zoals Crisje dat al jaren meemaakt, als 'n vrolijke lente te ontwaken en de bloemetjes voor haar in het water te zetten.

Dan krijg je bloemetjes in alle kleuren van Onze Lieve Heer, zo maar naast je in een vaas

gezet met de hartelijkheid, het begrijpen en het aanvaarden, hóé het leven nü is. Zaligheid is het.

het is, alsof er een schone bloem opengaat. Ze hoort muziek, ze zweeft ook, ze kan bidden en danken; heerlijk is het, wat zij thans in zich heeft en al die tijd mocht dragen.
Hendrik vindt

machtig is dit gebeuren, als je denken en voelen kunt en het menselijke hart openstaat voor de kleurrijke bloemen van Onze Lieve Heer.

Hij bezit thans vleugelen en bevindt zich in een andere wereld, in die van de ruimte. Hij hoort gezang en ziet bloemen. Hij voelt zich opgetrokken en tot eenheid gekomen met God.

Ze weet positief: ze was daar alleen met Jeus. En toen ineens lag daar boven het hoofdje van het kind dat kransje van bloemetjes.

waarvan ze geen bloemetje kan weggeven omdat ze in haar innerlijk leven nog niet en groeien.

Je had geen orchidee gekregen, maar een tuiltje bloemen van een dubbeltje.

Dan was die orchidee een bloem, gekweekt öp de mestvaalt

Waarom schenken mensen elkaar orchideeën, vraagt Crisje zichzelf af? Waarom toch direct, die dure bloemen, waarmee zoveel schoons gegeven wordt? Een orchidee is 'n bloem van je hart, die wil liefde vertolken, eerbied, vertrouwen, ontzag en waarheid. Dat is die bloem voor Crisje. Een orchidee vertegenwoordigt Onze Lieve Heer, hemelen, licht en rechtvaardigheid, alles wat mooi is, ook het huwelijk! Een orchidee kan niet dienen voor leugen, bedrog, afbraak, besmetting en bezoedeling, daar is die bloem te rein voor, te geestelijk. Of, denkt Crisje, zou ik dat mis hebben?

Hoe verder ze wandelt, hoe schoner de natuur met de bloemen en het licht worden.

Hij kan in het „Voorhof”
van Onze Lieve Heer kijken en daar spelen en wandelen, met de
vogels en de bloemen praten.

Dat waren bloemen, „orchideeën”
waren het! Allen zijn ze voor Onze Lieve Heer. Ze gaan regelrecht
naar het altaar ! Wat is het leven toch machtig mooi!
Ze slaapt al, niets stoort haar, niets. De engelen waken!

Het behoort bij de wereld,
dat weet hij, Anneke, waar al die mooie bloemen leven. Waar al
die mooie vogelen zijn en dat het „Voorhof” is van Onze Lieve
Heer, maar daar weet jij geen snars van, niks! Dat behoort tot
zijn vrienden, die jij lekker niet kent en dat is heel wat mooiers
dan varkens, tuute, paarden, koeien, vuile en smerige stinkende
mes, als je het weten wilt.

**Jeus plukt bloemen, hij schudt ze eerst goed door elkaar en dan
gaan ze de grond in.**

Even mag je met hem
praten, maar dan gaan wij vlug hier vandaan. Ik wil je de bomen
en de bloemen van Onze Lieve Heer even laten zien, omdat het
444
je sterkt en verlicht, voor zometeen, Lange. Je mag dan eventjes
„ZIJN” ruimte bewonderen, „ZIJN” licht en leven en liefde.

Thans zitten
ze onder één boom en vangen de vruchten op van Onze Lieve
Heer. Ze drinken die levenssappen gretig, ook al denkt Jeus
aan heel iets anders, het leven is voor Jan thans wondervol en
53
hij wil er alles van weten.

Hij zet zich neer op
'n bankje, rustigjes op z'n achterwerk, tussen de bloemen en
de radijsjes, de kappes en sla. Alléén de „Goddelijke Boom”
mankeert eraan of ze zitten waarachtig in het echte paradijs
van Onze Lieve Heer, maar 'n slang is er nu niet!

De wereld poetsen met schoensmeer, of,
zoals Crisje dat noemt, onder 'n boom gaan zitten in de zomerse
schaduw van Onze Lieve Heer en hem voor alles en nog wat
danken. Veel

Hendrik en Crisje
bevinden zich in het paradijs en zitten daar onder een boom.
Kijk, Crisje, daar komt een vogel naar ons toegevlogen. Ik zie,
dat het diertje een papiertje in z'n bekje heeft.

(Hij legt zich neer op het bankje voor het huis, onder de
vliereboom.)

Maak dat je weg
komt, vuile ploert, je hebt de mensen lang genoeg gedwarsboomd.

Hoeveel peren
er aan dat boompje hangen, weet Bemard al.

Wanneer de kerseboom van Onze Lieve Heer plotseling zijn
vruchten los laat en je zit juist onder de boom, wordt je begraven
onder al die heerlijkheid en is het leven weer mooi, het licht
je toe, je hebt nu opnieuw eten en drinken gekregen en je weet
beslist: zó goed is Onze Lieve Heer. Hij vergeet nooit één mens!
En dan staan ook de poorten van het waarachtige paradijs voor
je leven open.

Jeus handelt nu reeds door de
krachten van „HEM”... ze komen uit 'een bron die alles heeft geschapen
en voor boom, bloem, dier en plant en vanzelf de „Mens” het
leven is! En, Bernard, wij zijn er nog niet, wij zijn eerst begonnen.
Bernard kijkt naar hem alsof hij een spook ziet.

Elke boom in de omgeving van
Montferland kan u daarvan alles vertellen, de strijd is gestreden, om
het allerlaatste en het uiteindelijke te aanvaarden, de „wil” om het
leven voort te zetten.

Intussen zijn wij zover
gekomen, hij heeft alles verwerkt, met boom, bloem, dier en plant
gepraat en kan meester Alcar verder gaan. Jeus is gereed gekomen
voor de volgende reis. Vanavond zal hij weer uittreden, in tien dagen
was hij zover. En de „Inleiding” voor de Cosmologie is op aarde!

Ik heb daar je naam geschreven.
Ik heb gezien hoe je evolueerde, vogel, boom, bloem, plant,
mens, dier, ik heb dat gezien en beleefd. Jullie gaan als wij mensen
terug tot God, om Hem ook in „ZIJN” ruimte te vertegenwoordigen.
Hoe vond je mij, Jeus, vragen de bomen, vraagt een doodgewone
kraai aan zijn bewustzijn, vraagt hem elke levensgraad door God
geschapen.
En dan kan Jeus tegen een boom van moeder Aarde en tot al
het leven zeggen:
„Daar, lieverd, sta je eeuwigdurend in bloesem.”

Hendrik en Jeus in Florida. Hendrik toont
zijn broer zijn grêpe-fruitboompjes, die hij
later mèt zijn huis verkocht om in Amerika
de boeken te kunnen uitgeven. Hendrik....
gene zijde vergeet dat nóóit niet! De dank
van Crisje, je Vader, „de Lange Hendrik”
én allen, die de sferen van Licht hebben bereikt.
Straks zie jij je winst!

